

Sinh năm 1944 tuổi Giáp Thân,
tại PHÙNG THIỆN –YÊN KHÁNH-NINH BÌNH.
Di cư vào Nam 1954 tại NHA TRANG-PHƯỚC HẢI
Học trường VÕ TÁNH NHA TRANG và LUẬT KHOA SAIGON.
Cựu quân nhân VNCH.
Sau 30-4-1975 có phòng vẽ QUANG MINH tại
TRẦN VĂN VẤN - Q10 SAIGON
Anh ruột bảo lãnh Qua Mỹ 1992. Ở tại TAMPA FL cho đến nay.
Tốt nghiệp 8 năm Commercial art & Fine art tại Mỹ.
Chuyên vẽ CHÂN DUNG-PHONG CẢNH-THỦ PHÁP
Chuyên viết truyện ngắn-thơ-phê bình văn học, nghệ thuật.
Làm MC các dịp lễ, hội hè đình đám.
Hội Viên Hội Văn Bút VN Hải Ngoại vùng Đông Nam HK
Hội Viên Hội Văn Nghệ Tự Do

LIÊN LẠC:
VŨ QUANG MINH
8115 N. ROME AVE.
TAMPA, FL 33604
(813)403-1886

giá: \$12.00

VĂN THI TẬP VÔ VỌNG - VŨ QUANG MINH - VĂN BÚT VNHN ĐNHK

văn thi tập Vô Vọng

VŨ QUANG MINH

VĂN BÚT VN HẢI NGOẠI VÙNG ĐNHK

VŨ KHÚC MÊ HỒN:

Đây là cửa ngõ mà tất cả mọi người đàn ông phải đi qua. Từ sang đến hèn, từ kẻ ngu tới các nhà tu không ai tránh khỏi. Mỗi người gặp một cách khác nhau. Có thể hạnh phúc, có thể đau khổ, có khi sống có khi chết, tùy vào sự hên xui.

COVER AND LAYOUT: TAO AN

Văn Thi Tập
VÔ VỌNG

VŨ QUANG MINH

©2015

IN LẦN THỨ NHẤT
TÁC GIẢ XUẤT BẢN
VÀ GIỮ BẢN QUYỀN

MỤC LỤC

	trang
Tựa	
Áo Trắng Gò Công.....	1
Cho Anh Xin Lỗi.....	2
Em Là Ai?.....	4
Em Lạc Về Đâu?.....	5
Em Ở Nơi Nào Còn Nhớ Không?.....	6
Hồi Ký Của Thúy I.....	7
Hồi Ký Của Thúy II.....	14
Những Hiện Tượng Xoay Quanh Cái Chết Của Anh Kỳ.....	27
Nhớ Anh Vũ Quốc Kỳ.....	33
Ông Đồn Lư.....	34
Chuyện Cô Bé Con Ông Đồn Lư Chết Oan.....	48
Tiếng Khóc Của Hòa.....	61
Bất Ngờ.....	64
Tâm Sự Của San Wa.....	88
Câu Chuyện Của Diễm.....	94
Những Điều Đáng Nhớ Của Tôi I.....	129

Những Điều Đáng Nhớ Của Tôi II.....	160
Hoa Ít Bướm Nhiều.....	188
Xin Đốt Một Nén Nhang.....	189
Cảm Tưởng của Một Phật Tử Về Sự Mầu Nhiệm của Phật Ngọc.....	191
Tâm Sự Một Loài Chim.....	196
Bí Mật.....	198
Dracula Giàn Khoan 981 của Tàu.....	200
Giàn Khoan 981 Ô Nhục Hãy Cút Đi.....	202
Hàm Răng Nhuộm Máu, Hay Giàn Khoan 981.....	204
Thương Em.....	206
Cái Nghiệp Văn-Báo của Sơn Tùng.....	207
Thư Gửi Văn Hữu Yên Sơn.....	210
Chuyện Của Phi.....	214
Tiểu Sử.....	226

TỰA

Có người hỏi tôi thích làm thơ hay viết văn? Tôi trả lời không cần suy nghĩ là tôi thích làm thơ và không viết văn, hay có viết cũng ập ù trong hương thơ.

Có người hỏi tôi tại sao trong sách này có những câu chuyện viết bằng văn xuôi không thấy vần điệu của thơ một chút nào cả.

Xin thưa ngay tôi dựa trên ý thơ mà viết, nếu câu chuyện không phải là một bài thơ thì tôi không viết, hay có viết thì tôi phải tìm ra tính thơ hay vẻ thơ khi đó mới viết. Còn có vần điệu hay không thì không quan trọng. Vì thơ hiện đại, hay thơ mới, không nhất thiết phải có vần điệu. Ngược lại một bài có vần điệu, đúng niêm luật, đọc lên nghe nhịp nhàng mà không có ý thơ, hồn thơ, không có cảm xúc, thì chỉ là cái xác biết đi.

Tại sao tôi yêu thơ? Là bởi vì thế giới thơ chất chứa tình người sâu lắng. Thơ có sức mạnh gây thổn thức. Thơ ra ngoài phạm trù đúng sai. Thơ là phóng khoáng tâm hồn, là cái kính vạn hoa muôn hình, rất bất ngờ và cũng có thể oái oăm. Có khi chỉ là một thoáng tâm tình vô căn vô cứ lạ hay quen hiện lên trong ý tưởng, trong cuộc sống viết thành thơ thế là bắt tử.

Người làm thơ cũng như một cây đàn nhạy cảm. Những dây tinh tế đến độ chỉ một cơn gió nhẹ thoảng, một vàng mây thoáng hiện, một tiếng hót vô thanh, một tiếng dế ngậm ngùi, vài hạt mưa lất phất, một bông tuyết lằng lằng, hay một tiếng suối reo xa vắng cũng đủ để tạo ra khúc nhạc hoan lạc hay đón đầu... để cho một bài thơ ra đời.

Theo ý tôi những tác phẩm còn lưu lại hậu thế có nghĩa là người đời còn đam mê nó là vì tính bao quát, bi tráng hay lãng mạn của nó, có nghĩa là chất thơ làm cho nó tồn tại qua

không gian và thời gian. Kể cả những tác phẩm lịch sử mà ngàn sau còn nhắc nhở đó là vì những tính thơ của nó hàm chứa bên trong.

Viết thơ mới là sáng tạo. Ví dụ khi viết về một đề tài thời đại sẽ rất khó ở chỗ ai cũng biết rồi. Viết như một tường thuật là dư là không cần thiết. Người viết phải dùng một ngôn ngữ mới, một ý tưởng lạ mà diễn tả để cho người đọc hiểu sâu hơn những gì họ đang biết và đã thấy. Có khi người thơ phải dùng lời và ý cho lạ cho bất ngờ, cho sang trọng, nâng đưa câu chuyện lên một tầng cao hơn, khác lạ hơn, sâu sắc hơn, lộng lẫy hay bi thảm hơn.

Nói về viết anh hùng ca phải là người có tâm hồn lớn làm mới hay. Có nhiều người họ không có tâm hồn lớn họ viết những bài anh hùng ca không hay vì ta không thấy cái tâm hồn của người có chí lớn hùng vĩ, bát ngát, lồng lộng trong đó nên thơ không hay. Cũng như người nghệ sĩ diễn xuất trên sân khấu, nếu họ nhập vai và biểu cảm như cuộc sống thật của họ ngoài đời thì vở kịch mới hay.

Thực và mộng có khi không thể tách rời ra được có khi không thể xác định đâu là thật đâu là mộng, vì có khi thực lại là mộng, có khi mộng lại là sự thật.

Thơ là vô bờ bến là như thế.

Tôi có một tật là hay khóc, bất cứ một sự kiện thương tâm nào tôi thấy hay nghe hay đọc được là tôi khóc. Cho nên khi viết một bài thơ là tôi khóc. Mình không khóc trước thì làm sao người đọc họ khóc được.

Vũ Quang Minh

7-7-2014

Hoạ bài thơ

Áo Trắng Gò Công

của bạn PHƯỚC HỒ

Quê biển tôi thương ánh nắng chiều
Tuổi xanh ngây dại bước vào yêu
Áo em lóng lánh màu mây trắng
Làn tóc buông lơis xanh diễm kiều
    Buổi đầu gặp gỡ hộp men say
    Xao xuyên tìm tôi ôi ngát ngáy
    Em cười e thẹn nghiêng nghiêng nón
    Gió thoảng vờn hoa vạt áo bay
Thời gian thoáng nhẹ tiễn anh đi
Quê nghèo tan tác khóc biệt ly
Tha hương thâm hện ngày tao ngộ
Anh sẽ hỏi em mộng ước gì
    Bề bàng lặng bước bến sông xưa
    Tê tái lòng tôi lát phát mưa
    Uớt cả hàng cau nhoè cả mắt
    Em lạc về đâu lặng bóng dừa
Thoảng nghe ai hát khúc SẦU ĐÔNG
Rời bỏ quê xưa ngập bão lòng
Đất khách chiều hoang phai áo bạc
Ngậm ngùi chiếc bóng nhớ Gò Công

VŨ QUANG MINH tampa 8-NOV -2012

Cho Anh Xin Lỗi

*Xin lỗi em anh chẳng biết làm thơ
Anh sống vô tư như một thằng khờ
Sáng dậy đi làm vui bè bạn
Chiều về dăm đứa nhậu say sưa*

*Xin lỗi em anh chẳng biết đọc thơ
Đọc rồi chẳng hiểu mỗi khi mưa
Thế là thi sĩ ngồi than khóc
Trời kéo mây nhiều thì cứ mưa*

*Xin lỗi em anh chán đọc thơ
Chuyện đã qua rồi sao ngẩn ngơ
Mà quên hiện tại ôi vui đẹp
Nước chảy qua cầu theo gió mưa*

*Xin lỗi em anh chẳng hiểu thơ
Nói gì toàn gió với lại mưa
Những khi nắng đẹp thì không hưởng
Tự khổ tự buồn đời xác xơ*

*Lúc trẻ yêu nhiều phung phí sức
Khi già phải gánh chịu phần thua,
Lẽ trời là thế đừng sâu hận
Than trách làm chi khổ cũng thừa*

*Xin lỗi em anh chẳng muốn làm thi sĩ
Sợ sẽ khổ sâu suốt canh thâu
Đời quá gian truân còn thêm bão táp
Sao không vui hưởng phút giây này*

VŨ QUANG MINH
1-20-2015

Em Là Ai

*Gió thổi phương nào em đến đây
Bước chân thơ thẩn nắng đông đây
Tóc em ngan ngát mùi hoa lý
Đôi cánh tay vờn khúc nhạc say
Em kể tôi nghe những giấc mơ
Từ khi tóc bím đã vương tơ
Trần gian ghen với người chung thủy
Bèo dạt về đâu những bến bờ
Nước mắt từng đêm cho số phận
Thở dài tiếc nuối những ngày vui
Nhấn ai quê cũ còn mong đợi
Biển biệt phương này cay xé môi*

VŨ QUANG MINH

10-10-2014

Em Lạc Về Đâu

Xanh vút từng cao mây trắng bay
Em say theo gió lướt cùng mây
Ngẩn ngơ tôi đứng bên hàng liễu
Thương nhớ về em giấc mộng gầy

Em đến nơi nào xa mấy sông
Con cò đứng đợi lạnh mùa đông
Nhấn nha em xuống con thuyền nhỏ
Nước chảy về đâu có đổi dòng

Em có nhớ về hương chôn cũ
Có chàng du tử lạc rừng phong
Đi tìm dáng ngọc nhàu tâm sự
Ngủ lại ven rừng nghe suối trong

Tiếng hót chim khuyên nghe nức nở
Mờ sương xào xạc ánh hồng lên
Aó ai ướt đẫm hơi sương lạnh
Hay nước mắt buồn đêm thiếu em

Bừng lên tâm sự khơi hò hẹn
Gõ nhịp cuồng ca khúc nhạc sầu
Rượu đổ loang buồn chấn chiếu lạnh
Làm sao quên được thuở bên nhau. /.

VŨ QUANG MINH
16-1-2015

EM Ở NƠI NÀO

CÒN NHỎ KHÔNG

*Ta ngồi đợi chuyến bay từ sáng sớm
Lòng nôn nao chờ đến chuyện mau xong
Nhanh trở lại sợ em buồn cô độc
Nhìn lá rơi theo giọt nắng bên song
    Khi ra đi là đang chuyến quay về
    Đi là đến sắp tới ngày hội ngộ
    Đi hay đến ta không cần thiết nữa
    Chỉ biết rằng hoa đang đợi đang mong
Chuyến bay sớm nên ít người đứng đợi
Ta thong dong bước nhẹ khỏi chen vai
Em còn ngủ hay là em đã thức
Em nghĩ gì khi ta quá xa xôi
    Con gà nhỏ nhà ai còn gáy sáng
    Em có buồn giọt đắng cà phê ôi
    Em còn hát bài thương ca mong đợi
    Ở nơi này anh hát khúc chia phôi
Văng vẳng tiếng ai âu sầu điệu vợi
Bài tình ca hoang dại thuở xa người
Anh ôm đàn bài thương ca hoài cảm
Nghe nghẹn ngào hoang vắng lạnh trên môi.*

VŨ QUANG MINH

Ngày 4-2-2015

HỒI KÝ CỦA THÚY

Lúc tôi được 7 tuổi vào một buổi sáng tôi đi bộ hơi xa để mua đồ ăn sáng cho mấy đứa em còn nhỏ. Khi trên đường đi về thì tôi thấy mấy người cao lớn hơn tôi họ nghe tiếng còi hú thì họ quăng gánh hàng xuống đường và nằm xuống núp. Còn tôi thì không biết gì hết, cứ đi và đi mãi cho đến khi về tới nhà. Về tới nhà thì ngạc nhiên vì nhà mình cũng đầy người. đến nỗi không có chỗ mà đi. Dưới hầm cũng có người. Hầm là một cái hố lớn hơn cái chiếu sâu người lớn đứng trong đó không đụng đầu, nhà nào cũng đào một cái hầm có bậc thang xuống mỗi khi việt cộng pháo kích cả nhà chạy xuống đó nấp khi nào hết pháo kích thì bò lên. Trong khi má tôi mới sanh em bé gái được 2 ngày. Lúc đó chỉ có má và 4 chị em tôi em nhỏ nhất mới 2 tuổi ngày. Còn tôi là lớn nhất nên hơi cực. Lớn nên phải làm đủ chuyện để phụ má. Sau vài ngày thì mọi người tạm trú trong nhà đi tản cư hết. Họ kêu má tôi đi chung, nhưng má tôi nhất định không đi vì má tôi muốn đợi ba tôi về, nhưng cuối cùng thấy người ta đi không biết đúng hay sai lòng nôn nao cũng đi theo. Nhưng đi được vài ngày khổ quá mệt quá các em tôi còn nhỏ nên đói khóc la nên liền trở về để chờ bố. may quá bố về và dự tính cả nhà đi vượt biên. Nhưng đã trễ, quân CS đã tràn ngập khắp nơi. Ngay chỗ ở cũ họ cũng không cho ở nữa vì chỗ đó là trại lính hải quân bố tôi là lính hải quân VNCH. Khi bị đuổi bố và má đã ra ngoài kiếm được miếng đất cất nhà. Bố tôi và má vô gõ được cây và tôn trong trại lính ra làm nhà. Tôi thì coi em. Cuối cùng thì ngôi nhà cũng xong có chỗ dọn ra ở. Nhà lợp tôn thấp nên trưa hè nóng nực mồ hôi nhễ nhại.

Không bao lâu có một ông già đến xin ở trọ ông ta có hàm râu bạc le ngoe. Bố và má đồng ý cho ông ở nhờ, khoảng một hai ngày sau, vào khi nửa đêm, tôi đang ngủ với mấy đứa em trên giường thì ông già đó mò vào thò tay vào chỗ kín của tôi, và móng tay của ông ấy dài sắc ông móc vô bên trong háng tôi đau quá, tôi la lên, khi mở mắt ra thì không thấy ông đâu nữa, tôi nghĩ chắc ông ấy núp đâu đó. Khi tôi ngủ lại thì ông ấy làm tiếp như thế. Tôi cứ bị như vậy hoài, hôm sau tôi nói cho má tôi biết thì má tôi coi như không có chuyện gì xảy ra cả. Có đêm ông ấy làm tôi đau quá tôi đã kêu thét lên và chạy qua giường của má tôi với bố tôi đang ngủ, má tôi còn mắng tôi làm như tôi quấy rầy bà la tôi:

-Con này phá tao hoài không để cho tao ngủ mai còn đi làm.

Tôi phải chịu đựng một thời gian, cứ mỗi khi đến tôi là tôi sợ. May quá cuối cùng ông già đó cũng từ giã bố và má tôi ra đi. Khi ông ấy đi rồi tôi không còn sợ hãi nữa. Khi đó là thời gian gia đình tôi ở VŨNG TÀU.

Sau này gia đình tôi dọn về BIÊN HOÀ sinh sống Biên hoà là nhà của người mẹ của bố tôi. Cuộc đời của tôi bắt đầu sóng gió. Tuy tôi còn nhỏ nhưng tôi là con lai Mỹ, còn người tôi gọi là bố chỉ là bố ghẻ mà thôi. Còn má tôi phải làm dâu cho bà nội ghẻ. Còn bà nội ghẻ không thích tôi và em trai kế tôi cũng lai Mỹ. Hai chị em tôi thay phiên là tắm bia cho bà nội ghẻ và bố ghẻ hành hạ. Còn má tôi thấy chị em tôi như thế mà không làm gì được để bảo vệ con mình.

Tôi còn nhớ bố tôi ác lắm, ông đã đánh đập em trai tôi tàn nhẫn rồi còn lấy đinh đóng xuống hai chân em tôi như người ta đóng đinh chúa Giê su trên thập tự giá vậy. Vì bố tôi là người Thiên chúa giáo nên muốn nhìn thấy chúa bị đóng đinh ra làm sao. Rồi một ngày em tôi bỏ ra đi dù nó còn rất

---

nhỏ khoảng 10 tuổi. Vì thiếu ăn nên nó gầy ốm nhỏ xíu như đứa bảy tám tuổi. Khi nó bỏ ra đi tôi khóc ngày đêm và hy vọng em tôi trở về. Nhưng tôi càng hy vọng thì lại càng thất vọng vì nó không bao giờ về cả. Hễ ai nói thấy em tôi ở đâu là tôi đi tới đó liền nhưng không gặp được em mình thì tôi lại khóc nhiều thêm.

Sau nhiều năm trôi qua em tôi đi rồi còn mình tôi ở lại để lãnh những cực hình. Bà nội mua củi mỗi lần nửa thước tôi phải chẻ củi, rồi canh phơi khô rồi đem vô bếp. Khi bà vui thì không sao, nếu buồn bà kiếm chuyện đánh đập bằng củi, bà đánh túi bụi từ đầu xuống mặt, toàn thân, bất kể chỗ nào. Bà còn nói:

-Mày không phải là cháu tao đi ra khỏi nhà tao.

Lúc nào tôi cũng muốn ra đi cho thoát khỏi cảnh địa ngục này, nhưng lại không biết đi đâu? Làm mướn thì không được vì tôi còn nhỏ ai mà nhận làm đâu, cho nên tôi ráng cắn răng chịu đựng. Còn má tôi cũng không sung sướng gì lớp làm dâu mẹ chồng chưa đủ còn làm dâu cháu chồng nữa. Vẫn chưa yên còn bị chồng đánh đập thê thảm. Có những lần bố tôi đánh má tôi đau quá má tôi bỏ chạy trốn, bố tôi quay qua đánh tụi tôi. Có khi đang ăn cơm trưa, bà nội kiếm chuyện nói gì với bố tôi không biết, thế là bố tôi hất mâm cơm xuống đất rồi quay qua đánh vợ con vô cớ vô lý. Nhà thì nghèo không đủ ăn mà thỉnh thoảng cứ diễn ra tình trạng như thế đó nên chúng tôi luôn luôn đói vì không đủ ăn. Còn lâu lâu bà nội cho tụi tôi ăn miếng đồ ăn dư mà thiu rồi, chúng tôi còn bé khi đói có ai cho cái gì mừng lắm cứ ăn không nghĩ thiu hôi gì cả. Khi má tôi đi bán về thì bà nội chửi má tôi, rồi má tôi lại đánh tụi tôi. Và má tôi dặn sau này nếu bà nội cho cái gì cũng đừng có ăn. Khi bà nội cho thì không dám ăn, thế là cũng bị bà nội kiếm chuyện nói gì đó thế là tụi tôi lại bị đòn nữa.

Có lần tôi không biết là mình có lỗi làm gì mà bố tôi đánh tôi từ chết đi sống lại chỉ vì bà nội tôi nói tôi còn nhỏ mà mặc chiếc áo màu vàng. Bố tôi đánh tôi chảy máu nhuộm đỏ hết cả áo, đầu tôi bị téc ra máu mà không ai lo cho tôi, sau lúc đó tôi bắt đầu lên cơn sốt mê sảng. Khi má tôi đi bán về thì má tôi gọi đầu cho tôi và xúc thuốc vào những vết thương. Tôi từ từ mới hiểu cái nghĩa cháu ghê, con ghê là gì và như thế nào. Khi hiểu được tôi tủi thân khóc thầm mỗi đêm và tự hỏi sao mình không giống như bạn bên hàng xóm của mình được cha mẹ ông bà yêu thương. Còn mình làm cái gì cũng phải cẩn thận thế mà cũng không thể nào tránh khỏi đòn roi.

Nhưng tháng 6 năm 1980 má tôi sanh em trai út được một tháng thì bố tôi đi vượt biên nhờ thế nên má tôi đỡ bị đòn roi, còn tôi thì vẫn vậy có chăng là bớt đi một người cai ngục hung thần đánh đập mình.

Nhưng một đêm khi má tôi đi bán chưa về như thường lệ, tôi đi học về nấu cơm, tắm rửa cho mấy em, rồi mấy chị em ăn trước, làm bài vở xong chơi lẩn quẩn trong nhà một chút rồi đi ngủ. Vì nhà nghèo xài đèn dầu cho nên tụi tôi không thức khuya. Ai cũng biết ở VN hồi xưa nhà nghèo trai gái ngủ chung trong một giường là chuyện thường. Trong lúc tôi đang ngủ say, thì tên anh bà con hấn bùm miệng tôi và hãm hiếp tôi, sau đó hấn còn nói:

-Nếu mày nói ra thì không sẽ không yên đâu với tao.

Khi má tôi đi bán về gọi cửa, tôi dậy mở cửa, tôi đi đứng thật khó khăn, nhưng má tôi cũng không nhìn thấy sự khác lạ đó nên bà không hề hay biết. Tôi nghĩ chắc tại cái đèn dầu nhỏ nên má tôi không thấy. Sáng hôm sau tôi gặp người anh đó tôi không dám nhìn mặt, còn hấn tỉnh bơ làm như không có gì xảy ra cả. Lúc đó tôi chừng 12, 13 tuổi, tôi cũng bắt đầu biết mộng mơ, nhưng khi bị như vậy tự nhiên tôi có mặc cảm,

---

tự nhiên muốn giam mình lại không muốn giao tiếp với người chung quanh và mỗi đêm chỉ biết khóc như tiếc nuối một cái gì cao quý đã mất. Khóc cho số phận mình tại sao lại xui xẻo thế thảm đến như thế này. Mình có mẹ mà không thể mở miệng nói gì với mẹ được vì mẹ đã qua cực khổ rồi, ngược lại có khi nào mẹ quan tâm đến mình đâu? Phần thì mình sợ xấu hổ với hàng xóm, mình có cảm tưởng như người ta biết chuyện đó của mình rồi. Má mình không có ngó gì đến sự khác thường của con cái bao giờ, bà cũng không hỏi mình có bị gì không, để ban cho con sự ấm áp tình mẹ. Tôi còn nhỏ nên khát khao một chút tình mẹ con một cử chỉ một lời nói ngọt ngào mà cũng không bao giờ có.

Đã vậy mình đang lúc lớn con gái trở mã có ngực, mình năn nỉ mẹ mua cho mình cái áo lá mặc để đỡ mắc cỡ, nhưng má không mua mà lại còn rầy nói:

-Con còn nhỏ mà bày đặt mặc áo này áo nọ.

Ví má không cho nên lúc nào mình cũng phải mặc hai áo, áo trong bỏ vô trong quần kéo chặt xuống, rồi mặc áo bên ngoài vô, tôi đi học lúc đó chỉ có một cái quần đen thôi. Cho nên cứ cách một ngày là mình phải giặt, bữa nào trời mưa thì lòng mình buồn muốn chết vì quần khô không kịp để mặc đi học. Trong khi nhà mình không có bàn ủi, thỉnh thoảng mình phải mặc quần ẩm đi học. Đôi khi quần ẩm nó có mùi hôi sợ bạn bè nó biết nó chê cười. Rồi sau đó má cho mình phụ buôn bán. Mỗi ngày mình để dành một ít tiền, gom từ từ mình mua được chiếc áo ngực len màu tím đậm, lúc đó mình thiệt là mừng, kể từ đó mình không phải mặc hai áo nữa. Nhưng chỉ có một cái áo ngực cho nên cứ cách mấy ngày mình lại phải giặt một lần vào buổi tối để sáng kịp khô, nếu không khô kịp thì mặc ẩm. Có khi mượn bàn ủi than của nhà kế bên để ủi. nhưng nghèo nên chỉ có một cái áo mặc hoài giặt hoài làm sao

---

còn nguyên mãi được, vì nó là len đan móc nên nó từ từ hư không mặc được nữa.

Có lần giờ thể dục trong trường, học sinh phải nhảy cao, không ngờ má bắt gặp, lúc về nhà chưa kịp hỏi đầu đuôi ra sao má đánh mình thê thảm, mình cũng không biết lý do gì mà bị đánh. Chừng sau mới biết là mình nhảy cao với bạn, nhưng má không tìm hiểu là trường học bắt học sinh phải nhảy cao như thế. Khi má đánh xong mình đứng lên không nổi nữa. Cho chắc là bà đánh hai chân cho đau cho nhớ để lần sau sợ mà không nhảy nữa.

Bởi vậy mỗi lần đến giờ thể dục là mình rất sợ rủi mà má thấy nhảy cao là về nhà bị ăn đòn nữa.

Cứ bị áp lực như thế hoài nên từ từ việc học của mình xuống thấp, ý tưởng muốn bỏ học lớn vớn trong đầu mình. Ngoài ra mặc cảm nghèo không có đủ quần áo mặc để đi học, thêm vào đó má cứ hăm he đánh đập hoài trong khi việc học hành không được khuyến khích dẫn dắt bổ túc những yếu kém nên việc học càng lúc càng xuống. Mình đâm nản rồi một ngày mình bỏ học lúc mình đang học nửa chừng lớp 6. Khi đó mình ở nhà phụ việc nhà coi em và phụ buôn bán với má. Nhưng lúc đó bố có gởi chút đồ về nên cuộc sống đỡ nghèo khổ. Nhưng không hiểu tại sao má mình hay bị mất đồ hoài, đến nỗi đồ để trong tủ khoá lại mà cũng bị mất. Còn má thì cứ nói là mình ăn cắp đồ đem bán. Nhưng thật lòng mình không có tánh đó. Nhưng nói cách gì má cũng không tin, nên cứ mỗi lần mất đồ như vậy là mình bị ăn đòn như từ.

Mình nhớ có lần bố gởi cho mẹ một đôi dép hơi cao gót một chút màu xanh và nền trắng, mình nhìn thấy rất là đẹp nhưng má chưa được mang vào chân đi một lần nào, và bố biết mình thích búp bê nên bố gởi búp bê về chung trong thùng đồ, lâu lâu má cho lấy ra chơi một chút rồi bắt cất vô tủ

---

lại, nhưng không hiểu sao những món đồ đó không có cánh mà nó bay đi mất. Má quay qua đánh mình, mà mình đã nói một ngàn lần là mình không biết gì cả. Bà cứ nói mình lấy đi bán, bà nói mình chỉ chỗ bán đồ đó bà sẽ đi chuộc lại. Mình nói thế nào bà cũng không nghe mà cứ đánh cứ tra tấn, cuối cùng bà còn bắt mình cởi hết quần áo ra đứng trước cửa nhà và đeo cái bảng lớn ghi chữ: TÔI LÀ NGƯỜI ĂN CẤP – lúc đó mình đang lúc tuổi lớn, thật mắc cỡ, trong khi nhà mình ở ngay mặt chợ, kẻ đi qua người đi lại ngó mình lúc đó mình ước gì chết được liền còn hơn sống mà nhục nhã quá thế này. Mẹ đẻ mà cũng không thương mình hỏi ai mà chịu được.

HỒI KÝ CỦA THÚY 2

Có một người bà con xa bên bà Nội ghê, bà đi chợ nhìn thấy cảnh đó bà vô nhà nói chuyện gì với má. Rồi má kêu mình vô nhà mặc quần áo vào. Rồi sau đó thỉnh thoảng má hỏi mình nhỏ nhẹ là mình có lỡ dại lấy đồ đem bán hay cầm cho ai không, hãy chỉ cho má biết để má đi chuộc về... Mình nói sự thật là mình không lấy không làm như thế bao giờ. Những lần mát mát như vậy mình không qua được sự đay nghiến ngất nhéo của má.

Rồi từ từ cái chuyện đó cũng qua đi mình cũng nhẹ được sự đau khổ của đòn roi Minh nhớ một đêm mấy chị em ăn cơm xong, bên ngoài trời thì mưa nhà thì bị dột đủ chỗ lấy thau hứng nước mưa dột. Mấy chị em giăng mùng đi ngủ sớm chỉ để lại một cây đèn dầu nhỏ. Không biết tại sao mình đang ngủ tự nhiên mình giật mình ngồi nhóm dậy, má thì đi bán chưa về, nghe tiếng động, mình nhìn thấy thằng anh bà con đứng ngay chỗ tủ mà má cất đồ. Minh hỏi:

-Anh đứng đó làm gì vậy?

Thì anh ấy nói:

-Đứng nặn mụn.

Mình suy nghĩ nếu anh ấy nặn mụn thì sao không cầm đèn dầu xích tới mà nặn cho rõ, ai lại nặn trong tối như vậy? Mình có linh tính là có chuyện gì nơi cái tủ của má, mình bước tới kéo cửa tủ của má thì thấy cửa tủ không khoá, mình xanh mặt mà cũng không biết mất những gì trong đó vì má mới lãnh hàng của bố gởi về. Mình hỏi anh lấy cái gì thì anh nói chỉ lấy 2 hũ thuốc. Rồi anh ấy lấy hai hũ thuốc ra đem bỏ lại vô tủ khoá lại. Xong anh ấy còn cảnh cáo mình là “không

được nói cho ai biết nhứt là má mình”, mình cũng sợ anh ấy đánh nên đã im lặng. Mình nhỏ nên cứ bị anh ấy ăn hiếp hoài.

Rồi sau đó má lại bị mất đồ trong tủ nũa lần này mình cũng không biết mất cái gì. Nhưng bà má nói mất nhiều tiền, rồi bà lôi đầu mình ra đánh. Cứ như vậy hoài mình mới nói thẳng ra sự thật cho mọi người biết là mình bắt gặp anh ấy làm chìa khoá riêng mở tủ. Mọi người nhìn anh ấy dò xét, nhưng anh ấy chối là không lấy. Rồi anh ấy quay qua bắt thình lình đá một cái vô bụng mình đau đến lịm người đi. Rồi anh ấy bỏ đi biệt tăm mấy ngày. Thời gian đó mình ở nhà bị bà nội đánh đập tàn nhẫn trong khi má đi bán hàng không có ở nhà. Bà nội nói là mình bày chuyện đổ oan cho ông anh họ đó. Vai ngay sau anh đó trở về mọi người coi như quên chuyện đó rồi và làm như không có chuyện gì cả. Còn bao lâu nay mình bị oan thì không ai nói tới. Công bình ở đâu lòng tử tế ở đâu?

Cứ bị mất đồ hoài nên má dần cảnh đem tủ đi gởi nhà bạn của má rồi má nói là bán cái tủ đó cho bạn của má rồi, sau đó hề có đồ gì tốt hay những thứ đáng giá là má đem xuống tủ đó cất.

Mỗi một năm má may cho mình một bộ đồ mới. Sáng mừng một tết là được mặc qua tết là má bắt giặt sạch rồi đưa tận tay má đem đi cất. Một bữa mình cần đồ để đi Saigon má đi lấy đồ về cho mình mặc nhưng trên đó không có đồ của mình, mình cũng lại bị ăn một trận đòn nữa. Bà ấy nói mình chưa đưa đồ cho bà cất, mình nói đã đưa rồi nhưng má nhất định không tin như thế. Thế là mấy đứa em và má đi lên Saigon vô trong sở thú chơi còn một mình mình ở nhà vì mình bị mang tiếng là đem bán đồ nên không có đồ mặc đi chơi. Mình tự nghĩ không biết cái kiểu oan khuất này còn kéo dài đến bao giờ nũa đây, càng nghĩ càng buồn vô cùng chán nản.

Cuối cùng mình bỏ nhà ra đi, lúc đầu mình ở đợ rửa chén cho một nhà hàng Tàu bên Tân Mai được vài tháng nhưng cực quá chịu không nổi nên mình xin nghỉ. Cũng may mình kiếm được việc khác là coi chừng hai em nhỏ và lau chùi nhà cửa, dọn dẹp trong nhà. Mình làm phụ bà chủ vì bà chủ ở nhà ông chủ. Ông chủ là một cán bộ gì đó. Mình làm được mấy tháng, thấy ông chủ dờ mờ làm mình sợ quá. Trong khi mình chỉ đáng tuổi con cháu ông ta mà thôi. Mình còn sợ bà chủ nghi hiểu lầm mình bị đờn oan, khi mình xin nghỉ bà chủ hỏi:

- Tại sao nghỉ?

Mình phải nói là gia đình có chuyện mình đâu giám nói sự thật, mặc dù mình cũng muốn ở lại làm cho bà ta nhưng sợ ông chủ dờ. Mình trở về rẫy ở TRẮNG BOM làm vườn, cũng ở đợ coi con cho người ta, được vài tháng thì có người em trai và em dâu của họ nói cần người giữ trẻ ở Saigon. Nếu mình muốn đi giữ trẻ thì lương cao. Nghe thế mình cũng thấy ham vì nghe lương cao và ở Saigon, nơi đó chỉ nghe chứ chưa biết Saigon ra làm sao. Mình xin bà chủ cho nghỉ việc để về thăm nhà.

-Thật ra mình đâu có về nhà mình đâu, mà đi theo người ta lên thẳng Saigon. Đất Saigon nghe quá quen tai nhưng mà thật xa lạ với mình vì chưa đi đến đó bao giờ. Mình ở trong gia đình đó tại Saigon coi nhà và giữ 2 đứa con trai cho bà chủ. Còn bà chủ thì làm nghề buôn bán bỏ mỗi trái bơ. Người ta gọi xe hàng xuống rồi bà ta nhận khi trái bơ còn xanh. Ở được một thời gian bà chủ thương mình và chỉ cho mình cách lựa bơ, bơ nào là bơ Dalat, bơ nào là Bơ Di linh. Rồi bà ấy chỉ cho mình đi bỏ mỗi dùm cho bà ta. Mình nghĩ ráng ở được lâu thì mình xin bà chủ cho lấy hàng đi bán mà không ở đợ nữa. Trong lòng cũng phấp phờng chỉ sợ bà chủ không chịu nhưng mình làm gan bầm bụng nói đại ý của mình

---

như thế. Nhưng không ngờ vài ngày sau bà ấy chịu. Nếu bà ấy chịu thì mình sẽ lấy Bơ bán ở chợ Bà Chiểu. Mình thì nhỏ con nên cũng hơi cực vì kéo nhưng cần xé bơ thật nặng nề đem dầu mỗi khi thuê vựa đuôi vì mình không đóng thuế. Ráng bán buôn một thời gian chịu mưa nắng để dành tiền, nghĩ mình phải vươn lên. Ý tưởng vươn lên làm cho mình vui như cô học trò nghe nói được thưởng hay được lên lớp.

Nhưng một bữa mình đi ngang đường ĐIỆN BIÊN PHŨ khúc Hàng Xanh thì má mình gặp mình, bà kêu tên Thúy. Mình nghe tiếng của bà má thì bao nhiêu hình ảnh đòn roi tàn bạo ập đến. Mình kinh sợ quá nên tự nhiên ba chân bốn cẳng mình chạy trốn để khỏi về với bà về với cái nhà địa ngục có bà má mình như hung thần ở trong đó. Mình tưởng tượng con heo đem vào lò sát sinh mà nó chạy thoát được, nó chạy bạt mạng để hy vọng sống còn. Sau đó mình xin bà chủ cho mình đi nơi khác vì sợ má quay lại bắt mình về nhà. Cũng may mình đi bán chỗ nào cũng có bạn bè tốt chúng nó cho mình về nhà ở chung.

Cũng có một người thương mình tên Thu thật dạ thật lòng, nhưng anh ấy không dám nói với mình vì mình đi chơi nguyên một đám bạn, mình không chú ý đến ai cả mà coi tất cả là bạn trai gái cũng như nhau. Không ngờ anh ấy thương mình từ hồi nào mà mình không biết, anh ấy nói với má anh ấy về chuyện anh ấy muốn lấy mình. Một bữa cả đám ghé nhà anh ấy chơi má và chị anh ấy giữ lại ăn cơm. Má anh ấy hỏi chuyện gia đình mình và hỏi ở đâu. Mình thì cứ tưởng nói chuyện bình thường nên nói thật hết không ngờ hỏi xong má anh ấy nói là anh ấy đã để ý thương con và bác muốn bước tới cưới mình cho con trai của bác.

Mình nghe bác nói mình cũng thấy vui là mình xấu xí nhỏ con vậy mà cũng có người thương mình. Nhưng vết

---

thương lòng bị hiệp đâm trở lại, mình thấy mình không còn trinh trắng nữa mình thấy xấu hổ. Ý nghĩ đó cứ dần vặt dày vào mình, đầu óc mình bấn loạn không biết phải làm sao, nửa muốn tiến tới nửa muốn thụt lui vì thế mình rất đau khổ. Từ từ mình tránh mặt người ấy, và một ngày mình đã qua nhà anh ấy mình nói với bác gái là mình không thể lấy anh ấy được. Bác có hỏi mình là tại sao? Mình không biết trả lời tại sao, mình chỉ nói loanh quanh là:

-Nhà cháu còn nghèo và cháu còn nhỏ nên cháu chưa nghĩ tới việc lấy chồng.

Sau đó mình đi coi phim với một nguyên đám bạn, anh ấy có hỏi, mình nói cho mình 7 năm nữa mình sẽ lấy chồng. Anh ấy tưởng thiệt, nhưng đó là cách mình nói cho qua chuyện thôi. Mình muốn bỏ nơi này để về nhà sống, hy vọng má mình sẽ tha thứ cho chuyện bỏ nhà đi của mình, nhưng mình đã suy nghĩ sai về má mình, mình cứ suy bụng ta ra bụng người, mình nghĩ má mình cũng có trái tim rộng lượng như mình.

Nhớ buả đó mình đi xe lô về nhà, mong mọi sự hài hoà trong tình mẹ con. Mình tới gặp bà ở chỗ bán và xin lỗi má. Nhưng khi thấy mình bà chửi xối xả dĩ này dĩ nọ, chửi như tát nước vào mặt mình, lúc đó mọi người nghe má chửi nên cứ nhìn mình soi mói ...Lúc đó mình chỉ muốn độn thổ vì nhục nhã do chính mẹ mình vu oan bêu xấu mình giữa chợ.

Nghĩ cũng lạ tại sao mẹ ruột lại đối xử như thế với mình. Mẹ có thấy mình làm đi bao giờ đâu? Mà mình có làm đi đâu? Mà đặt trường hợp nếu con mình có làm đi đi nữa thì mẹ phải thương xót và che dấu đi cho con mình chứ tại sao mình không làm đi mà mẹ lại sỉ nhục mình vô lý giữa chợ như thế. Mình cố cắn răng chịu nhục để về nhà sống nhưng không được, khi mình về sống một thời gian thì má giao gánh hàng

---

cuả má cho mình bán mỗi ngày có lời bao nhiêu mình đưa cho má hết.

Khoảng một thời gian sau mình quen một người con trai, đẹp trai tên là Hưng, thời gian trôi qua hai đứa mình thương nhau, nhưng má mình không chịu người ấy vì anh ta có quá khứ không tốt. Nhưng quái lạ càng bị cấm đoán thì hai đứa lại càng yêu nhau thắm thiết hơn, mặn nồng hơn. Má anh ấy nói là sẽ qua nói chuyện với má mình xin cưới mình cho anh ấy. Mình vừa phân vân vừa sợ, một là mình nghĩ mình không còn trinh tiết nữa, hai nữa là mình biết má mình không chịu anh ấy, vì có vết xấu là ăn nhậu, đánh lộn, còn ăn cắp hay ăn cướp thì mình không nghe ai nói cả. Ngoài ra má anh ấy còn có thành tích là bỏ chồng đi lấy người khác vì thế má mình không chấp nhận. Má anh ấy xuống ba lần nói chuyện với má mình mà má mình vẫn không chịu, vẫn từ chối. Nhưng má mình không biết mình đâu còn trinh trắng nữa?

Hai đứa qua lại lén lút cũng được 2 năm nhưng má không biết và không hỏi tới nữa, vì lúc này má cũng đang bận yêu thương với một người đàn ông khác. Má nói ông này là bồ cũ của má. Hai người tình cờ gặp lại nhau, vì vợ ông ấy chết rồi để lại 4 đứa con, 2 trai 2 gái, còn ông thì làm phu bốc vác ở ga HOÀ HUNG. Tuy ông ấy làm có tiền nhưng không ai dạy con cái dùm cho ông ta. Rồi từ từ bốn đứa đó thay phiên nhau xuống nhà mình ở. Nhưng chúng nó không ở luôn mà cứ thay phiên nhau đi về nhà chúng ở Saigon. Nhưng mình không biết ở phía trong là ông ấy còn có thêm một bà vợ đang ở nhà với 2 đứa con gái sinh đôi. Có bữa bà ấy xuống nhà mình đòi gặp má mình chắc để gây sự, nhưng má mình tránh mặt, vì má đang mang bầu cũng gần sanh. Mình phải ngồi nói chuyện với bà ấy, bà ấy cảnh cáo má là không được liên hệ với chồng bà ta nữa trước khi đi. Lúc đó mình không

---

biết nói sao với má mình, rồi mình xách giỏ ra chợ mua hàng về làm để đi bán. Mình không nói chuyện với má là vì mình biết má mình biết ông ấy như vậy mà mà má vẫn liên hệ và má không thật lòng với con cái, bản thân má cũng bê bối vậy mà còn cảm đoán này nọ. Khi hiểu ra mình mới biết má lợi dụng ông ấy để có tiền nuôi con cái mà thôi. Mình cũng không hiểu tại sao bố ở bên Mỹ không liên lạc về nhà nữa mà biệt tăm không nghe tin tức gì cả. Cũng may nay nhà mình không còn nghèo như khi bố còn ở nhà nữa, vì tụi mình đã lớn, đứa nào cũng biết buôn bán, mỗi người phụ một tay nên cũng tạm đủ.

Buả đó mình đang bán hàng có người nhắn là má mình đang đau bụng chờ sanh ở trong bệnh viện BIÊN HÒA với đứa em gái nó đưa má đi. Mình cũng nóng ruột mong bán cho hết hàng lệ để đi phụ em coi má. Cũng may cuối cùng mình cũng bán hết, mừng quá dọn hàng lên xích lô mới tới chỗ về. Mình nói mình muốn tới nhà thương coi sóc cho má, rồi anh xích lô chở đồ và em mình về nhà trước. Mình ở bên má mấy tiếng đồng hồ sau thì má sanh. Vì má lớn tuổi nên sanh hơi khó và bị làm băng. Lúc đó bác sĩ và y tá chạy tất bật họ làm những việc cần thiết để cầm máu mà cứu má. Rồi họ hỏi người nhà có tiền đóng vô để mua thêm nước biển vì ra máu nhiều và bà rất yếu. Mình bối rối quá vì lấy đâu ra tiền để đóng cho nhà thương. Mình chỉ còn ít tiền làm vốn thôi vì bán lời bao nhiêu mình đã đưa cho má hàng ngày hết rồi, khi nào cần thì mình xin má cho. Hôm nay có bao nhiêu tiền trong người mình đóng hết cho nhà thương chỉ còn giữ lại chút ít để đi xe mà thôi. Mệt quá nhưng vui vì biết má đã thoát chết tai qua nạn khỏi rồi cũng đỡ lo. Má thấy mình kêu mệt má nói lên giường nghỉ một chút rồi sáng về. Vậy là mình nằm vật ra ngủ sau khi cho em bé uống nước cam thảo. Sáng mẹ kêu mình dậy đi về. Mình nhìn mình trong gương buồn cười quá quần áo nát

---

nhàu, tóc tai bồm xồm bù xù không lược chải chỉ lấy tay vuốt sơ rồi đi ra cantin mua cho má bình thủy nước nóng và tô cháo cho má ăn, má ăn xong thì mình về nhà. Trên đường về nhà mình suy nghĩ hoang mang lung tung. Những câu hỏi dằn vặt mình là tiền đâu để má đóng tiền bệnh viện phí, mình biết số tiền đó đóng rất là nhiều. Lúc mình ở bên cạnh má không bàn là lên chỗ ông bò của má làm để hỏi tiền, nhưng mình nghĩ cứ lên đại chỗ ông ấy làm gặp để hỏi. Mình cũng không biết rõ chỗ ông ấy làm nhưng nghe mang máng là ông ấy làm ở ga HÒA HƯNG. Khi lên tới trên đó mình hỏi thăm ai cũng biết ông ấy. Lúc đến gần ông ấy nhận ra mình, lúc đó ông ấy đang nói chuyện vui vẻ với bạn bè, khi thấy mình ông ấy xụ mặt xuống. Chắc ông ấy thấy mình đến là có chuyện không tốt rồi, mình nói với ông ấy là muốn nói chuyện riêng. Thì ông ấy bước ra xa khỏi đám bạn đó, mình đề cập liền về chuyện má đi sanh nay cần ít tiền cho má đóng viện phí, má rất yếu, cần bồi bổ chút đỉnh vậy thôi. Ông ấy không hỏi mẹ sanh trai hay gái ông ấy chỉ nói với mình:

-Con cứ về đi, tối nay cậu về, đem tiền về cho mẹ.

Ông ấy không đưa cho mình một đồng xu nào để đi xe về. Lúc đó mình rất cần tiền để mua gạo nấu cơm cho mấy em nhỏ của mình. Ông ấy nói vậy để đuổi để mình đi về cho rồi.

Từ bữa gặp ông ta cho đến 3 bữa sau cũng không thấy ông ấy về, mà má thì còn ở bệnh viện, má biết nhà thì đang túng thiếu, trong khi má thì còn yếu chưa được xuất viện. Má nói mình lên chỗ ông ấy làm hỏi cậu cho má tiền, khi đi lên lần thứ 2 thứ 3 ông ấy đều hứa như vậy mà không bao giờ về nhà cả. Trong khi mình không còn một xu nào cả. Cuối cùng mình phải hỏi tiền trả góp để trả tiền bệnh viện cho má.

Chuyện đâu được vài tháng thì bác trai từ Saigon về nói với má là một là má muốn giữ cái nhà đó thì má phải trả em bé

---

về cho cậu, còn không thì má phải ra khỏi nhà. Má thấy bác trai làm gắng nên má tạm lánh về ngoại ở trong lúc đó chỉ còn mình và em gái phải tiếp tục buôn bán. Rồi bác trai hàng xóm ở kế bên muốn sửa nhà, mình thì không có tiền. Nhưng mình có phần huỷ lớn tính để dành nhưng mình phải hốt ra để làm nhà, vì mái của hai nhà chung với nhau. Cùng lúc đó mình phát hiện ra là mình có bầu. Mình sợ má nhưng lỡ rồi, mình hy vọng chắc má cũng tha thứ mà chấp nhận. Nhưng mọi thứ trong đời này đâu có đơn giản tử tế như ta mơ ước. Ngày nào cũng thế ngồi vào mâm ăn cơm là má chửi ruả, đay nghiến và má còn nói thẳng là khi nào sanh thì đi lên đó người ta lo cho mày. Mình nghe những lời chửi bới ruồng rẫy của má mình nghe mà đau thắt từng hồi. Trong lòng mình cứ nghĩ những sự hy sinh to lớn của mình cho má cho gia đình ít ra cũng được bù đắp vì má cũng nhìn thấy tấm lòng của mình chứ? Khi má đi không có nhà khi má về nhà cửa sửa sang khang trang, như thế đáng lý má phải xử tử tế với mình chứ. Không những thế thằng em trai kế còn nặng lời và đuổi mình đi ra. Mình cũng nhịn để chờ ngày sanh để xong mình cũng sẽ đi thôi.

Mình nhớ đêm hôm đó là ngày rằm trung thu, bán ế quá hàng hết trễ, vừa bán hàng xong lo dọn rửa giao tiền lại cho các em mà mình không giữ lại cho mình một xu nhỏ nào cả. còn má mình bắt đầu trở lại với ông ấy. Lên xuống Saigon và qua lại với tên anh bà con từng ăn cắp đồ và thường đổ oan cho mình. Má mình vui vẻ trên sự đau khổ của con cái. Anh Hưng và bà mẹ còn nghèo nhưng bà ấy đưa mình đi sanh, rồi lo lắng đủ thứ, khi mình nằm cữ bà ấy com nước cho mình không thiếu bữa nào. Bà còn giữ con giặt giũ quần áo dơ cho mình, còn em của anh ấy phụ đốt than cho mình nằm còn anh ấy thì đang bị ở tù về tội đánh người vô cớ. Mình sanh được ít

---

ngày thì anh ấy được thả về mình lúc vui lúc tui trong lòng, vì mình đã đổ hết mồ hôi tiền của để sửa nhà khang trang nhưng không được ở mà khi sanh nở phải ở chung trong cái nhà nhỏ mà quá đông đúc như thế này, thật là buồn và giận, giận mình giận đời. Mình nghĩ lại tự an ủi là tại mình làm nên mình phải chịu, tại sao mình không lo cho mình mà cứ lo cho má cho gia đình để rồi khổ sở như thế này. Nằm đó nghe sốt ruột cứ mong cho mau mạnh để mình tiếp tục buôn bán vì chỗ cũ vẫn còn trống.

Nhưng hồi ơi thật là phũ phàng nào ngờ sự thật lại tồi tệ đến thế này được sao là anh ấy dắt gái về ở ngay trước mặt mình, trong lúc mình chưa ra tháng. Má anh thấy vậy lấy cây đánh anh ấy và đuổi người đàn bà đó đi. Lúc anh ấy đi rồi má anh ấy chửi anh ấy là đồ cầm thú, nó sanh còn non ngày mà muốn nó lên máu sản hậu hay sao. Nó đã bỏ hết cả gia đình chấp nhận theo mày, như vậy mà bây giờ mày làm như thế đối với nó coi được không.

Tôi hôm đó anh ấy sang xin lỗi mình. Thấy cũng tội nghiệp, từ từ mình cũng bỏ qua và nói bây giờ mình đã có con rồi vậy anh ráng làm ăn để khi em lành lặn ra tháng có vốn em sẽ đi buôn bán, anh hứa đủ điều mình nghe cũng hơi hy vọng. Đúng là lời nói không đi đôi với việc làm – anh ấy hứa đủ điều mà anh ấy không làm được gì cả. Anh ấy có bao nhiêu tiền là ăn nhậu hết không cho mình lấy một xu mình lại thiếu sữa cho con bú, mà lại thèm ăn đủ thứ mà trong người không có tiền. Bữa đó mình ngồi ngoài sân cho con bú thoáng thấy má mình đang ăn hàng, lòng thật mừng nhưng không giám ra vì sợ má còn giận rồi làm nhục mình như khi xưa. Nhưng trong lòng cũng muốn má mình mua cho mình ít chuối luộc hay cái gì đó cho mình ăn cho đỡ đói. Nhưng mọi mong muốn đều thất vọng hoàn toàn. Mình không hiểu sao má mình lại vô tình với

---

mình như thế. Không hiểu sao một sự khao khát nhỏ như vậy mà cũng vẫn không có được. Mình cứ sống như vậy cho tới khi mình được 6 tháng thì mình chịu hết nổi cảnh đón đầu mâu thuẫn như thế này. Một người nói yêu thương làm cho mình lạc lòng tin tưởng mà giờ đây thay đổi quá nhiều, mình đâm ra hận đời và tuyệt vọng trong cuộc sống.

Mình muốn ra buôn bán lại nhưng lại không có vốn. Còn má ảnh biết mình buôn bực đau khổ nên bà ấy cứ an ủi mình:

Con à kệ nó đừng để ý tới nó mà sinh bệnh, nếu con không là dâu thì con làm con gái má cũng được.

Mình biết bà ấy tốt nhưng chịu làm sao được. Tuy nhiên mình cũng cố gắng chịu đựng trong gần một năm thì mình xin bà ấy ít tiền đi xe về nhà mình ở chơi mấy ngày. Nhưng mình nghĩ lại, thôi không về đó nữa chắc gì má mình cho mình vô nhà. Mình không đem theo quần áo, chỉ có một bộ đồ duy nhứt trên người, còn đồ của con thì có đủ. Mình đổi hướng đi về phía nhà bà má nuôi ở tạm định gửi con để đi kiếm gì làm cho có tiền, nhưng không ngờ tối đêm đó anh ấy xuống nhà mình hỏi má mình để rước vợ con về, nhưng má mình giận la:

-Vợ con mày ở đâu mà rước, nó không về đây.

Ảnh về nhà kéo hai mẹ con tới nhà má nuôi quậy mà mà không vô nhà.

Thiên hạ hàng xóm khi xưa cũng biết về mình. Hai mẹ con anh phá rồi hết 3 ngày, còn mình thì thấy mặt anh mình ấy quá sợ không muốn tiếp tục cuộc sống với con người tồi tệ như thế nữa từ yêu thương đổi ra khinh bỉ, oán hận và kinh sợ.

Nhưng má nuôi nói không được vì con còn vương con mọn không thể bỏ con mà buôn bán được như con suy nghĩ đâu. Con hãy suy nghĩ lại hãy trở về với nó. Một thời gian con cứng cáp rồi tính. Mình nghe lời má nuôi, mình có được

---

sự an ủi ấm cúng của tình mẹ đối với con gái. Mình đã về lại được 3 bữa, nhưng chịu không nổi cho nên mình đã bấm bụng ra đi một mình để dễ buôn bán, có như thế mới có tiền mua sữa bột gởi về cho con.

Mình đã đi thẳng lên Saigon trở lại nghề buôn bán. Mình bây giờ trông tiêu tụy lắm cả bề ngoài lẫn trong tâm hồn. Ban bè cũ gặp lại thấy mình giống như mới qua cơn bệnh nặng xong, mình cũng không nói gì cả với ai. Trong lòng cứ nghĩ làm sao làm cho có nhiều tiền để lo cho con.

Ban ngày thì buôn bán ban đêm thì khóc vì nhớ con. Sữa cứ hai tuần mình mua và nhờ người gởi về cho con. Mình không giám về đó, cũng như về nhà mẹ mình.

Mình hứa với lòng mình là khi làm có nhiều tiền mình phải ăn cho thật nhiều cho bỏ thời gian qua sống trong thèm khát thiếu thốn. Mình đã làm đúng với những gì mình nghĩ.

Đời đã ngược đãi mình nay trời thương cho mình buôn bán có tiền nhiều, mình không hà tiện nữa, mình may sắm chung diện thật đẹp. Cũng vì thế mà mình thấy yêu đời yêu mình hơn.

Thật bất ngờ mình gặp lại người xưa, anh ấy còn nhắc lại lời hứa của mình. Lúc đó mình cũng muốn nói là mình đã có chồng và có con rồi. Nhưng anh ấy ngắt lời mình và nói má ảnh mới mất làm mình giật mình. Mình hỏi tại sao má mất, vì như mình nhớ bà cụ rất khoẻ mạnh. Anh ấy nói vì bà bị tăng xông máu ra đi rất bất ngờ.

Cuộc đời thật vô thường mới có đó rồi mất nhanh như chớp mắt.

Mình nghĩ cho số phận mình cứ nổi trôi hoài, Mình tự hỏi chừng nào mình mới có được hạnh phúc chân thật tương lai sẽ ra sao vui nữa hay buồn nữa đây? Một câu hỏi không có câu trả lời.

Minh làm ăn tần tiện để dành được một số tiền mình nhặn người về cho mấy đứa em là mình muốn dẫn mấy đứa em đi sở thú chơi. Má đã cho mấy em đi, mình đón mấy em ở công sở thú. Bữa đó mấy chị em chơi vui quá. Mình hẹn bữa nào có tiền sẽ dẫn mấy em đi chơi nữa. Không biết mấy em về nhà nói với má ra sao mà Má dặn mấy em là nói với chị sài tiền hà tiện lại, để cho má ít tiền vì má đang kẹt.

Lúc đó mình nhớ lại những gì má đối xử với mình quá tệ. Những lúc mình cần một chút tình mẹ con mà bà nữ ngoảnh mặt, thật vô tình thật tàn nhẫn. Mình không muốn giúp má một chút nào cả. Nhưng nếu không giúp thì mấy đứa em sẽ khổ. Vậy là mình đã đưa cho mấy đứa em đem về cho má lần đầu một triệu rưỡi, nhờ vậy má cũng đỡ lo phần nào.

Bắt đầu năm 1983 không biết má nghe ai nói, má đã đi làm giấy tờ con lai để đi Mỹ. Mình thấy mình không thích đi Mỹ. mình có nói với má là không thích đi đâu hết, vì ở đâu cũng phải làm mới có ăn, vậy tại sao phải đi. Má cứ làm giấy tờ vì má nghĩ chỉ có đi Mỹ mới có cơ hội thoát khỏi cảnh nghèo khổ mà thôi.

Những Hiện Tượng Xoay Quanh

Cái Chết của Anh Kỳ

9-Nov-2013

Ngày 6-11-2013 Tôi và Nguyệt Anh đến nhà thẳng OAI con anh KỶ để dự đám sinh nhật của anh như anh nói trong giấc mộng của con Chi kể là anh về FL ăn đám sinh nhật của anh (lấy ngày Âm lịch 4-10 –Mâu dãn), “con anh đã mua vé cho anh về FL rồi.” Xác anh đã về nhà quần bên St. Pete hôm qua.

Trong lúc nói chuyện Doanh con đầu của anh Kỳ nó nói:

-Trước 3 ngày có tin Ba cháu mất, mắt trái cháu giựt dữ dội liên tiếp 3 ngày. Mắt trái giựt là không tốt.

-Thằng Đàng thức ngồi mà thấy cái bóng của ba cháu mờ mờ đi ngang qua mặt sau ngày ba cháu mất.

-Thằng Y nằm mơ thấy rụng răng.

-NA nói thằng Quân con trai của cô Nguyệt cũng thấy rụng răng.

Trước đó mấy ngày NA có kêu nói chuyện với anh Minh là em nằm mơ thấy mẹ về ngồi giặt quần áo. Mẹ thương anh Kỳ nhất, nên khi anh ấy sắp mất mẹ biết trước nên mẹ về giặt đồ là sửa soạn đón anh Kỳ đi.

Chú Đạt cũng nói trước 4 tháng khi anh Kỳ còn ở đây (nhà của anh Minh), một bữa Đạt nói với anh Minh đêm qua lúc 6 giờ sáng em nằm mơ thấy một cái răng trên rụng mà có chảy máu. Như là sách đoán mộng nói rụng răng trên không chảy máu thì xui thôi, nhưng nếu chảy máu thì người lớn mất. Đạt nói với tôi là đừng nói cho anh ấy biết, anh Kỳ biết sẽ lo, vì cha mẹ cô bác mất hết rồi nay chỉ có anh Kỳ là lớn mà anh

đang bệnh nữa, Đạt nói chắc là anh Kỳ rồi. Lúc 3 anh em ngồi ăn cơm anh Kỳ hỏi Đạt

-Có phải mơ vậy không?

Đạt nói phải. Anh Kỳ nghe và im lặng chắc anh ấy sợ lắm nhưng không nói ra sợ bị cười.

Ngày 8 – 11, sau khi ở nhà quán lễ hỏa thiêu xong lúc 12 giờ trưa, NA nói đến nhà chị Tú ăn và nói chuyện, chị cho tôi địa chỉ chạy tới, ngôi nhà hình như hơn chục năm trước tôi đã đến. Tất cả con cháu của anh Kỳ quy tụ lại đây gần 30 người. Có cả vợ chồng con Trúc con gái chú Đạt, con Trúc có bầu tháng 2-2014 sẽ sinh con trai.

Ngày 9-11-2013 lúc 11 giờ trưa vợ chồng con Trúc con gái của Đạt mời đi ăn ở YUMMY House nhà hàng của Tàu ở góc Hillsboro và đường 22, Tôi ăn chay với Nguyệt Anh, ăn xong NA nói em muốn đến thăm chị Tư má con Tuệ, hơn 10 năm trời chị em không được gặp nhau. Biết đến bao giờ mới có dịp về đây nữa mà gặp. Khi đến NA tặng chị Tư 200 dola. NA cho con của Tuệ 100. Thành bé 8 tuổi nó mừng lắm nó nói huyền thuyện vừa Việt vừa Mỹ tôi nghe nó nói chẳng hiểu gì cả. Trong câu chuyện Tư nói trước ngày anh Kỳ chết có con cú nó đậu ở cây sau nhà nó kêu 3 tiếng rất lớn, có khi cũng nghe cú kêu nhưng ở xa nay nó kêu gần, có hỏi thằng bé nó nói là con owl là con cú.

Mấy đêm hôm rồi Hồng nói đang ngủ sao thấy một cánh tay nắm tay cô ta mà sao cứng ngắt cô ta dậy ra và niệm Phật, hôm khác đang ngủ thấy một bàn tay lớn đè lên ngực, sợ quá niệm Phật thì hết. Hồng nói em về ở nhà này 4 năm rồi chưa bao giờ thấy cái gì cả, chắc là quỷ phá em.

Tôi nghĩ mà không chắc là anh Kỳ về đùa cô ta vì cô ta khi anh còn sống ở đây rất lo cho anh Kỳ như xoa bóp tay chân cho anh, lo cho anh ấy ăn, trước khi chết anh ấy tâm sự

---

nhiều với Hồng trong phone. Nay Hồng là người nắm giữ tâm tình của anh Kỳ trước khi mất.

Đêm hôm qua tôi nằm mơ thấy tôi với anh Kỳ mạnh khoẻ đi shopping, tôi cách anh một cái xe đẩy, anh ấy nói cái gì đó nghe nhỏ mọn và xúc phạm tôi, tự nhiên tôi nổi giận tôi xô cái xe thật mạnh về phía anh rồi tỉnh dậy. Hồng nói sao anh đâm về phía em mạnh quá vậy.

Tôi giật mình thức dậy còn nhớ rõ, tôi không bao giờ giận ai mà có hành động bạo động như thế. Mà sao trong giấc mơ tôi lại bạo động. Theo tôi nghĩ đó là điều tốt vì người chết về rủ rê mà không chống lại mà đi theo là không tốt mà chống lại mới tốt.

Tôi thấy một điều lạ là tôi đã kêu anh Kỳ về đây là vì tình thương của tôi dành cho anh ấy, nhưng nay thấy khi anh ấy mất thì cũng phải về đây, các con anh ấy đem về. Điều đó như một định mệnh mà tôi là người thực hiện cái số mệnh đó, nhưng anh ấy cố chống lại định mệnh nhưng vô ích vì cuối cùng cũng phải về đây như tôi đã định.

Mỗi chủ nhật tôi đưa trước nhờ chùa MDQ làm cơm coi như làm thất cho anh Kỳ, làm ngày chủ nhật vì có người nấu cho chùa, hơn nữa có phật tử tới chùa mời họ ăn luôn thể và lũ con anh ấy rảnh cũng dễ đến. Hai kỳ trước bà Tú có đến nhưng vừa qua có chuyện hỏi về chiếc xe của anh Kỳ cho con Chi, bà ta hy vọng chiếc xe, vì bà ta nghĩ tôi còn giữ chiếc xe ấy, nay biết là không còn nên bà ta không tới dự thất cúng ở chùa nữa. Thất này là thất thứ 4, hai thất rồi bà ta không đến.

Hôm nay chủ nhật thất thứ 5 của anh Kỳ. Thầy Minh Hoa và thầy Minh Thường cúng cơm cho anh Kỳ. Thầy Minh Hoa làm trụ trì, đọc kinh nghe hay. Trong bữa ăn có HT Giác Ngộ thầy của ông Minh Hoa. 1-11-2013, trời hơi lạnh, mấy đêm trước lạnh 35 độ. Hôm nay đỡ rồi chỉ mặc 2 áo là đủ ấm.

Bà Tú có đến, mặt bên trái chỗ gò má có vết bầm tím tôi hỏi sao vậy bà nói đi trong nhà ban đêm không thấy đường va vào tường nên bị bầm như thế. Sau lúc ăn cơm chay, tôi có xuống bếp hỏi nhà bếp cho tôi đưa tiền để nấu thất kỳ tới, họ nói bà Tú nói sẽ đem một nồi xôi và 200 chả giò nên không phải đưa tiền nấu nữa. Tôi có hỏi chung lũ con cháu bà Tú lúc ở ngoài sân chùa sau bữa ăn là từ hôm đám tang tới bây giờ các cháu có ai nằm mơ thấy gì nữa không. Tất cả đều nói không, nhưng con Sa nó nói có bữa cháu nằm mơ thấy bố cháu nói chuyện vui vẻ với mọi người anh em con cháu. Và chỉ thấy thế thôi. Bà Tú nói đang ở bên đó được đem về đây không vui sao được, còn gì mà buồn nữa. Tôi không đồng ý câu miã mai đó nhưng tôi giả vờ không hiểu và không trả lời bà ta.

Bà là người lúc nào cũng xỏ xiên châm chọc, thích chà đạp người khác.

Ngày 8-12-2013 cũng như mọi khi sau khi làm lễ cầu siêu mọi người ăn cơm chay. Hôm nay mình có cho thằng Cang và Chi đi dự lễ. Thằng Chi nó khóc vì nó thương Bác Kỳ. Thằng Cang nó ăn gần 2 tô nui của chùa nấu. Sức nó ăn nhiều. Mình không ăn được vì sáng có ăn chút đỉnh nên nghe no không muốn ăn, chỉ ăn một gói xôi gói bằng bánh trắng và một miếng đậu hũ chiên. Sau khi ăn nghe thằng Doanh nó nói nhờ thầy đem tro rải xuống biển. Mình lấy làm lạ là tại sao có quyết định đó mình có hỏi thằng Doanh có mặt mẹ nó:

-Ai quyết định rải tro xuống biển?

-Đây là ý của tất cả mọi người trong nhà cháu.

Mình giật mình và lập lại câu hỏi, nó trả lời một lần nữa cũng như thế. Mình nghi ý này là của bà Tú, vốn bà ta không thích anh Kỳ, đây là một dịp bà ta trả thù. Mình thấy rải tro đi như một cái gì bất nhân bất nghĩa. Dù sao cái kỷ niệm thiêng liêng sau cùng đó mình muốn giữ lại để như một sự kính trọng

---

và thương mến người đã mất. Rải đi như một hành động vút đi phủi đi cái tình nghĩa tốt đẹp về người mình quý mến. Lúc còn sống Bà ta luôn nói xấu và tách rời tình cảm giữa anh ấy và những đứa con, nay cái nắm tro tàn đó thờ ở chùa này cũng sẽ là một cái gì còn lại cho mấy đứa con anh ấy lưu luyến, nay bà ấy nói đổ xuống biển thế là cắt đứt chút tình nhỏ nhất còn lại. Cái gì nó cũng có hai ý nghĩa khi người ta muốn.

Hôm nay chủ nhật 15-12-2013 coi như thất thứ 7, lúc 11 giờ tôi đến thấy có một người đàn ông lớn tuổi da trắng bệch ngồi ở chiếc ghế dài ngoài hiên chùa, tôi nhớ mãi mới ra tên của anh là trung tá Thạnh. Tôi với anh biết nhau trên 15 năm nhưng ít gặp. Anh Thạnh nói:

-Tình cờ mở báo ra đọc thấy cáo phó tên anh Vũ quốc Kỳ, tôi nhớ ngay là đã từng gặp nhau hồi còn trong quân đội, anh ở Pháo binh, tôi bộ binh có phối hợp hành quân nhiều lần. Qua cáo phó đọc thấy tên anh, tên thằng cháu Oai, nhà tôi gần chỗ nó sửa xe, tôi thường đem xe đến cho nó sửa thay nhót. Mà đâu có biết anh Kỳ là bố nó, nhà của chị Tú cũng gần nhà tôi, đâu biết anh Kỳ là chồng chị ấy. Nay đi chung với cháu Oai qua thăm đốt nhang cho anh ấy, Anh Kỳ cùng tuổi đàn với tôi. Tôi vẫn đi làm, không bệnh tật gì cả.

Tôi nhớ lại năm 1997 tôi làm chủ nhiệm báo Cẩm Thông, anh có đăng bài trên đó nhờ bài đó anh tìm được người em gái lạc nhau từ lâu. Tôi còn nhớ khi gặp anh Thạnh, anh giới thiệu vợ. Cô ta nhận ra tôi vì những năm 1970 tôi là thông dịch viên Mỹ ở Củ Chi Hậu nghĩa có dạy anh văn cho học sinh thì vợ anh tên Thanh là một trong những học sinh của tôi. Nay mới gặp lại.

Hôm nay 17-12-2013 như đã hẹn lúc 11 giờ tập trung tại chùa MDQ để đi rải tro cốt xuống biển. Đoàn xe chạy về hướng đường 60 đi Clearwater. Con đường này tôi đi hàng

---

ngày suốt mấy chục năm. Đoàn xe ghé nơi chân cầu giữa biển, xe vòng quanh chân cầu qua phía bên kia. Nơi chân một cây cầu mới xây một lane không phải cho xe chạy. Chúng tôi đi bộ lên cầu mới, thầy Minh Huấn của chùa MDQ làm lễ. Một cái bàn gỗ nhỏ xách tay mở ra có một mâm táo, một bó bông và một lư nhang nhỏ. Cái hộp hình khối chữ nhật màu đen trên đó có hình những chiếc lá đủ màu. Thầy Minh Huấn làm lễ đọc kinh mọi người đọc theo. Trời mấy hôm nay lạnh ai cũng phải mặc thêm một cái áo lạnh, có Ngọc, Quang, Vạn Hạnh cùng đi dự. Mình nghe nghẹn ngào vì chút nũa năm tro tàn sẽ bỏ xuống dòng nước mênh mông. Mình không muốn bỏ cốt anh Kỳ xuống nước như thế này. Mình nghe buồn quá, tự nhiên mình có ý xin giữ lại một chút tro cốt vì mình thương anh Kỳ quá. Mình im lặng tụng chưa hết bàn kinh thì những cây nhang đã cháy hết vì nhang ngắn với lại gió nhiều quá. Cuối cùng thằng Doanh lạy 4 lạy và thầy Minh Huấn nói thả cái hộp đó hay mở ra rắc tro xuống, mấy đứá nói nhà quản họ nói cái hộp này bỏ xuống nước 2 tiếng đồng hồ nó sẽ tan ra và cái bọc nylon đựng cốt cũng sẽ tan ra trong nước. Cho nên cái hộp này 400 dola ví họ chế tạo như thế. Thằng Doanh bỏ cái hộp rơi tõm xuống nước kèm theo bó hoa trong bình cùng với diã táo. Nước chảy ngược qua bên này của cây cầu mọi người chạy qua nhìn theo cái hộp chìm nhưng trôi theo những bông hoa và những trái táo. Càng nhìn càng thấy tiếc nuối ngẩn ngơ, mình cứ tự hỏi làm như thế này có đúng không, và đúng ra phải làm sao? Mình không biết.

Nhớ Anh Vũ Quốc Kỳ

Tôi ngần ngại buồn thương nhớ anh
Tuổi xanh lặn đặng bước quân hành
Cô đơn vui dập thân lưu lạc
Mộng ước không thành sương mong manh
Làm lỡ duyên tình không đến đâu
Trách ai thay đổi vướng u sầu
Riêng mang tâm sự nào ai biết
Ôm gối lặng buồn trong xót đau
Muốn cởi cho ra sao vướng lại
Những lời gian dối của tình sâu
Si mê oan trái hay duyên nghiệp
Dang dở một đời than trách nhau
Cõi mộng anh về đâu bến mơ
Mong manh mưa lạnh gió sương mờ
Lung linh hương khói trời phiêu bạt
Có nhớ về không một cõi mơ
Rượu rót tràn ly sầu chất ngắt
Xé vỡ buồng tim một nỗi sầu
Nước mắt lau rồi sao vẫn chảy
Ngàn đời sao xóa nỗi thương đau. /.

VŨ QUANG MINH

4-11-2013

Ông Đồn Lư

Vũ Quang Minh

27-9-2013

Khi thấy một vị mặc áo cà sa là tự nhiên lòng tôi rộn lên một nỗi vui và kính cẩn vì đây là hình ảnh của Tam bảo là những gì quý giá nhất trong tâm tưởng của lòng mình. Khi thấy một vị sư già thì sự kính cẩn càng cao vì tuổi già, vì hình ảnh cây cổ thụ trong đạo, người giữ giềng mối của đạo trong tay những bậc lão niên giữ gìn kho báu lâu năm trong đạo. Khi thấy một vị tăng hay ni còn trẻ tôi rất xúc động và hy vọng vì hình ảnh hy vọng tương lai của Phật giáo trong tay những mầm non này. Biết đâu những vị trẻ tuổi này sẽ là những người làm cuộc cách mạng Phật giáo, làm rạng rỡ quê hương rạng rỡ cộng đồng VN. Như Phật giáo Tây tạng làm cả thế giới ngưỡng mộ dân tộc của ngài Phật sống Dalai Lama. Tôi không bao giờ có ý nghĩ bất kính với các vị mặc áo nhà tu dù lạ hay quen. Họ như nơi cho tinh thần của tôi nương tựa, họ là nơi gìn giữ tình người, tình quê hương trong lòng tôi. Trong lòng tôi ao ước làm sao may mắn có nhiều tiền, việc đầu tiên là tôi xây dựng một ngôi chùa đẹp như mộng tưởng của tôi đã phác họa ra, là một ước vọng thầm kín của một họa sĩ vẽ tranh Phật suốt cả đời. Trong ngôi chùa đó tôi sẽ thỉnh các vị thánh tăng tu tập và thuyết giảng giáo pháp cao siêu cứu nhân độ thế, làm cho Phật Pháp rạng ngời. Tôn giáo huy hoàng thịnh trị là lẽ sống là giấc mơ của tôi.

Hai tuần lễ trước thầy LƯ đã kêu tôi đến chùa vẽ mẫu một cảnh chùa để cho ngày lễ lớn để mọi người coi mà cúng dường. Tôi hỏi trong phone là thầy có mẫu chưa, thầy nói có

---

rồi. Khi đến thày chẳng có gì cả chắc thày nghĩ vẽ ngôi chùa dễ như vẽ một bông hoa hay một trái xoài, họa sĩ nào cũng vẽ được. Tôi phải nhanh trí sẽ vẽ theo lời kể của thày. Tôi hỏi thày tới đâu, thày trả lời tôi phác ra tới đó. Ngôi chùa trước có 3 cửa tam quan, hai bên có gác chuông, chánh điện trong lòng chùa và sau là một dãy tháp cao lợp ngói ngang bên trên. Tôi phải phác ra hai ba kiểu rồi hỏi thày chịu kiểu nào xong cuối cùng tôi tổng kết lại vẽ như hoàn chỉnh ngôi chùa, thày chịu và đem về nhà tôi phác lại cho cân đối và vẽ trên nửa tấm ván ép bằng sơn, màu sắc rực rỡ trang nghiêm bức tranh tốn hết hai tuần lễ mới xong. Xong rồi thợ mộc đã đóng thành một tấm bảng có chân đứng cao ngang tầm mắt người coi. Nhờ bức tranh đó mà người ta đã cúng tiền nhiều, vì một miếng đất còn lộn nhồn hoang vu ai biết chánh điện ra sao đâu mà bỏ tiền ra cúng, nhưng khi nhìn lên tranh họ sẽ vui vẻ cúng vì đây là một ngôi chùa bẽ thế giá trị như một niềm kiêu hãnh dân tộc. Tôi mỉm cười vì và nhẩm tính để xây được ngôi chùa tầm cỡ như trong tranh tôi vẽ thì cũng phải nửa triệu dola chắc gì đã xong. Mà làm gì có được nửa triệu dola bây giờ? Chuyện xây ngôi chùa như thế là một giấc mơ quá to lớn cần có sự màu nhiệm của phép lạ mới xong.

Vào một buổi sáng chúng tôi đã có mặt tại chùa Qué Lâm như lời mời của thày LƯU đến để sửa soạn cho buổi lễ ĐẶT VIÊN ĐÁ XÂY CHÁNH ĐIỆN. Đêm hôm qua tôi đã thức để vẽ tấm bảng có hàng chữ trên. Trời lạnh không khí ẩm ướt nên sơn không khô được, cho nên sáng phải sửa lại đôi chút không được đẹp nhưng ở xa coi cũng tạm. Có còn hơn không. Trên nền của ngôi nhà sụp mái mọi người dọn dẹp tạm biến thành sân khấu. Trên sân khấu thiết kế một cái bàn phủ vải vàng có tượng Phật, bình bông có đủ các loại hoa, một đĩa

các loại trái cây và lư nhang là thành một bàn thờ. Vị thầy cao tuổi này được thầy LU mời từ CA về được giới thiệu rất trịnh trọng. Ngài làm chủ lễ có mấy vị tăng đứng đằng sau ngài, các vị này ở các chùa quanh đây trong đó nhân vật quan trọng nhất là thầy LU. Sau thủ tục lễ ngài ngồi xuống cái ghế gỗ có lưng dựa để trước bàn thờ. Thầy LU giới thiệu tiểu sử của ngài. Sau tràng pháo tay Thầy chánh lễ ngồi xuống và thầy bắt đầu thuyết giảng ý nghĩa và phước báu của người cúng dường xây dựng chùa với giọng nói trầm hùng, quyền rũ từ cách nói vẻ mặt tươi vui và câu chuyện ngài kể. Cuối cùng ngài ca ngợi sư LU và yêu cầu phật tử cúng dường số tiền mỗi tượng Phật là 1.000 dola. Tượng này sẽ thiết kế trên tường của chánh điện sau này và có tên tuổi của người cúng. Tượng này sẽ còn mãi mãi. Bức tượng Quán thế âm mẫu bằng nhựa của tàu cao cỡ hai gang tay bán ngoài chợ hình như 15 dola màu kem ngà ngà, Ngài khéo nói và khuyến khích nên tuần tự người này đến người khác điền tên vào mẫu in sẵn tổng công cũng được sắp si 40 tượng. Một món tiền lớn lao. Trong khi chỉ có một số phật tử có mặt trên dưới 80 người.

Tôi vui lắm và nể phục thầy LU tuổi trẻ mà sao thầy nhiều kinh nghiệm thế hay có ai đằng sau lưng thầy cố vấn để làm ra những chuyện “khuấy nước lã nên hồ” như thế này. Thầy LU đã tìm được vị thầy tài giỏi khéo nói, khéo khích người hảo tâm móc tiền ra. Cũng như muốn tổ chức đại nhạc hội phải nhanh nhẹn biết lựa ca sĩ nào hát hay, được lòng khán giả yêu thích để người đi coi đông, để thu tiền vô được nhiều.

Tôi lấy làm ngạc nhiên vì các vị tăng ni trẻ hiện nay như ông LU từ trong nước ra mà tôi gặp, họ có vẻ rất lanh lợi trong cách ăn nói như một người làm thương mại chỉ chăm chú lo làm ra tiền trong việc tổ chức như lập chùa, liên tiếp tổ chức

---

đại nhạc hội, tổ chức cúng giỗ linh đình, tổ chức các lễ trai đàn rất cầu kì và đốt vàng mã, cắt quần áo dầy những hình nhân hoành tráng, ngoài ra không thấy thuyết giảng thiền định tu tập nghiêm mật gì cả. Những điều họ làm không có gì sai trái nhưng có điều gì đó quan trọng như tu hành nghiêm mật đứng đắn thì hình như thiếu, họ không làm vì không đủ khả năng hay với họ điều đó không quan trọng? Họ trái ngược với các vị tu sĩ Tây tạng, các vị này họ tu chứng rất nghiêm chỉnh tăng đoàn của họ rất nghiêm khắc. Họ nói tiếng anh không khác gì người Mỹ nên đã được người phương tây kính trọng, tin tưởng nể phục.

Ông LU mới về Tampa này bốn năm nay, ông còn trẻ cỡ 35 tuổi, tôi gặp ông nhiều lần. Tôi dồn hết cảm tình và sự kính trọng cho nhà tu trẻ như ông. Tôi đã nhiều lần đến nơi ông đang xây dựng ngôi chùa. Một vị trí đẹp là nguyên một khu đất cách xa nhà dân chúng bằng bốn con đường nhựa bao quanh, đẹp là vì cách xa nhà dân như thế khi lễ lạc đông đúc không làm phiền tới cư dân vì đất chùa rộng nên đủ chỗ đậu xe mà không phải đậu qua đất của người ta. Khu đất vuông vức bầy mẫu trong khuôn viên trước mặt là hai căn nhà cũ nay thợ đã sửa sơn phết sáng sửa thành chánh điện. Tôi tặng thày 50 chậu cây vì nhà tôi trồng các loại như một cái vườn ương cây để tặng các chùa. Các loại cây tôi trồng là cây bông vàng, bonsai, nhãn, mít, tùng, tre vàng có sọc, mướp, lài VN cũng như lài Thái lan, chuối, mai, bông sứ, điệp, bồ đề, bông giấy...Tôi muốn biến cái khu đất chùa thành một thắng cảnh.

Tâm lý là ai tới chùa cũng thích ngắm cây cảnh. Chùa đẹp là nhờ kiến trúc chùa là 50% nửa còn lại là nhờ cây cảnh như hoa viên, ai cũng thích đi dạo cảnh chùa trước và sau khi lễ như thưởng thức nét đẹp của cây cối hoa lá kì hoa dị thảo

---

của thiên nhiên cũng là một sự thư giãn tinh thần. Tôi với ông LƯU có một giao tình sâu đậm vì tôi vẽ tranh cho chùa. Các cháu của tôi là con của người anh ruột chúng bám sát chùa, chúng tự nguyện bỏ công bỏ của, bỏ thì giờ giúp chùa không kể ngày đêm, không kể hao tốn. Vì chúng là những phật tử thuần thành và rất hiểu đạo một cách thâm sâu rất mộ đạo. Chúng coi sự hưng thịnh của chùa như chính sự sống của bản thân. Tôi rất vui và rất hãnh diện về những đứa cháu ruột của tôi đã phục vụ cho chùa Quế Lâm của thầy LƯU.

Có người bạn của tôi hỏi thầy LƯU từ đâu về đây và về khi nào? Như chỗ tôi biết là gần nhà tôi trong xóm là đường Fremont, tổng cộng khoảng cách đến nhà tôi chừng nửa mile. Có một bà sư cô trụ trì một cái niệm Phật đường, Bà tên là Huệ Liêu, đó là một ngôi nhà sàn cũ bằng gỗ sần trước là những cây oak già gốc bằng hai người ôm, tuổi của những cây đó phải trên dưới năm chục năm, bà ta mua để ở và để tu hành. Bà có nói với tôi nhiều lần là sẽ cúng cái nhà này cho một vị chân tu nào đó rồi bà về CA tu, bà năm nay khoảng 65 tuổi đã tìm được vị chân sư, vị đó chịu nhận bà làm đệ tử. Sau một thời gian tôi nghe có người than phiền là bà nặng nể ép biếu ngôi nhà cho vị thầy nào đó, đã làm giấy tờ sang tên xong rồi bà thấy tiếc của nên đòi lại, rồi lại cho một vị khác rồi lại đòi. Nhưng sau cùng năm 2009, bà Tám chủ của một tổ chức Lão Niên, bà này đã đưa một vị sư trẻ từ phương xa đến và bà sư cô này cũng hiến tặng như những lần trước. Không ngờ lần này bà không đòi lại được vì bà Tám đã dùng luật pháp thế nào đó hù dọa làm cho bà sư cô đó sợ quá trốn đi mất “bỏ của chạy lấy người” không giám đòi nhà lại nữa.

Người VN thường rất sợ cái gì liên can đến pháp luật. Người Bắc có câu “kẻ cắp gặp bà già” để chỉ những người tai

---

quái giang hồ bạt buá gặp nhau trị nhau. Vị tăng trẻ đó là thầy LU. Ngôi nhà nhỏ đó bà Tám và ông thầy LU đã bán được 60.000 và họ đã mua khu đất làm chùa Quế Lâm này. Nói rõ thêm là thầy LU là cháu của bà Tám.

Ngày ngôi nhà chưa bán tôi đã ăn cơm với thầy LU tại ngôi nhà đó nhiều lần vì người bạn gái của tôi rất mộ đạo và đã thường xuyên ghé chùa nấu cơm chay cho thầy LU ăn, và dọn dẹp quét dọn giúp đỡ cho vị sư trẻ này có thì giờ tu học.

Cái Tampa bay này nhỏ lắm, người VN cũng hơi đông cỡ 15.000 người, bất cứ chuyện gì lớn hay nhỏ xảy ra chỉ trong nửa ngày là cả cộng đồng đều biết. Người VN họ thường gặp nhau khi đi chợ tàu và chợ VN như trạm thông tin bỏ túi, đa số là làm nail họ biết nhau và liên lạc với nhau bằng phone. Nhiều chuyện xảy ra người ở đây chưa biết mà ở VN hay tiểu bang khác họ biết rồi. Tình cờ tôi được nghe những câu chuyện người này người kia kể ví dụ như sau:

Cô Hoa chị của cô Lan (bán vé máy bay ở đường Water) kể là trong một buổi lễ ở chùa Quế Lâm (năm 2010) thầy LU lên tiếng gây quỹ xây dựng chùa. Mọi người của ít lòng nhiều, bà Tám lên tiếng xung phong phát đại nguyện đóng góp cho chùa 10.000 dola (mười nghìn dola) tiếng vỗ tay hoan nghênh vang dội. Cô Lan tức khí xin cúng 5.000 dola mọi người vỗ tay các nhà hảo tâm cúng dường quá đẹp, “Con gà tức nhau tiếng gáy”. Sau đó ít lâu cô Lan tình cờ xem danh sách các nhà hảo tâm đóng góp cho chùa bữa đó tổng cộng được bao nhiêu thì cô ta ngạc nhiên vì không thấy 10.000 dola của bà Tám, cô Lan hỏi ra mới biết bà ta đưa con số đó để khích máu tranh đua của mọi người mà thôi chứ có bao giờ thấy bà cúng dường gì đâu. Từ đó Lan giận lắm kể cho mọi

người nghe vì bị bà Tám bịp vì nhẹ dạ nên mất toi 5.000 dola. Có khi chùa chiền chỉ là nơi mà những tay thương mại họ cấu kết với nhau lợi dụng để bày trò moi tiền của những người tín đồ nhẹ dạ mà thôi. Đó là sản phẩm của bọn Cộng Sản trong nước, những chùa chiền chúng nó cho sơn phết đủ màu sắc để hấp dẫn người sùng đạo, thùng phước sương là của Mặt trận tổ quốc chứ không phải của chùa. Các vị sư trong chùa đa số là những tay công an giả dạng mà thôi. . . Người phật tử đâm ra hoang mang không biết có nên đi chùa nữa hay không? Tiền cúng dường không biết đi về đâu? Không biết ai tu thiệt ai tu giả hư hư thực thực giả như thật, thật mà giả. Tôi có dặn người thân về VN có cúng tiền hãy đưa riêng cho vị nào mình biết chứ đừng bỏ vào thùng phước sương, CS chúng ăn hết để còn sức phá đạo, có sức để cướp của nhà cửa ruộng đất của dân nghèo, có sức bán nước cho Tàu.

Nhiều phật tử đồn là đã thấy mấy ông sư trẻ các chùa vùng Tampa bay này tụ tập nhau ăn thịt uống rượu thường xuyên giống như mấy tay bợm nhậu ở VN vậy. Trong khi phái tu đại thừa này ăn chay tuyệt đối. Không biết các nơi khác các tiểu bang khác của nước Mỹ có như vậy không?

Có nhiều người tu mới gặp ta có cảm tình và quý trọng vì họ khoe những khả năng thành tích tốt lành đạo đức, nhưng khi gần từ từ ta mới thấy những ưu điểm thì ít còn khuyết điểm thì nhiều của họ. Năm xưa còn đi học tôi đọc HỒN BUỐM MƠ TIÊN của nhà văn Khải Hưng trong Tự Lực Văn Đoàn, một mối tình thơ mộng lãng mạn, hay cải lương CHUYỆN TÌNH LAN VÀ ĐIỆP sao hay quá. Chúng ta nghĩ những chuyện tình như thế chắc bây giờ không có nữa đâu, vì có nhiều tu viện nên kỷ luật chặt chẽ hơn, nhưng hình như chuyện trai gái nó là chuyện của muôn đời.

Chẳng hạn như môi tình thơ mộng của cô Hoà với ông thầy LƯ đang gây xôn xao trong cộng đồng VN tại đây. Mẹ con cô Hoà là phật tử thuần thành của chùa Quế Lâm. Một điều thuận tiện là nhà của mẹ con Hoà lại ở gần chùa này. Hai mẹ con cùng làm nail, ngày nghỉ của bà mẹ là thứ ba, ngày off của Hoà là vào ngày chủ nhật. Chủ nhật thì các chùa khi nào cũng có lễ cúng kiếng vì chùa dồn vào ngày cuối tuần sẽ thuận tiện cho người đi làm ngày thường, cho nên người đi chùa cũng đông hơn ngày thường. Cô Hoà hai mươi lăm tuổi, người nhỏ nhắn cao ráo thân hình nẩy nở, cô rất khéo lựa đồ nên ăn mặc rất thời trang. Cô bé tính tình cởi mở, hay nói đùa, dễ thương hay cười. Hàm răng trắng đều mịn, có một chiếc răng khểnh, khi cô nói ai cũng thích nhìn cái miệng có cái răng duyên đó. Đến chùa cô không chịu ngồi yên mà thích vô bếp, lau chùi bàn thờ, hay quét dọn nơi nào thấy cần phải làm. Trước lạ sau quen, thầy LƯ nhờ cái này cái kia, thầy rất rành tâm lý phụ nữ về những lời hỏi thăm, những câu nói đùa làm cho Hoà thấy vui gần gũi không còn xa cách nữa. Tuổi trẻ thích vui, đùa nghịch sốt sắng là chuyện bình thường.

Thời gian như một giòng sông đầy đưa cuộc đời và đất trời đến bốn mùa xuân hạ thu đông, nó cũng đưa đầy con người, những trái tim đến gần nhau hơn. Họ làm việc chùa như một bổn phận, như một tình nguyện cho đạo và vì đạo. Nhưng những bông hoa tình cảm của con tim người trẻ tuổi cũng từ đó đơm nụ rồi ra hoa nở rộ. Những ngày cuối tuần mong cho mau đến và họ cần có nhau, rồi nhớ nhau trong mỗi ngày mỗi giờ. Cô bé không chỉ đến chùa cuối tuần mà còn đến chùa mỗi tối, khi đi làm về hồi hả ghé chùa trước khi về nhà. Những ngày nắng ráo đường dễ đi, những ngày mưa lạnh đường khó đi về chùa như một bài thơ thú vị. Chùa nay đối

với Hoà là một nơi có những ngọt ngào quyến rũ rộn ràng của lứa đôi. Thầy Lư là người đi tu đã lâu nhưng không có nghĩa là bậc tu hành chân chính. Người đi học cũng có nhiều cấp độ khác nhau người chăm học thành đạt, người học vừa vừa, người học để mà học hay học cho có. Có những đứ học sinh học cho cha mẹ vui, nhưng ăn chơi là chính.

Có những người đi tu lâu rồi họ có những cách lý luận rất lạ vượt ra ngoài giáo pháp. Họ nói cần tìm hiểu mọi thứ trong đời để biết mà giáo hoá chúng sanh. Đó chỉ là lý thuyết mới nghe qua có vẻ có lý, tích cực và hay, nhưng khi họ tìm hiểu chuyện đời chuyện trai gái rồi họ bị sa ngã và bị đời cuốn và dòng thác lũ điên đảo, họ không còn khả năng tồn tại nữa chứ đừng nói giáo hoá chúng sanh, chuyện giáo hoá đó mơ hồ và càng lúc càng xa vời.

Tôi còn nhớ đã đọc đâu đó một câu chuyện nói về một vị thánh tăng, có một người tới xin xuất gia theo ngài tu học. Ngài nhìn người thanh niên đó và nói: Con hãy về lấy vợ đi, sau này con hiểu cuộc đời là bể khổ, lúc đó con hãy tới đây ta sẽ cho con xuất gia. Ngày đó tôi thấy ông thầy này nói chi lạ lùng vậy, người ta muốn đi tu thoát vòng tục lụy nay lại khuyên ngược đời như thế nhưng nay tôi thấy ông thầy LU này nên làm theo lời dạy của vị thiên sư đó mới đúng.

Từ ngày cô Hoà thường xuyên ghé chùa bất kể ngày đêm, mọi người tới chùa họ sầm sì là ông LU với con Hoà có nhiều tình ý, cử chỉ lời nói khác một người vô tư tới chùa làm công quả. Đột nhiên thầy LU nói với mọi người là về VN hai tháng để tu tập cho con đường tu chứng mở mang thêm cho đạo tâm cao hơn nữa, nào là để thăm thầy tổ, để thăm cha mẹ già yếu...biết bao nhiêu lý do cao cả rất chính đáng. Và cô

Hoà cũng về VN sau đó một tuần lễ để thăm ông bà nội, ông bà ngoại, bà con dòng họ, dự đám giỗ, dự đám cưới người chị em cô bạn dì ... Mẹ cô vui lắm vì con gái có tình có nghĩa với kẻ trên người dưới, biết nghĩ tới ông bà tổ tiên, phú quý sinh lễ nghĩa, áo gấm về làng. Bà sửa soạn và gởi tiền cho Hoà đem về cho ông bà cha mẹ đôi bên già yếu lấy thơm lấy thảo. Mẹ xa con làm sao không buồn, bà nhắc đi nhắc lại là qua sớm sớm mà lo làm ăn. Hoà vui vẻ trấn an mẹ đừng có lo, con lớn rồi chứ đâu còn nhỏ nữa. Mọi người từ trong nhà cho đến ngoài chùa không ai đủ thông minh để đặt câu hỏi là hai chuyến về VN của hai người có liên hệ đến nhau không? Nhưng chỉ có thầy LƯ và Hoà biết là họ về VN để gặp nhau mà không ai biết để ngăn cản.

Hoà đã tâm sự với người bạn chí thân là Kim: Ông LƯ đưa Hoà về VN ở khách sạn năm sao và chơi Golf loại mắc tiền ở VN ông đưa Hoà đi du lịch Nha Trang, Vũng tàu, Dalat, Hànội.

Tiền đó ở đâu mà có để sai nhiều như thế? Phải chăng đó là những đồng tiền của Phật tử đóng góp xây chùa? Đi ra ngoài đường ông đội nón mặc quần tây áo somi đi giày bata ăn món ngon vật lạ ở các nhà hàng sang trọng ở VN đó ai biết ông là thầy chùa. Con bé được ăn chơi thụ hưởng, chiều chuộng thích quá nên mê thầy như điên đảo, một bước không rời. Hai tháng của LƯ nói là để tu học là tuần trăng mật với người tình trẻ hấp dẫn. Ông là người sành điệu về ăn chơi khi còn đi tu ở VN, ông thường đàn đúm bạn tu quý quái thành băng nhóm ăn nhậu nhưng dấu kín bí mật, nay ở nhà người này mai ở nhà người khác đó là cách đánh du kích của CS. Những cô bạn gái trong bọn rất điệu nghệ trong cuộc sống trai gái. Ông qua đây cũng là một hình thức tị nạn tình cảm, vì có

---

người con gái tên Hương ở Saigon đang tìm cách liên lạc với ông LU để đòi ông thanh toán món nợ ân tình, nhưng chưa biết rõ chỗ ông ở để nói chuyện phải trái riêng tư với nhau. Ở bên VN ông đã coi phim sex hà râm cả hơn chục năm nay nhưng kín đáo. Những may mắn đến với ông thật bất ngờ là các vị thầy bên Mỹ được phép đón người tu sĩ qua, đồng thời bọn chính quyền CS VN chúng nhắm vào những giới trẻ trong giáo hội quốc doanh lôi kéo làm tôn giáo vận gài vào trong Cộng đồng người VN hải ngoại, nên thầy LU đi Mỹ dễ dàng.

Xuân Dinh là một người bạn của tôi kể trong một buổi hội nào đó của Cộng đồng VN ai cũng cầm lá cờ VNCH, riêng ông LU đã vứt lá cờ xuống đất. Chỉ có CS mới làm như thế. Nếu theo CS thì đi họp Cộng đồng làm gì và qua đây làm gì?

Có một bữa bà Tám phân bua với tôi là có nhóm 6 vị tu từ trong nước ra có ghé chùa Quế Lâm khá lâu có gặp thầy LU đàm đạo, họ bàn mưu tính kế quý quái gì đó ai mà biết. Bà phân bua với tôi là muốn tôi bênh vực bà, tôi biết đâu mà bênh vực. Nhiều người cho biết là bọn CS trong nước chúng tổ chức những ngôi chùa như chùa này rồi chúng đi ra hoạt động tình báo và tôn giáo vận, lũng đoạn CĐ, chúng có chỗ ăn chơi ngủ nghỉ hoạt động họp hành ngay trước mặt mọi người mà không ai biết. Có khi phạt tử thấy các thầy các cô đồng tuởng là họ tu hành với nhau còn đem đồ ăn tiền bạc đến lễ lạy cúng dường. Chùa như thế trở thành sào huyệt của bọn cộng sản tôn giáo vận hoạt động trá hình. Khi tới một thời điểm nào đó chúng phá hoại vì mục đích tuyên truyền của chúng, chính quyền địa phương họ trừng phạt khi đó mang tiếng CĐ đồng VN ty nạn CS, giống như trước 75 chúng tụ tập trong chùa, đổ bể ra mới biết thì đã trễ.

Sau khi chuyện con Hoà với ông LƯ đồ bể, có một lần tôi gặp bà sư cô Liên và cô ấy kể cho tôi nghe có buã trên chùa cô thấy con Hoà nó ôm ngang eo ếch ông LƯ nó lắc như đôi trai gái thân thiện đùa dỡn với nhau, bà thấy thế ngứa mắt bà chạy tới gỡ tay bé Hoà ra và la:

-Thầy là người tu hành con gái con đũa không được làm như vậy.

Nó mắc cỡ và lẳng lặng bỏ đi chỗ khác. Chắc nó ghét bà sư cô này lắm vì bà phá đám lúc nó đang vui. Đó là thời gian con Hoà trước khi sinh đũa bé.

Sau này Bà Tám cấm con Hoà đến chùa vì nó ẵm theo đũa bé gái giống ông LƯ như đúc.

Bà sư cô Liên kể cho tôi nghe có buã ông LƯ kêu bà lên chùa và hỏi tại sao bà lại nói với mọi người là con bé nó giống ông LƯ như đúc vậy? Bà sư cô trả lời nguyên văn như sau:

-Thầy có đọc câu chuyện của một vị thiền sư của Nhật chưa? Ngài là một vị tu chân chính, thời đó ai cũng nể phục ngài. Có một cô gái trong vùng tư tình với anh chàng nào đó để có bầu, cha mẹ cô hỏi ai là tác giả cái bầu? Cô nói cô đã ở với vị thầy trong chùa đó. Tin này loan ra ai cũng thất vọng về bậc chân tu đó. Tin đến tai ông thầy ông nói có một câu thể hả. Khi cô đó sinh ra một đũa con trai, cô bèn đem lại chùa giao cho vị sư đó, ngài nói thể hả và ngài đã nhận đũa bé và đi xin sữa quanh vùng cho đũa bé. Ai cũng chê cười ngài, cứ như thế cho đến khi đũa bé lớn sáu bảy tuổi đẹp trai. Gia đình người phụ nữ kia mới hỏi hận là vì đã vu oan cho vị sư đó, nên đã tới sám hối và xin đũa bé về, ngài lại chỉ nói một câu thể hả. Sao thầy không học theo ngài chân tu đó mà nói “thể hả”

---

mà lại đi đôi chôi làm gì? Bà Liên kể tiếp, khi đó ông LU im lặng mà không nói gì tiếp.

Theo tôi nghĩ bà sư cô Liên rất thâm thúy, đưa ra một câu trả lời thầy LU' quá hay, bà còn dạy cho ông LU' cách tu hành, cách ăn nói cách ứng phó như thế nào là đạo và ông LU' đã phải đi vào hai con đường rất khó là chấp nhận hay phủ nhận đứa bé, con đường nào cũng kẹt vì ông là phạm phu tăng phạm tội. Còn đối với bậc thánh tăng vô nhiễm trong trường hợp này thì quá dễ.

Con cháu tôi trong bũa cơm chiều nó vừa có vẻ nghiêm trọng vừa dịu:

-Bà Tám bà ấy loan truyền trên chùa Quê Lâm là đứa bé không phải con ông LU' vì bà đã đưa ông LU' đi thử máu DNA rồi, kết quả là con bé không phải con ông ta. Bà Tám hay thiệt, từ nay khoá miệng mọi người cứ đồn con nhỏ giống ông LU' nên tin nó là con ông ấy.

Mấy đứa trong tiệm nail nói:

-Có thể sau khi đưa tiền mười ngàn cho con Hoà, kèm theo lời dặn là không được nói con bé là con ông LU'. Mặc dù trước đó nó nói với bạn bè của nó là nó chỉ ở với ông LU' mà thôi mà không ở với ai khác. Con Hoà nó còn hăm dọa đòi ông LU' phải Child Support nữa mà ai cũng đã nghe rồi.

-Bà Tám nói đi thử DNA rồi chứ ai có quyền coi bản kết quả thử nghiệm đó? Hay đó chỉ là cách nói để phá tan dư luận mà thôi?

Nếu không có liên hệ tình ái giữa hai người thân quen khăng khít đó trong thời gian lâu dài mà ai cũng thấy cũng biết

---

thì cần gì phải đi thử DNA? Mà có chắc là họ có đi thử tại trung tâm DNA hay không? Hay đó chỉ là cách nói của bà Tám để hy vọng mọi người không thắc mắc nữa? Thử DNA ở đâu? Hay họ tự thử lấy tại nhà cho đỡ tốn tiền? Kiểu thử xem có đường trong máu tại nhà một cách đơn giản, vừa nhanh nữa.

Đi thử DNA có nghĩa là hai người có ngủ với nhau nhưng có người khác cũng chung chạ vô nên không biết ai chính ai phụ. Dù chính hay phụ thì cũng có tham dự, trước hay sau hên hay xui mà thôi.

Không biết bà Tám loan tin đã thử máu này có lợi hay hại vì khi loan tin đó là cách nói “lạ ông tôi ở bụi này”. Làm cho người không biết được biết rõ hơn, người ta đồn tới đồn lui câu chuyện dài ra và nhiều ý kiến thắc mắc khác nhau câu chuyện thêm thú vị thêm dè dặt thêm nhiều tình tiết xa gần mà họ nghe được hay tình cờ bắt gặp.

CHUYỆN CÔ BÉ CON ÔNG LƯU CHẾT OAN

Cô Nguyệt Anh kể là đêm qua nằm mơ thấy sao có một đám người đi tới, thấy họ ẵm trên tay một đứa bé quấn cái khăn vàng có chấm đỏ. Nguyệt kể lại không biết tại sao lại có giấc mơ đó và có ý nghiã gì. Đang thắc mắc thì nghe Hoàng kể là đêm hôm qua con ông sư LƯU chết lúc 10 giờ. Đứa con gái tám tháng tuổi gởi bà Dú nào đó giữ. Nó nằm sấp ngủ nghệt thờ chết. Cũng là lúc tôi đưa NA tới chùa QUẾ LÂM nói chuyện với ông LƯU thì sư cô QUẢ NIỆM nói đứa bé mất cô ta có đến và có người cho cái áo liệm xác màu vàng trên đó có chữ màu đỏ. Đúng như giấc mơ của cô Nguyệt Anh. Nghe xong ai cũng rờn ốc. Tôi nói khi nằm mơ thấy người chết là vì người ấy định nói hay nhờ một điều gì đó, nên mình phải cúng cho người ta. Cô Quả Niệm nói coi trong sách thấy con bé chết giờ TRÙNG TANG LIÊN TÁNG, tức là sau khi nó chết sẽ có người trong họ chết theo, sớm muộn gì đó trong vòng ba năm. Nghe chuyện đó thấy ghê quá. Tôi thắc mắc là tại sao cô Nguyệt Anh lại thấy giấc mơ về đứa bé đó? Vì NA mới về đây chơi rồi đi không liên quan gì với đứa bé. Cô NA có gởi 100 dola để chùa Quế Lâm làm lễ cầu siêu cho cháu bé xấu số đó.

Có người kể là Bà Ba Dú là người giữ con bé từ khi mẹ nó mới sanh ra cho đến ngày nó chết. Nó chết là lúc 10 giờ tối ngày 9-11-2013.

Bà ta kể là để nó ngủ trên giường bà ta vô bếp nấu ăn khi vô phòng định cho nó bú thì thấy nó chết rồi. Tôi nói với Hoàng là đứa nhỏ tám tháng tuổi nó biết bò nhanh rồi, mẹ nó

---

còn kể là nó vịn giường lần đi được rồi vậy là nó mạnh lắm, nếu có cái gì làm nó ngộp là nó dấy dựa dữ lắm, nguyên do nằm sấp mà ngộp thở chết là tôi không tin. Tôi nghĩ có thể đưa bé nằm ngủ trên giường lúc thức dậy bò và rớt đập đầu xuống nền gạch mà chết.

Cô Nhu nói cái chết của con bé là một âm mưu, vì ông LƯ không nhận nó là con ông ta vì thể diện một thầy tu, dù là tu giả, mà phải đưa cho con Hoà 10.000 (mười nghìn) nên họ thấy không có tiền đưa nữa nên giết con bé để khỏi rắc rối về sau này. Giết bằng cách bịt miệng cho nó chết ngộp.

Hoàng nói con Hoà là em chồng con Phụng chủ tiệm nail nơi cô ta làm. Con Phụng nó nói bây giờ con Hoà nó khóc khi nghe tin con nó chết, nó nay khóc và khùng khùng rồi. Police hỏi nó con bé là con ai? Nó không dám nói là con ông LƯ vì nó sợ nói thế có người sẽ giết nó nên nó nói nó không biết. Con Phụng nói con Hoà đẹp người lắm nên sư LƯ mới mê nó.

Má của cô Hoà tên là bà Tạo bà ta la con Hoà dữ lắm về cái tội nó đi ngủ với ông LƯ, muốn tìm hiểu vụ này hãy gặp bà ta mà hỏi sẽ biết rõ. Tôi không tin hỏi bà ta mà biết sự thật vì có khi vì một lý do gì đó họ dẫu thì chúng ta có hỏi cũng chẳng biết được. Khi nó mang bầu con bé vì dẫu nên nó lấy vải bó cái bụng để khỏi ai thấy nó có chửa, con bé trong bụng không nhúc nhích được, khi sanh nó nằm ngang nên phải mổ. Sau đó con Hoà nó bị nhiễm trùng mưng mủ trong tử cung nên phải vô nhà thương và người ta chữa cho nó như thế nào đó và kết quả bác sĩ nói nó không thể sanh con được nữa vì hư buồng trứng.

Con Phụng nó nói đừng nói nhắc tới tên ông LƯ nữa, ai nói tới là có người giết đó. Âm mưu giết đứa bé ai cũng nghĩ là chủ mưu là bà Tám, vì bà ta là người sắp xếp cho ông LƯ

---

lấy cái chùa này. Bà này như tôi biết là con người âm mưu xảo quyệt. Nghe nói ông chồng này nhỏ tuổi hơn bà ta và bà ta chủ động dứt ông này về làm chồng bà ta khi còn ở VN, ông này luôn xếp de khi bà ta muốn điều gì. Bà ta giàu vì cái hội Người già ai cũng đóng tiền như bảo hiểm nhân thọ mà ít ai chết nên bà ta ăn hết. Mỗi người hội viên mỗi tháng đóng cho bà ta 50 dola. Bà ta bám vào các chùa để có cơ hội gặp các vị lớn tuổi để rủ vào cái hội Người già của bà. Các vị này khó gặp vì chỉ ngày lễ mới được con cháu đưa đi chùa, bà liền đón để dụ vào hội.

Bà sư cô Hoàng Như kể là bà Ba Dú là người giữ đứa bé, bà ta chuyên môn giữ trẻ, cháu nội ngoại của bà ta đều giữ hết nên bà ta có kinh nghiệm về trẻ con, bà ta nghe nói có tật ở chân nên đi cà nhắc, nay bà ta đã xuống tóc xin sám hối. Bà ta kể với một người bạn thân là bà ta có bỏ cái gì vô mũi đứa bé và bà ta có bóp mũi nó rồi bà ta thấy nó chết rồi bà ta đắp cái mền lên người nó, rồi mới kêu người tới. Một câu hỏi được đặt ra là nếu bà ta không giết nó thì tại sao bà ta phải sám hối và cạo đầu xuống tóc? Bây giờ khi ngồi đánh bạc ở sòng bài bà vẫn lần tràng hạt, không biết để cầu ăn bài bạc hay để cầu xin linh hồn con bé không đòi nợ mạng bà ta nữa.

Cũng có thể bà ta đã lấy cái gói đề lên mặt đứa bé lúc nó đang ngủ thì chết là cái chắc, cô Liên nói thế.

Nay mới hiểu tại sao con bé đó nó báo mộng cho cô NA thì nghe ra là vợ chồng Đức em ruột của cô Nguyệt Anh nói là lúc con bé hai tháng tuổi có gởi cho vợ chồng Đức giữ hai tuần lễ. Đức nói con bé đẹp lắm, mắt nó to và đen láy, nó mạnh khoẻ lắm làm sao mà chết dễ dàng như thế được. Như vậy nó chết oan nên linh lắm nó sống khôn thác thiêng nên đã đi về báo cho những người đã từng biết nó khi nó còn sống. Chắc vợ chồng Đức không hạ tuổi nên nó không về báo

---

mộng được mà phải báo qua NA chị ruột của chú Đức ở cùng nhà sẽ nói lại cũng vậy thôi.

Cô Nguyệt Anh (ngày 12-11-2013) trước khi về CA có ra chỗ tượng mẹ Quan Âm lộ thiên ở nhà cô H N khẩn em bé đó như sau:

–Cháu có linh thiêng hãy về báo cho mọi người biết rõ ai giết cháu để xử cho minh bạch những uẩn khúc mà cháu bị chết oan. Ân đền oán trả là một sự công bình trong đời, trừng phạt kẻ ác làm gương cho kẻ khác. Đó là đạo nghĩa.

Hôm nay (11-13-2013) Hoàng kể lại: người ta nói xác con bé còn nằm trong nhà xác vì người ta còn đang điều tra lý do nào, tại sao con bé chết. Nghe thật đau lòng ai nữ lòng nào mà giết chết đứa trẻ nhỏ xíu một cách thâm hiểm như thế.

Nghe nhiều người nói nay bà Ba Dú bị bắt rồi để police điều tra, chắc bà đó sẽ nói hớ ra và người ta hỏi tới sẽ bại lộ âm mưu, thế nào cũng có bà Tám dính trong âm mưu đó.

Theo như cô Liên nói là (12-11-2013) xác của con bé đem đi thiêu rồi. Sao chuyện động trời như thế mà nghe êm ru vậy? Muốn cho ra lẽ con Hoà nó phải yêu cầu điều tra thì chuyện mới tiến hành có nghĩa là hồ sơ cái case này họ mới mở ra. Nó không biết điều đó để đòi điều tra lại, cũng chắc vì nó sợ bị giết nếu khi nó làm sáng tỏ cái chết của con nó.

Tội nghiệp con bé lúc ở trong bụng mẹ thì bị trói không nhúc nhích được, lúc sanh ra thì bị cha từ chối không thừa nhận, mẹ thì bệnh hoạn, mới tám tháng tuổi đang mạnh khoẻ, đang lớn mạnh đẹp gái mà không được ở bên mẹ, phải ở bên vú nuôi thì bị giết và thiêu xác.

Bà Liên nói cho tôi biết bà Tám hãm trách bà Liên là tại sao nói con bé giống ông LƯU như đức.

Có người nói đi tu mà phạm giới là tội nặng lắm đó. Nếu muốn lấy vợ thì xin xả giới ra đời muốn làm gì thì làm. Có

người nói bộn này do CS Mặt trận tổ quốc, gọi là tôn giáo vận đào tạo đội lột nhà tu để qua đây làm tiền gửi về VN cho chúng, ngoài ra còn mục đích phá đạo phá Cộng đồng.

7-12-2013 tôi ghé nhà bà Nhu chơi tiện thể hỏi thăm xem bà đã đỡ chưa vì bà trượt chân té bẻ xương bánh chè đầu gối nên không đi đâu được. Sáu tháng rồi mà vẫn chưa lành. Người lớn tuổi bẻ xương lâu lành lắm. Trong câu chuyện không đầu không đuôi, Bà Nhu cười rữ rượi khi kể câu chuyện:

Bà Tám bà ấy túm bà kia định đánh, vì bà kia lui huí vừa xuống xe để vô chùa MĐQ, lúc nắm lưng bà kia định đánh thì bà kia ngạc nhiên la lên là tại sao nắm áo bà ta mà kéo như vậy? Vì bà kia đáng cũng mập như bà Liên, Bà Tám xin lỗi vì lộn người sẵn đó bà Tám phân bua luôn cho mọi người nghe:

–Tôi tưởng bà là con mẹ Liên, tôi tìm con mẹ đó đánh cho chùa vì con mẹ đó nói ông Lư mỗi tháng gửi về VN cho CS là 2000 dola. Con mẹ đó đặt chuyện láo lếu. Bà Tám nói vậy chứ mấy ông sư do CS trong nước đưa qua bên này ông nào mà không gửi tiền đóng huệ chết cho CS, ai mà không biết. Có người hỏi bà Tám có giám thề là ông LƯ không có bao giờ gửi tiền cho CS ở VN hay không? Thề ở chùa là linh lắm đó. Chắc chắn Bà Tám không giám thề đâu.

Bà Nhu cười rữ rượi không nín được vì sự hiểu lầm của bà Tám, Bà ấy còn nói thêm bà Tám dữ lắm đó.

Người ta đồn bà Ba Dú chơi bài ở casino trúng ăn được 20.000 dola (hai chục ngàn) Hoàng nói họ nói xạo chứ chơi ở casino để gì ăn, có nó ăn của mình thì có. Tiền này có thể là tiền thưởng khi bà Dú đã hoàn thành âm mưu giết con bé xong xuôi trót lọt. Từ ngày con bé chết, bà bị bắt điều tra lý do con bé chết. Bà Dú luôn nằm mơ thấy con bé hiện về, nó đã đưa hai tay có móng dài nhọn bầu và bóp cổ bà Dú. Có

đêm nằm ngủ trong giấc mơ bà thấy con bé hiện lớn như con gấu đen rồi nó chộp cổ bà và kê răng cắn vào cổ bà, bà nghe đau quá không đẩy duạ được, bà la hoảng hốt vì sợ quá và tỉnh dậy. Mồ hôi mồ kê đầm ướt cả người. Trong đêm tối bà khóc vì hối hận việc mình làm. Bà nghĩ chắc con bé sẽ báo oán và chắc bà sẽ chết vì giết người phải đền mạng thôi, càng nghĩ càng sợ. Có một lần bà thấy con bé hiện nguyên hình trước mặt bà, chỉ một thoáng rất nhanh đủ để bà thấy và biết là nó mà thôi.

Có khi bà nghe thấy rõ ràng tiếng con bé khóc dẫy duạ đòi bú như khi nó còn sống, bà nghĩ hình như mình nhớ tới nó và tưởng tượng ra thôi, chứ làm gì có đứa nào ở đây đâu mà khóc. Nhưng bà nghe bằng tai thật tiếng khóc ré lên rõ ràng đó lớn và lâu. Bà hỏi có ai nghe thấy gì không thì ai cũng ngỡ ngác vì có ai nghe thấy gì đâu! Mà chỉ có bà ta nghe thấy tiếng khóc đó mà thôi. Bà nhìn quanh hình như hồn con bé nó đang ẩn hiện lẩn khuất đâu đây xung quanh bà Dú. Bà nghe lạnh người muốn rùng mình.

Từ khi con bé chết đến nay Ông LƯ có một tâm trạng sợ hãi đến khủng hoảng. Ông thương Hoà là người phụ nữ có nhiều tánh tốt dễ thương cô đã dạy cho ông sống lương thiện cho có hậu, ông thương đứa bé vì nó là hình ảnh của ông, ông thương nó tức là ông thương chính bản thân mình. Ông đã đặt nhiều hy vọng ở tương lai vào nó. Ông tự an ủi tự tha thứ cho mình về những giới cấm tham dục của nhà chùa mà ông thường xuyên phạm phải. Rồi ông tự biện hộ cho tội phạm giới của mình bằng cách lấy người nổi tiếng như sư ông Nhất Hạnh cũng có vợ có con có sao đâu.

Tình máu mủ thiêng liêng của con bé gái kháu khỉnh làm cho ông mỉm cười vui một mình. Nhưng ông suy nghĩ về cái chết thảm của con bé, ông đã quyết đoán chắc chắn đó là âm

---

muu của bà Tám giết đứa bé chứ còn ai khác nữa. Đã có lần bà nói xa gần là: con bé này như cục nợ, cần phải giải quyết. Ông không ngờ bà Tám lại ác đến thế, nếu ông biết trước bà Tám giết nó ông sẽ ngăn cản và bảo vệ con bé. Ông cảm thấy như chính ông đồng lõa giết đứa con của mình. Vì ông đồng lõa với mẹ Tám trong mọi âm mưu làm tiền phật tử. Nhìn ai ông cũng thấy sợ và xấu hổ vì ông có cảm tưởng họ biết rõ tội lỗi của ông. Thấy bà Tám ông cũng sợ vì con người quá thâm hiểm và ác độc, vậy mà lúc nào bà cũng nói về xây dựng chùa, tổ chức lễ sao cho đông, tổ chức đi viếng cảnh chùa. Nhìn hình đứa bé trong bàn vong ông nhớ lại nụ cười của nó có hai cái răng nhỏ xíu trắng tươi, mái tóc đen mun, đôi má có lúm đồng tiền mỗi khi ai chọc nó cười, thấy đôi mắt như hai hột nhãn to đen láy đẹp như một thiên thần. Nhưng hôm nay nó nhìn chằm chằm như trách móc ông, nguyên ruã ông, mắt nó trong hình nhìn ông như giận dữ long lên sòng sọc. Ông không dám nhìn cái hình con bé trên bàn vong nữa mặc dù ông rất muốn nhìn vì ông nhớ nó. Có lúc ông thấy nó như có tiếng hỏi trong tai ông như xa như gần sao ba lại giết con? Ba có thương con không? Ba có nhớ con không? Ba có biết con luôn bên cạnh ba không?

Từ ngày con bé chết đêm đêm ông nằm mơ thấy nó khi rõ khi mờ như mơ như thật. Ông không dám nói với ai về việc đó cả. Nó còn nói ba hãy sám hối và cởi bỏ áo nhà tu ra đi vì ba tội quá nhiều, vì nếu ba còn loay hoay ở chùa thế này ba sẽ không làm được gì đâu và sẽ xuống tám tầng địa ngục không có ngày ra, vào một ngày không xa đâu. Sáng ra ông còn nhớ rõ giấc mơ. Ông đã nghe lời bà Tám là cầu siêu cho con bé những ngày sau đó. Cầu siêu rồi nhưng ông vẫn không tin nó sẽ siêu thoát vì ông biết ông không đủ đạo hạnh để độ cho ai cả. Đêm về trong giấc mơ nó nói ba không đủ phước báu và

đạo hạnh để cầu siêu cho con đâu mà ba hãy cầu siêu cho ba đi. Ba hãy cầu siêu cho bà Tám đi, bà ấy âm mưu giết con, con không có thù oán gì với bà ấy tại sao bà ấy lại giết con? Con chết oan, con chết không đúng số, con chưa tới số mà phải chết con sẽ báo thù bà ấy, cả dòng họ bà ấy sẽ chết thảm. Những giấc mơ khủng khiếp liên tiếp ám ảnh ông LƯU làm cho ông hoang mang, thẳng thốt tự hỏi có nên tin không? Hay do mình nhớ đến nó mà thấy như thế trong mơ. Nhưng ông vẫn sợ tự hỏi không biết phải làm gì, và điều gì sẽ xảy ra đây? Ông cứ loay hoay tự hỏi có nên báo cho bà Tám biết để bà ấy đề phòng hay không? Nếu bà biết bà sẽ nhờ thầy pháp ở Miên hay ở VN yểm bùa diệt hồn oan của nó, bà đã giết nó nay hồn nó cũng bị bà tàn sát như thế tội lỗi sẽ chồng chất. Hay để cho bà ta trả quả đó là một sự công bằng của luật đời cũng như đạo, nhân nào quả nấy. Bà ta mà thoát nạn do mình báo cho bà ta biết, nó không báo thù bà ta được thì mình lãnh đủ hết. Mỗi lần thấy mặt con mẹ Tám là ông giận lắm, nhưng phải giả vờ mỉm cười, phải nói chuyện này chuyện nọ như không có gì, sự thật ông muốn nói một lời cay độc nguyên ruả, muốn chửi một câu cho đã giận, có lúc ông mong con bé về bẻ cổ con mụ quỷ dữ đội lốt người độc ác đó đi. Ông sợ con mẹ này đang có âm mưu làm gì ông, ông nghĩ có khi nào mụ có âm mưu hại cả ông nữa không? Vì mụ biết ông đã xài hết tiền của chùa, ông phỗng tay trên món tiền của chùa mà bà ta đang tính toán xử dụng số tiền đó theo ý riêng của bà ta, đáng lý bà giữ số tiền đó, nhưng ông đã ra tay trước là lấy hết vào giờ chót trước khi lên máy bay về VN. Mụ tức càn hông cho nên mụ đã chửi xối xả khi ông từ VN về. Ông còn nhớ rõ mụ còn hăm hã liệu hồn rồi sẽ biết tay bà. Trước kia ông nghe câu đó ông tưởng mụ dọa chơi vì giận sau đó cũng thôi rồi đâu vào đó với lại tiền đó đâu phải của bà ta? Nay thấy mụ giết con bé ông

---

mới giật mình tự hỏi mục sẽ làm gì mình đây? Một câu hỏi ghê gớm mà không có câu trả lời. Mục bày trò đưa mình lên để mục hưởng lợi, nay chuyện mình với Hoà xảy ra mục không ngờ tất cả là một đòn đâm sau lưng mục, tham thì thâm, mục tức điên lên. Ông nghĩ mục không để yên cho mình đâu một lời cảnh báo mơ hồ ông nghĩ ra từ câu hăm dọa từ miệng bà Tám nói ra với ông. Một câu hỏi trong đầu ông là bây giờ mình phải làm sao trước khi quá trễ?

Có một buổi tinh cờ ông đọc một bài báo nói về tệ trạng những người tu trẻ hôm nay nội dung như sau:

Thời nào cũng thế, có những người có tâm tu học thiết tha, hy sinh cả đời để tìm đạo, không cầu danh lợi trong đạo. Họ vô tâm son cùng cốc ả tu họ là những bậc thạc đức đáng cho đời ngưỡng mộ và kính trọng.

Ngoài ra không ít những người đi tu ngày hôm nay thường vì ba lý do. Chán đời, thất bại không có việc làm để sống. Hai là có lúc cao hứng cũng muốn thoát tục. Thích có danh có lợi, thích được người khác chấp tay vái lạy và cho tiền, nhất là các bà các cô sẵn đón. Khi vào chùa rồi mới thấy như một sự phung phí tuổi trẻ, mất thì giờ nên cứ loay hoay, học tu thì khó nên không tiến tu. Mà ra đời thì tiếc nuôi ngôi vị nhàn hạ lếu láo hiện tại. Chính vì thế mà cứ nửa nạc nửa mỡ, ngô không ra ngô khoai không ra khoai, tu không ra tu giống như con dơi nửa chim nửa chuột.

Ngoài ra còn bị lôi kéo dòn ép và làm công cụ cho Mặt trận tổ quốc CSVN, như tu sĩ trá hình làm công tác tôn giáo vận thay vì tu thì theo dõi nhau chèn ép nhau báo cáo cấp trên trong Mặt trận Tổ quốc.

Người Phật tử nào cũng nghĩ tới chữ hiếu, nên đến chùa là đưa tiền xin cầu siêu cho cha mẹ ông bà quá vãng, cầu an cho người còn sống và toàn thể gia đình. Khi các ông thầy bà cô

---

nhận sẽ cầu siêu cầu an thì gia chủ không còn nghĩ về những sai quấy của những thầy cô này nữa, vì cái lợi cho các người trong gia đình nên họ sẵn sàng bỏ qua hết. Không bao giờ họ tự hỏi những thầy cô cúng này họ đủ khả năng đức độ phước báu để thần thánh làm theo ý họ hay không?

Trở lại chuyện ông LU, là thời gian trôi qua ông trở thành con người xảo quyết dối trá, dối phật tử, dối chùa, tu giả dối với cấp trên và dối gạt chính mình. Mà thầy thì dối trò, trò dối thầy. Lốp trẻ như ông ở trong nước lén lút đàn đúm ăn nhậu, gái ghiếc, cờ bạc, vợ con linh tinh. Nói cái gì cũng dối trá, không thật, mượn đầu heo nấu cháo. Thành một thói quen dối trá không còn thấy tội là gì nữa. Nhưng từ khi con bé mất, tinh thần ông như bị xáo trộn, ông tự nhận xét chính mình thật đáng khinh không tư cách tu hành gì cả.

Ông thấy mình yếu kém về mọi mặt như về tu học, ví dụ hán văn thì học lem nhem, rồi chỉ tụng bằng Việt ngữ đã phiên âm Hán in sẵn. Thuộc lòng một số bài kinh cầu siêu, cầu an, cúng thí thực...chỗ nào không thuộc thì ngó vào kinh nhật tụng mà đọc. Ngay từ ngày đầu vào chùa là học cách ê a lên bổng xuống trầm khi tụng kinh giống như học hát. Chuông mõ trống phách phải quen phải tập cho nhuần như ca sĩ nhạc sĩ biểu diễn trên sân khấu, mục đích không phải để cầu cho người chết mà thực sự để quyến rũ người sống.

Một vở kịch phải làm bộ tỉnh bơ khi gặp người lạ hay quen, già hay trẻ phải xưng mình là thầy và kêu người đối diện là con như thế họ mới nể.

Trong thâm tâm ông LU thấy mình thua hết tất cả mọi người, không nghề nghiệp, tiếng Anh cũng không giỏi, biết năm ba câu đàm thoại, ai hỏi về thiền là bí tịt liền giả vờ thoái thác bận, hẹn khi khác nói chuyện có nghĩa là chẳng bao giờ cả. Phải nói dối để tồn tại trong mục tiêu xây chùa hoàng

---

dương chánh Pháp. Treo đầu heo bán thịt chó. Lấy đạo tạo đời là thế.

Không có thầy hay bạn giỏi cùng tu cùng học, ở một mình tự do tha hồ tung hoành tùy tiện, buông lỏng muốn làm gì thì làm, mà thường thì làm điều xấu chẳng liên quan gì đến Đạo cao siêu cao cả.

Sau khi con bé chết ông Bảnh bác của con Hoà tới nói chuyện với ông LƯ, ông đó nói:

– Cháu tôi chết oan tôi biết chắc là như thế, nó về báo mộng nói rõ cho nhiều người. Ông là người đồng loã giết cháu tôi, Bà Tám chủ mưu trời sẽ trừng phạt mấy người. Nếu ông còn lương tri, biết tự trọng, sợ tội lỗi thì hãy cởi áo nhà tu ra về nhà sống một đời người lương thiện như mọi người. Ông mặc áo nhà tu là các ông đang làm nhục Đạo Phật, các ông đang làm nhục chính mình và các ông đang làm nhục chúng tôi. Để làm gì vậy? Cuối cùng chẳng có lợi gì cho ai cả.

Bà Tám đã lảng lạng kêu người cháu đi tu ở VN qua, đứng ra trước kia bà kêu ông này qua chiếm ngôi chùa Quế Lâm chứ không phải ông LƯ, nhưng cuối cùng bà Tám quyết định lựa ông LƯ vì LƯ lanh lẹ, ăn nói có mảnh lối lém lỉnh, hơn nữa bà nghĩ cần người làm ăn kiếm tiền thì LƯ mới là con bài hợp lý, còn ông Phước này khù khờ chậm chạp hơn không biết bày trò này trò kia làm tiền. Nhưng nay bà phải làm thế vì con bài LƯ cháy rồi bà mất cả chì lẫn chài, không thể cứu vãn mà chỉ có thể thay thế mà thôi.

Nay ông LƯ lúc nào tinh thần cũng hốt hoảng, thấy quá nhục nhã vì bị bà Tám chửi mắng cay độc vì xài hết tiền của chùa cho gái, vì sự nguyên ruã của cộng đồng qua cái chết của con bé, vì hối hận đã là kẻ đồng loã cấu kết với bà Tám giết người mà kẻ bị giết chính là con mình. Ông chán đời thấy xấu

---

hổ thấy mình không còn đáng sống nữa, vì thấy mình đi vào bết tắc không có lối thoát. Ông đã nghĩ đến cái chết như một sự giải thoát. Những căng thẳng tinh thần từ mọi phía dồn dập.

Mà liên tiếp trong nhiều đêm con bé hiện hình nó như thành quỷ rồi nó nói như ra lệnh ông hãy tự tử đi. Mắt ngủ liên tiếp, mà đôi khi ông có ngủ được cũng chỉ thấy ác mộng, mệt mỏi đã dượt.

Tin bà Tám đêm qua bị té tai biến mạch máu não đang nằm trong bệnh viện làm cho ông LƯU còn hoảng loạn thêm vì ông nghĩ con bé báo oán. Nghe người nhà kể lại là bà Tám đang đi trong nhà thấy như có luồng gió hay người xô bà té ngửa đập đầu vào cạnh tường máu phun xối xả. Tất cả như một cơn bão trong lòng ông... Ông phải mượn chai rượu nặng VODKA mà ông giấu trong ngăn tủ nhỏ không ai biết, ông uống để trấn an, để tìm giấc ngủ khỏi bị ác mộng và để quên mọi chuyện và cũng để cho đỡ sợ... hay để chết cho rồi.

Mấy hôm nay tối nào trên cây sồi oak lớn bên hông chùa cũng vang lên ba tiếng cú kêu rất gần rất rõ, trong chùa ai nghe cũng nhìn nhau ngơ ngác rợn người. Người thì nói vườn chùa là khu rừng cú thiếu gì trong đó ai cấm nó kêu? người Mỹ họ lại thích con cú vì nó bắt chuột ăn đỡ bị chuột trong rừng chạy vô nhà phá phách. Có người tin theo cách giải thích ở VN nói là khi có cú kêu là báo hiệu sẽ có người chết. Chắc bà con có người chết nên gia đình họ sẽ đem vào chùa cầu siêu nên cú kêu báo trước. Tầm bậy, bao nhiêu lần người chết đem vong vào chùa cầu siêu có nghe cú kêu bao giờ đâu? Có khi nó kêu mà không ai để ý nghe nên tưởng nó không kêu. Ai cũng đoán già đoán non nhưng ai cũng ngờ ngợ sẽ có điềm gở vì chưa bao giờ nghe tiếng cú kêu lạ lùng

---

như thế chắc có điều gì bất thường xảy ra nhưng không biết điều đó là gì, hãy chờ xem trong hoang mang lo sợ. Nhiều người thấy vậy sợ không dám đến chùa Quế Lâm nữa.

Sáng nay không thấy ông LU tụng kinh (sự thật ông không tụng mà mở CD tụng kinh). Sáng thức dậy trời còn mờ sương trên các ngọn cây trong khu rừng của chùa bà sư cô Quả Niệm bước ra vườn vượn vai nghe một thoáng không khí sớm mai hơi lành lạnh phả nhẹ trên mặt bà tỉnh người bà khẽ chớp mắt, vì những tia nắng nhẹ lấp lánh trên ngọn cây rọi vô mắt bà. Bỗng nhiên bà la hoảng lên trong nỗi kinh hoàng trước một cảnh hãi hùng là bà nhìn thấy ông LU treo cổ tự tử, ông chết không biết từ bao giờ trong đêm.

Tiếng Khóc Của Hòa

Sữa mẹ căng rồi sao con không về bú
Con ở đâu bỏ lạnh ngắt căn phòng
Con về đâu sao bóng tối mênh mông
Còn đâu nữa mỗi chiều về con đòi ăn đòi bú
Mẹ vội vã mà lòng vui như hội
Miệng ngậy thơ ngậm vú nút no lòng
Ôi đôi mắt láy đen yêu thương tràn ngập
cả thế giới mênh mông
Ngón tay bé mân mê bầu vú mẹ
Mẹ hôn bàn tay như bông hồng bé xíu mà sao vui vô kể
Mẹ chơi vơi trong biển tình mẹ với con
Con có nhớ mẹ không?
Sao con không cười như ngày nào cho rạn vỡ hư không
Cho mẹ ôm hôn thoả thích
Những đêm dài
Mẹ khóc một mình ngẩn ngơ thương con thơ dại
Nhớ ngày nào
Miệng con cười dào dạt cả đời vui
Con chập chững vịn tường lần bước nhỏ tới lui
Mỗi bước chân của con là một vầng thơ hy vọng
Miệng líu lo những gì chỉ mẹ con mình mới hiểu
Con ầm đầu mẹ hoảng vía lo âu
Con làm gì mẹ cũng thương con thấm thiết
Bú đi con cho mẹ được vui

Hơi con thở thơm hơn hoa nhài hoa cúc
Cười đi con cho đồng tiền lún sâu trên má
Cười đi con tương lai màu xanh vui chi lạ
Nghe con cười là mẹ thấy đời đáng sống đáng yêu
Tiếng con cười là cả một trời vui
Thiên đường mở, vạn nỗi buồn khép lại
Nay con ở đâu sao mẹ bơ vơ quá
Làm sao mẹ gặp
Ai giết con tôi
Những tâm hồn tội lỗi
Mấy người, lòng dạ tằm tối u mê
Độc ác gian ngoa, dối trá trăm bề
Không còn biết tội là gì
Kẻ nào âm mưu giết
Con tôi chết oan ức thế này
Bé ơi tha lỗi cho mẹ, mẹ thật là xấu hổ
Mẹ đẻ con ra mà không bảo vệ được con khỏi vòng oan
nghiệt của bọn cú diều
Như con gà mẹ bắt lặc để cho lũ chồn cáo,
diều hâu bắt gà con ăn thịt
Còn gì đón đau hơn
Sao không giết tôi để cho con tôi sống
Tiếng khóc gào ngày đêm mong thấu tới trời cao
Chiều đã xuống trăng xanh lạnh ngắt
Mẹ ngồi đây chờ mong bóng con về
Con có về không
Mòn mỏi đau đón tái tê
Tiếng dế đêm thâu lạnh ngắt bốn bề
Hương khói tỏa hư không tìm con nơi chân mây góc biển
Nay chỉ gặp được con trong tâm tưởng

Thịt da thơm chìm trong lửa đỏ oan khiên
Hình hài con phút giây tan biến thành tro bụi
Bọn quý dữ đội lốt người
Chùa miếu là nơi chúng kinh doanh tiền bạc
Bọn buôn thần bán thánh
Chúng thần nhiên vợ vét đếm tiền
Chỉ có mẹ con mình là thua thiệt
Nương khói toả hương bay dẫn con về với mẹ
Con yêu ơi
Con ơi hãy về dẫn mẹ đi với nhé
Mẹ theo con trọn kiếp này
Con yêu ơi.

VŨ QUANG MINH

tháng 2-1-2014

Con bé tám tháng tuổi con của cô Hòa và ông sư LƯU chùa
Quế Lâm Tampa FL, bị bọn bà Tám âm mưu giết nó ở nhà bà
Dú nuôi giữ nó. Họ giết nó ngày 9-11-2013 để che dấu tội lỗi
và để khỏi chu cấp tiền nuôi trẻ.

BẤT NGỜ

12-12-2013

Đón mừng Phật Ngọc từ ngày 05 đến 14 tháng 3-2010 là niềm vui náo nức tột cùng của đa số Phật Tử tại vùng Tampa Bay, FL. Phật Ngọc là một bức tượng Đức Phật Thích Ca ngồi toạ thiền được tạc bằng một khối ngọc thạch xanh lá cây, cao hơn đầu người. Khối ngọc vĩ đại nặng 18 tấn đó đã được khám phá ở Bắc Canada năm 2000, sau 4 năm điêu khắc. Chúng tôi gần như bỏ ăn uống, bỏ công việc nhà, đi làm về là mau mau chạy lên chùa Minh Đăng Quang, mỗi người một tay lo mọi việc như làm sân khấu, cắt cỏ, bưng ghế bàn, quét dọn...bao nhiêu việc khác. Như một đàn ong nhíp nhàng làm mọi việc. Những buổi họp liên tục phân công và khởi công bằng cách thảo luận làm sao để có tiền đóng 15.000 dola cho nhóm người đưa Phật Ngọc đến. Trong buổi họp đầu tiên đó gồm có chừng 20 người, có HT Giác Nhiên, HT Giác Phúc và sư cô Toà. HT Giác Nhiên chỉ định cô Toà làm trưởng ban tổ chức. Phật tử như chúng tôi lần đầu tiên biết cô Toà là do HT giới thiệu với tất cả vẻ quý mến và tin tưởng. Qua cách ăn nói lanh lẹ, nụ cười ồ ề rỗng rảng như đàn ông của cô như có một sức thu hút người nghe. Cô hơi thấp người khoảng chừng hơn 35 tuổi, hơn nửa một người nữ trong công việc dễ có cảm tình. Cảm tình đó được nâng lên qua những khoá lễ về chiều cuối ngày nhờ cô có giọng oang oang được huấn luyện kỹ về cách tụng kinh. Cách tụng kinh hay, tức là tụng như hát, có những nghệ sĩ tụng kinh nghe thích thú để

---

làm cho người sống nghe tin tưởng. Không biết người chết có quan tâm tới cách tụng kinh hay không.

Tin đón Phật Ngọc, mỗi lúc một loan truyền rộng, mọi giới Phật tử nam nữ, trẻ già dần dần đến chùa, trước lạ sau quen càng lúc càng nhiều. Về hân hoan, náo nức lộ rõ, kèm theo sự âu lo không biết làm có kịp không, không biết chi phí có đủ không, nếu thiếu thì sao phải làm thế nào?

Tôi nhớ có cuộc họp gây quỹ đầu tại chánh điện tôi là người dơ tay đầu tiên cúng 1.000 dola, ai cũng ngạc nhiên vì tôi là một tín đồ nghèo vì tôi làm cái nghề họa sĩ nghèo mạt rệp. Tiếp theo tôi là những Phật tử giàu có và tiếng tăm họ cũng như tôi cúng 1.000 rồi từ từ ít hơn. Nhưng ngay bữa hôm đó tiền thu vào đã hơn 15.000 dola. Ai cũng mừng như qua cơn khó khăn đầu tiên rồi. Cô Toà cười oang oang nghe hơi khó hiểu nhưng ai cũng nghĩ tại tánh cô hay cười chứ không có ý gì khác. Sau này mới hiểu nụ cười của một âm mưu thâm độc lừa gạt mà không ai biết. Chúng tôi cũng là những con nai ngậy thơ đi vào bẫy của tên thợ săn ranh ma mà không biết. Những buổi họp kế tiếp phân ban như nghi lễ, trật tự, ẩm thực, vệ sinh, bảo vệ và gây quỹ để có tiền cho các chi phí khác. Thời gian đón Phật Ngọc là ngày 5-tháng 3 -2010 ...càng gần đến càng lo cũng càng mừng.

Cô Toà bắt xếp 10 cái bàn dài thành hai hàng để trên đó tôi vẽ cái dấu hiệu của Giáo phái Khất sĩ MDQ là ngọn đuốc rồi xếp đèn cầy trắng và đồ để đêm khai mạc đốt thành cái hình đẹp. Tôi nói thôi hãy xếp chân bàn xuống để những cái bàn này nằm sát mặt đất, vừa dễ vẽ vừa an toàn vừa dễ đốt nển. Mọi người đồng ý và làm ngay như thế. Tôi lấy

viên phần vẽ trong nháy mắt là xong hình ngọn đuốc có vòng tròn toả sáng.

Pháp viện MDQ này ở đường Town N Country là ngôi chùa có một vị trí đẹp nhất của các chùa ở Tampa, vì khuôn viên chùa vuông vức, rộng 8 mẫu, ngay giữa trục lộ chính của thành phố, và nằm giữa một ngã tư khang trang xung quanh hàng rào là những cây dừa lâu năm cao hơn nóc nhà và những cây thông cao vút thân lớn hơn vòng tay một người ôm. Một điều lý thú là chùa nằm sát một supermarket một siêu thị của người Mỹ to lớn có một bãi đậu xe rộng rãi cho cả nghìn chiếc, nên mỗi khi có lễ lớn của chùa bao nhiêu xe cũng không lo vì cứ đậu ngoài bãi đậu xe đó thoải mái rồi đi bộ vào chùa.

Tôi nhớ đến đâu ghi ra đến đó để mọi người thấy rõ chân dung một con người gây bao nhiêu xáo trộn trong một thời gian ngắn tại Pháp Viện MDQ Tampa FL. Đó là sư cô Toà:

Trong lời khai mạc Đại Nhạc Hội NHỮNG ƯỚC MƠ để gây quỹ đón Phật Ngọc, không biết vô tình hay cố ý cô nói nguyên văn: “Xin quý vị thưởng thức tài nghệ của những nghệ sĩ ƯU TÚ.” Đó là cách nói của CSVN trong nước chứ không phải cách nói của văn nghệ sĩ hải ngoại. Khi nói tới các ca sĩ người ta dùng chữ như danh ca hay ca nhạc sĩ. Qua nhiều dịp sau đó tôi mới biết cô ta cố ý tuyên truyền cho CS trong mọi lời nói mọi hành động. Đại nhạc hội này rất thành công và lời 25.000 sau khi trừ mọi chi phí. Mạnh thường quân ủng hộ, ca sĩ tặng lại tiền. Đồ kỷ niệm bán đấu giá lời không ngờ.

Tại sân chùa MDQ trong ngày lễ viá Đức Phật A DI ĐÀ tại lễ đài lớn ngoài trời, có đông đủ chư tăng ni, phật tử

đông đảo, trong bài phát biểu của cô Toà cô đã đọc 4 câu thơ không ăn nhập gì đến lễ Phật, mọi người đang bực mình về bốn câu thơ lạc đề đó thì cô Toà nói luôn đây là bốn câu thơ của TỔ HỮU. Cô phải nói bốn câu thơ đó của Tổ Hữu vì cô sợ người ta không biết tác giả là tên trùm cộng sản VN này mà tưởng của một tên mới tập làm thơ nào đó. Vì mục đích tuyên truyền cho CS Cô đã xúc phạm tới sự trang nghiêm của buổi lễ lớn, trong buổi Lễ Phật muốn đọc thơ thì biết bao nhiêu thơ thiền của các Tổ, của các nhà thơ phật tử, cô biết rõ nhưng mà cô không lấy ra đọc, mà cô lấy thơ của tên trùm CS ra đọc. Mỗi hành động của cô Toà đều có một dụng ý rõ rệt hay mơ hồ.

Vào ngày 15-8-2010 anh NĐT Tuấn được mời dạy lớp Việt ngữ tại chùa MDQ, có người phụ huynh hỏi anh Tuấn: Cô Toà có đưa cho anh Tuấn 1.000 dola, tiền của các phụ huynh lớp này gom lại để đưa cho anh mua học cụ không? Anh Tuấn ngạc nhiên vì có ai đưa đồng nào đâu.

Một dịp khác cô nhờ nhạc sĩ NGUYỄN ĐĂNG TUẤN dạy cho các em bé hát để lên trình diễn nhạc hội. Cô đề nghị với nhạc sĩ Tuấn là dạy cho các em điệu múa Hòa Bình của CS. Cô đã đem cờ đỏ sao vàng để treo tại chùa, nhưng phật tử phản đối nên cô đã tạm dẹp đi không treo nữa.

Khi nhạc sĩ Tuấn đã viết bài tường thuật về việc cô đọc thơ Tổ Hữu trong buổi lễ Phật A Di Đà tại chùa MDQ, và bài về HT Giác Nhiên về Hà nội lạy xác Hồ chí Minh ở Ba đình. Cô Toà liền triệu tập những phật tử trong chùa không biết rõ câu chuyện và cô vận động đám đông đó như kiểu toà án Nhân dân để đuổi nhạc sĩ Tuấn ra khỏi chùa. Khi mới về chùa MDQ cô đã tuyên bố với một nhóm phật tử thân cận là cô sẽ đuổi hết những Phật tử cũ đi và sẽ lập toàn là người

mới mà thôi. Cô làm y chang như Pôn Pôt của Miên là đuổi hết dân Nam Vang cũ đi kinh tế mới và lập nên bọn CS Miên mới.

Ai trong chùa cũng chứng kiến nhiều lần cô Toà chửi bới Phật tử mỗi khi họ vô tình lỡ phạm lỗi nhỏ nào đó. Ví dụ có một lần cô bới cơm cúng vong để trên bàn, có một bà cụ tưởng ai bới để sẵn ai muốn ăn thì lấy mà ăn. Bà cụ lỡ lấy một chén ăn vì không biết. Ở đâu đó cô Toà xông tới la ãm lên chửi bới bà cụ xối xả. Bà cụ xin lỗi vì không biết, bà cụ xin sám hối vậy mà cô Toà không tha vẫn chửi tiếp làm bà cụ phải khóc vì xấu hổ vì bị cô Toà xỉ nhục quá đáng.

Có một lần Bên chùa Cát Trắng hay Pháp Vũ ở Orlando có thư mời các Hoà Thượng chùa MDQ qua dự lễ gì đó lớn lắm, Ban Tổ chức họ mong có các vị tôn túc về dự, đó là niềm hãnh diện của họ. Đúng ngày đã mời các vị cao tăng trong chùa không thấy ai nói gì ai đưa rước đi dự lễ. Mà các vị trên chánh điện nhìn ra lối đi ngoài cổng thấy cô Toà cùng một số người trong nhóm của cô nhi nhô lên mấy xe đi đâu không ai biết, chùa không biết bọn này họ định làm gì. Sau này mới biết là cô Toà tự ý đi qua dự lễ mặc dù cô là người không được mời tới dự. Ban tổ chức họ thấy cô Toà đến mà không thấy các vị họ mời trong thư, họ hỏi cô Toà tại sao các ngài không đi mà cô đi thế này. Cô trả lời BTC là các vị đó bệnh nên không đi được nên cô đi thế. Họ ở xa nên không biết là cô này háo danh tiếm quyền qua mặt các thầy. Một sự tình cờ họ cầm phone hỏi trực tiếp các ngài mục đích là nghe cô Toà nói các ngài bệnh nên kêu vắng an thôi, nào ngờ các vị nói không ai báo không ai đưa đi và không có bệnh hoạn gì cả. Ban tổ chức của chùa té ngửa ra

là bị cô Toà chơi xỏ, gần hay xa, lớn hay nhỏ đều là nạn nhân của cô ta dưới hình thức này hay hình thức khác.

Trong một câu chuyện không đầu không đuôi, Ngọc là người thân cận với cô Toà, nói có một người anh họ hiện làm trưởng Công An quận GÒ VẤP, không ngờ cô Toà vui miệng cao hứng kể nguyên văn là khi cô tu ở một chùa vùng đó, có một hôm cô ta đang ngồi nơi chánh điện chơi. Thì có một tên trộm vô chánh điện cạy thùng phước sương trong khi cô ta ngồi đó mà không biết. Nhưng có một sư cô khác đi ngang thấy tên trộm đang cạy thùng phước sương. Sư cô đó bèn kêu Công an đến bắt được tên trộm đó đem về đồn CA. Về tới đồn thì nó khai trên giấy là cô Toà đã chủ mưu vụ cạy này. Công an tới còng tay cô Toà đem về đồn. Những lần khai sau này tên trộm đó vẫn một mực khai là nó cạy thùng tiền là do cô Toà hướng dẫn. Cô bị nhốt tù dù cô nhờ sư bà bảo lãnh cho cô ra, nhưng vẫn bị quản chế không được đi đâu trong vòng 4 tháng.

Cô Toà kể câu chuyện đó như phân bua với mọi người là cô bị oan. Nhưng mọi người nghe cô kể thì không tin cô bị oan mà lại tin lời khai của tên trộm là sự thật. Ai cũng biết chế độ nào cũng thế công an họ có nhiều kinh nghiệm điều tra, họ chỉ hỏi kẻ gian vài câu lắt léo là nói hớ là họ biết ngay. Họ nhốt cô như thế là vì những bằng chứng khó chối được.

Dù biết như thế nhưng người Phật tử rộng lượng tạm xếp qua một bên để tập trung vào việc trước mắt là đón Phật Ngọc trước đã.

Những giấy quảng cáo lớn nhỏ dán khắp các chợ VN trong vùng, thông báo mời gọi đồng hương đến chùa MDQ đón Phật Ngọc. Người Phật tử coi chuyện đón Phật Ngọc

như đón chính vị Phật còn tại thế. Tuy chưa đến ngày hội chính mà lúc nào bãi đậu xe trước chùa cũng đông nghẹt xe của khách hành hương và của những người làm việc cho đại lễ đón Phật Ngọc. Tà áo vàng của sư cô Toà lúc nào cũng bay phất phới. Cô điều động mọi thứ, người này người kia tới hỏi ý kiến, hay nhận chỉ thị. Sự thật cô chẳng biết gì bao nhiêu nhưng mỗi khi có ai hỏi gì cô lại chạy đi hỏi những phật tử của chùa rồi cô thông báo lại cho người hỏi. Cô trở thành linh hồn của buổi lễ lớn này.

Ngày lễ khai mạc trên sân khấu, có đầy đủ các chư tăng khắp nơi về dự, chư ni đứng một bên. Cấp thời cô đã vận động giới thanh niên trẻ thành lập được một ban thanh niên thiếu nữ trẻ mặc áo dài lụa vàng biểu diễn áo dài VN, bưng hoa dâng hoa, múa đèn rất đẹp. Giới trẻ vừa giỏi vừa làm đẹp sân khấu và tạo hình ảnh rực rỡ buổi lễ. Cô Loan xuất hiện có mái tóc ngang vai, bên cạnh có một cô nói tiếng Anh thông dịch rất trôi chảy. Ngoài ra còn có một sư cô tiến sĩ đeo mắt kính thông dịch cũng rất hay. Con gió nào thổi về cờ phướn bay phất phới, những tà áo dài cũng bay reo vui làm cho cảnh sắc lễ đài huy hoàng, rực rỡ trang nghiêm, hoa thiệt hoa giả chất như núi bao quanh chân tượng Phật Ngọc huy hoàng tráng lệ. Ai đến cũng lễ Phật Ngọc và chụp hình lưu niệm từ sáng tới chiều tối không ngớt.

Về đêm người ta cũng chụp hình vì chụp lên trời tối thấy trong hình có MẠN ĐÀ LA. Lần đầu tiên tôi nghe và thấy Mạn Đà La là gì trong hình. Mọi người có máy hình đưa lên khung trời chung quanh tượng Phật Ngọc chụp bấm máy đem xuống chiếu ra thấy những đốm như những cái hoa lớn nhỏ các vị gọi đó là Mạn Đà La hay Mạn thù sa.

Tôi chụp cũng được nhiều Mạn đà la. Qua những sự kiện đó tín tâm của người con Phật tăng cao. Có sự cãi nhau về mạn đà la có người nói là do những người làm photoshop làm ra, tôi không đồng ý với ý kiến đó vì tôi chụp bằng chiếc máy ảnh cá nhân cũ kỹ cũng thấy có mạn đà la. Mắt thường không trông thấy Mạn đà la nhưng qua ống kính máy chụp hình thì mạn đà la hiện ra. Các thầy giảng Mạn đà la là hoa báu trên trời rải xuống mừng Phật Ngọc, Mạn đà la là chư thiên xuống chiêm bái Phật Ngọc.

Trước khi khai diễn lễ Phật Ngọc, cô Toà có mời tôi đại diện Phật tử lên phát biểu ý kiến, vì cô biết tôi ở trong Văn Bút VNHN. Cô còn nói chú Minh viết làm sao cho hay lạ hơn những người đã nói đã viết. Tôi đồng ý và sau khi tôi viết đưa cho cô đọc bản sao, cô kêu sửa cho nhẹ tôi cũng sửa lại. Cô nó hay rồi. Bữa lễ BTC kêu đến tên tôi lên sân khấu cô đưa cho tôi một bài khác, tôi đọc sơ qua thấy dở quá, nhưng lỡ lên sân khấu rồi nên tôi đã phải đọc chứ không sẽ hỏng chương trình, có gì họ đổ thừa thêm rắc rối. Sau khi xuống khỏi sân khấu tôi nghe xấu hổ vì bài đó dở quá. Tôi xin kèm theo dưới đây bài tôi viết để quý vị đọc và nhận rõ quan điểm của riêng tôi về Phật Ngọc.

Bếp là nơi rộn ràng nhất, vì có người làm đồ ăn bán suốt ngày đêm, lúc nào cũng đông người ăn liền tại chỗ, có người ăn xong còn mua về nên việc bán đồ ăn thâu vô rất nhiều tiền. Ai cũng biết bán đồ ăn mà đắt là lời ba bốn lần.

Những loại đồ ăn như bánh tét, bánh chưng, xôi vò, xôi đậu phộng, chè các loại mứt sẵn vào ly, sữa đậu nành nóng lạnh, nước mía. Bánh tiêu chiên tại chỗ mùi thơm ngào ngạt làm cho ai cũng muốn ăn. Bánh tiêu chiên vừa xong nóng hổi ăn liền ngon lắm. Bánh tiêu ở đây có cho thêm

suā bình vào khi pha bột nên nó vừa thơm vừa ngon lạ lùng. Vì thế lúc nào cũng thấy người sắp hàng dài như con rắn chờ mua. Ngoài ra còn hủ tiếu chay rất ngon ăn một tô muốn ăn tô nữa, do vợ chồng bạn trẻ là Sơn Kim là người thợ nấu nhà hàng từ New York về nấu, nước chai, sô đa ướp trong thùng đá lạnh. Thực khách vừa ăn cho no bụng vừa ăn để ủng hộ chùa làm phước.

Suốt thời gian đón Phật Ngọc hằng đêm đều có ca nhạc, các ca sĩ nổi tiếng từ California qua hát như Đặng thế Luân, Hương Thủy, Quang Lê chưa kể các ca sĩ thời danh của địa phương cũng góp giọng nên sân khấu đèn đuốc sáng choang, hệ thống âm thanh vang dội và khách đến dự lúc nào cũng đông nghẹt không đủ ghế ngồi. Từ chiều chưa tối người ta đã đến vừa để chơi vui vừa để ăn đồ chay, vừa là điểm hẹn của bạn bè vừa để chiếm ghế ngồi gần sân khấu coi ca nhạc, khi ca nhạc bắt đầu người ta đứng đầy sân rộng lớn nơi đây mọi khi làm bãi đậu xe. Một điều thích thú là vô cửa tự do nên vô cùng tấp nập. Đồ ăn đồ uống bán không kịp, một đội ngũ nấu nướng làm đồ ăn dưới bếp đông đúc trên trăm người. chưa kể nhiều món người bán làm ở nhà đem tới bán như bánh tét, xôi, chè ...Loại nào bán cũng hết dù số lượng lớn đến mấy đi chẳng nữa.

Cái tâm lý đám đông là càng đông bao nhiêu thì người ta càng thích đến. Vì người ta nghĩ linh thiêng mới đông, hay đền chùa mà đông người tới lễ mới linh thiêng. Ngoài ra chỗ nào đông thì vui, giới trẻ thích chỗ đông đúc ồn ào là vui. Tới chùa chiêm bái Phật Ngọc nam thanh nữ tú, quần áo vô cùng sặc sỡ các cô các bà tha hồ khoe quần khoe áo. Những người trong ban tổ chức cũng vì tin ngưỡng nên dễ tin cô Toà. Những ngày đầu, những nhóm

---

bán bánh, bún còn vô số thu vào bao nhiêu trước khi giao cho cô Toà, sau đó bận bịu quá, không còn nghĩ phải vô số có bao nhiêu thu được đưa tay hết cho cô Toà. Những buổi bán dần dập niềm tin càng sâu đậm và ý nghĩ nghi ngờ không còn vì đều nghĩ sự cô của chùa chứ có phải ai đâu mà sợ. Nên cô Toà đã dẹp sổ sách và bao nhiêu tiền đều đưa cho cô nắm và cô cũng chẳng đếm mặt cô tươi như hoa làm cho mọi người càng tin tưởng hơn.

Tất cả mọi người trong gia đình tôi tập trung bán nước miá, các con tôi rửa miá chẻ miá quay nước miá, tôi đi mua miá, mua nước đá mua ly. Trước đó mấy tháng tôi đã nói người nhà ở VN mua một chiếc xe nước miá tốt nhất đẹp nhất và gửi qua đây để chúng tôi bán nước miá cúng chùa. Chiếc xe này cộng mọi chi phí chuyên chở, bảo hiểm tổng cộng chưa tới 1.000 dola, Ngay ngày đầu chúng tôi bán đã thu vô 1.500dola. Tiền đó chúng tôi không trừ vốn mua miá và nước đá gôm đưa hết cho cô Toà cúng chùa. Với tâm thành của một Phật tử thì sự góp công góp của cho Phật Pháp bao nhiêu cũng thấy như chưa đủ.

Trong thời gian tất bật đó cô tỏ ra lạnh lùng nhưng có những cái ra vẻ nghiêm khắc khó khăn, như việc có một sư bà ngoài 70 tuổi ở nơi khác đến có một cái bàn nhỏ trên lối đi từ ngoài cổng vào. Bà cụng một số tượng mặt ngọc của Phật Ngọc để bán có kèm theo sợi dây đeo cổ. Cô Toà nghe được ai nói bà cụng bán giá cao, cô Toà te te đi ra, không nói không rằng cô hất tung cái bàn của bà cụng mọi thứ trên bàn rơi vãi tung toé xuống đất, bà cụng sợ quá im lặng chùi nước mắt lượm đồ cất vào bị và đi về. Cô giống như mấy tên Công an CS ở VN đối xử tàn nhẫn với người nghèo buôn thúng bán bưng. Thấy thế ai cũng ngạc nhiên, nủ chống

---

đổi vì đó là hành động vô lễ, thiếu giáo dục, sân si cộc cằn, không hợp với một người tu sĩ. Có người thông cảm vì cô là trưởng ban TC, vì sự sinh hoạt của chung nên cô không muốn ai đi ra ngoài khuôn phép. Sau đó mọi thứ xong rồi tôi mới hiểu cô làm thế là làm trò muốn cho mọi người hiểu rằng cô là người ngay thẳng có nghĩa là những chuyện khác như tiền bạc cô cũng ngay thẳng như thế, nghiêm khắc như thế. Đó là trò mánh lới khùng bố tinh thần và tạo niềm tin nơi những người chưa tin cô ta.

Nhưng một chi tiết ai cũng lấy làm lạ mà không ai dám thắc mắc sợ cô làm dữ là tại sao làm cho chùa, bao nhiêu người lớn nhỏ trong các ban của chùa mà cô Toà không cử ai cùng lo vụ giữ tiền mà cô ta đã kêu chị ruột của cô ta từ đâu đó về để cùng với cô giữ gìn tiền bạc. Phòng ngủ của hai chị em cô cũng là nơi cất giữ tiền không ai được vô ngoại trừ cô và chị cô mà thôi. À thì ra sau này ai cũng té ngửa ra là cô ta cùng với chị cô ta nuốt bí mật những số tiền lớn lao của lễ Phật Ngọc mà không ai biết là bao nhiêu. Sau lễ bà chị của cô Toà từ địa ngục hay rừng sâu trở về đã biến mất, và biến khi nào không ai biết vì không có lời từ giã ai cả. Không biết có ai hỏi cô Toà về bà chị cô ta ở đâu không.

Suốt một tuần lễ trong những buổi lễ có các vị sư lớn tuổi ngồi nơi hàng ghế trên, khi có việc cần trình báo cô Toà đáp y lù xù giống như con gà tây khi đến trước các vị đó cô quỳ xuống, cúi đầu lạy sát đất trước mặt mọi người, tôi thấy xúc động quá tự hỏi sao lại có người giữ lễ nghi một cách cẩn thận quá đáng đến như thế. Qua những hành động của cô tôi thêm thương và thêm tin tưởng, niềm tin nảy sinh từ cái vẻ đạo hạnh quá đáng đó. Đúng ra khi thừa

---

gởi chỉ cần chấp tay vái cúi đầu rồi thưa gởi thế là đủ rồi, đàng này cô làm trò giống như trên sân khấu trong tuồng cổ. Cô cố ý như muốn trình diễn mấy màn lễ lạy đó nhiều lần cho mọi người coi, và các vị được cô lạy như thế sẽ mát ruột rồi cô có xin gì các vị cũng không nỡ từ chối. Ý nghĩ này tôi chỉ có sau khi những gì cô hỗn láo với các vị trưởng thượng, khi đó tôi mới hiểu những lễ nghi cô làm trước đó chỉ là trò đểu che mắt thế gian và cũng trong âm mưu lừa gạt từ trên xuống dưới không ai ngờ mà thôi. Thật là bất ngờ. Sau Lễ Phật Ngọc cả tuần lễ ai cũng mệt mỏi nghỉ xả hơi và dọn dẹp lều, bàn ghế, dây điện, ly tách, cuốn dọn dẹp sân khấu, quét dọn rác rến. Những việc lạ lùng mới được khơi ra hay diễn biến mới do cô Toà gián tiếp hay trực tiếp bày trò tiêu biểu như sau:

Anh Mai có nói với tôi ai cũng nghe cô Toà nói khi đón Phật Ngọc, ông Green (chủ nhân tượng Phật Ngọc) có cho biết ngoài chuyện đưa cho phái đoàn tháp tùng Phật Ngọc 15.000 dola, sau đó phải chia đôi thùng Phước sương, chùa một nửa, họ một nửa. Khi Phật Ngọc về Miami, có người đã gặp thẳng ông Green và hỏi có chuyện chia tiền đó không? Ông Green nói “số tiền 15000dola là đủ rồi, dù đường đi gần hay xa.” Như vậy là cô Toà đã bịa chuyện để lấy một nửa số tiền trong thùng Phước sương của chùa MDQ.

Một bí mật mà tôi tin rằng có thể tất cả các Thầy và Phật tử không hề biết đó là số tiền 15.000 dola đưa cho phái đoàn của ông Green không phải của chùa MDQ quyên góp, mà của một Phật tử tên là HẠNH CHÂU biếu tặng. Sở dĩ tôi biết chuyện này cũng chỉ là một sự tình cờ, tôi được chùa MDQ của Houston TX mời đi vẽ trang trí lễ đài đón Phật Ngọc, tôi vẽ hơn một tháng mới xong. Tôi được gặp

vợ chồng anh HẠNH CHÂU ở đó, anh HẠNH CHÂU kể với tôi số tiền 15.000 dola đón Phật Ngọc ở chùa MDQ Tampa, cũng như ở Houston do vợ chồng anh cúng hoàn toàn. Như vậy số tiền quyên góp của Phật tử trong đó có tôi nói là đưa cho ông Green nhưng đã vào tay cô Toà ngọt sót mà không ai biết. Tôi cũng được mời đi vẽ cho chùa ở Pensynvenia của sư Minh Ấn cũng đón Phật Ngọc cũng gặp vợ chồng anh HẠNH CHÂU ở đó, chúng tôi nghỉ qua đêm tại nhà người thân của anh, anh cũng nói tiền đón Phật Ngọc hôm nay ở đây cũng do anh chị phát tâm cúng dường. Anh chị HẠNH CHÂU (Ph:305-796-2987) cư ngụ tại MIAMI chắc nhiều người quen biết đại thí chủ này.

Về chùa MDQ hỏi anh LỢI làm giò chả - tuổi ngoài 50 đeo kính trắng -ai cũng biết, cái nghề đó là nghề của gia đình anh sinh sống từ hồi nào đến giờ. Suốt trong thời gian đón Phật Ngọc anh bỏ tiền ra làm bánh chưng đem lên chùa bán. Bánh chưng của anh gói rất ngon nên bán rất chạy bao nhiêu cũng hết. Ngày này qua ngày khác anh cứ đem bánh chưng cho chùa bán, gần những ngày cuối anh hỏi cô Toà đưa lại tiền vốn cho anh, nhưng cô Toà cứ ậm ừ không đưa nói là bận cứ để đó đi. Anh vốn là người thật thà chất phác tin là cô Toà sẽ trả lại tiền vốn cho anh như lời cô Toà đã hứa. Nhưng cuối cùng cô Toà đã không đưa và anh giận quá không biết làm sao anh nói với tất cả sự phẫn nộ và đau khổ cay đắng vì bao nhiêu tiền anh đã dồn vào số bánh chưng này, anh la lên mọi người cùng nghe: nếu cô không trả vốn lại cho tôi thì tôi cho cô hết số tiền đó. Anh là người nghèo khổ vì bệnh hoạn bị mổ tim, nay anh đã ra người thiên cổ. Anh mất hồi đầu năm 2013 trong nghèo khó không nhà cửa hai vợ chồng già cả bệnh hoạn yếu đuối.

Tôi có quen bà sư cô LINH CHIẾU, cô có một niệm Phật đường gần chùa MDQ đi bộ chừng 2 phút tới chùa. Có một bữa trong thời gian đón Phật Ngọc, cô có lên thăm HT Giác Phúc, nhằm lúc HT đang đưa tất cả số tiền Phật tử cúng dường riêng cho Thầy là 30.000dola (ba chục ngàn dola) cho cô Toà. Sau khi cô Toà ẵm tiền đi ra rồi, cô L Chiếu mới nói với thầy Giác Phúc:

-Tiền đó là của riêng thầy phật tử thấy thầy bệnh nên cúng dường để lo sức khoẻ mà sao thầy lại đưa hết cho cô ấy? Bệnh lấy gì lo. HT G Phúc nói:

-Thấy cô ấy nói Lễ Phật Ngọc lỗi, hơn nữa không đưa thì cô ấy cũng tìm cách lấy, HT Giác Nhiên tin tưởng cô ấy đến nỗi Ngài nói:

-Lời của cô Toà là lời của tôi, ai chống cô Toà là chống tôi. Cho nên cô ấy muốn lấy là phải đưa mà thôi.

Sau lễ đón Phật Ngọc, mọi người mừng vui vì thành công, thời tiết tốt, ngày nào phật tử thập phương đến viếng chùa chiêm bái Phật Ngọc cũng đông như ngày hội. Nói chung không có việc gì đáng tiếc xảy ra. Đột nhiên nghe cô Toà nói các thầy trong Giáo hội đuổi cô Toà đi.

Nghe cô nói thế ai cũng bàng hoàng, vì cô làm việc tốt cô thu năm hết tiền bạc mà tại sao lại đuổi đi. Phật tử chúng tôi nghe cô nói thế ai cũng như một gáo nước lạnh tạt vào mặt, thấy thương cô Toà nhiều hơn. Có một bữa vào buổi trưa xế chiều, Phật tử tụ tập trước chánh điện đông đảo ai cũng hầm hầm sát khí, vì thấy sao các thầy có làm sao không mà lại có hành động như thế. Phật tử chúng tôi tụ tập mỗi người sẵn sàng nhiều câu hỏi chất vấn các thầy, nói chung chúng tôi không còn kính trọng các thầy nữa. Các thầy thấy chúng tôi tụ tập thầy Minh Huấn vội

---

mời tất cả Phật tử vô ngôi sắp lớp nơi chánh điện xong rồi thầy vô mời HT Giác nhiên, HT Giác Ngộ, HT Giác Phúc ra, các vị ngồi trên ghế đối diện với Phật tử chúng tôi. Người trong số đông đứng lên hỏi lý do gì mà các thầy đuổi cô Toà? Rồi kể là cô làm việc rất tích cực suốt thời gian Phật Ngọc ai cũng thấy tại sao các thầy lại xử với cô như vậy?

Các Thầy lắng nghe từng người bày tỏ ý kiến xong có thầy hỏi:

-Ai đưa tin đó vậy?

Theo Thầy tin đó hoàn toàn thất thiệt. Đây là một âm mưu có tính toán để làm cho xáo trộn trong chùa. Tôi xin xác minh một lần nữa là không có chuyện đó. Các Thầy hình như hiểu ý của Phật tử là buộc tội các Thầy là lú lẫn lảm cẩm điên khùng. Cuối cùng tôi nghe HT Giác Nhiên nói rõ ràng:

-Đúng ra cô Toà có xin đi nhưng toàn thể các thầy không đồng ý cho đi, là vì cô thân gái nữ tu phải ở chùa chứ ai lại đi ra ngoài mà ở như vậy. Không hiểu sao lại có ý ngược lại như thế.

Lời qua tiếng lại hình như không ai tin ai nữa, thầy yêu cầu giải tán. Tất cả chúng tôi đi xuống nhà tổ vây quanh cô Toà và làm một cuộc họp thứ nhì với nhau. Thay vì cô nhận lỗi là đã bày chuyện giả dối đó hay giải thích cho hoà thuận cho mọi người hết hoang mang, thì không ngờ ngược lại cô Toà nói một câu mọi người không hiểu gì cả mà thấy tình trạng tồi tệ hơn:

-Mấy ông ấy nói vậy mà không phải vậy đâu. Họ sợ bà con làm dữ nên nói vậy chứ trong chỗ riêng tư họ độc lắm quý vị không biết đâu.

Cô Toà nói thế làm cho chúng tôi thương cô hơn, mà càng thêm ghét mấy thầy hơn. Câu chuyện cứ xôn xao ngày này qua ngày khác không còn ai để ý tới chuyện gì khác vì không ai biết sự thật là gì.

Sau đó có một bữa trong bếp đang nấu đồ ăn có đông đảo phật tử cô nói về các thầy trong ban lãnh đạo Giáo hội nguyên văn như sau: Họ là một bọn ĐÁNG TỐM. Tôi rất ngạc nhiên khi cô Toà nói ra câu đó, trước đại chúng. Tôi không phải là người xua nịnh và cũng không thân với các thầy. Cô Toà mới về chùa này thôi, còn tôi ở đây cũng hơi lâu gần 20 năm, tôi thấy HT Giác Phúc, Thầy Minh Huấn, là những vị rất đạo đức, hiền lành gương mẫu, mà tại sao cô giám xúc phạm nặng nề như thế? Vậy mà mấy bữa Lễ Phật Ngọc cô Toà quỳ lạy dữ vậy? Có phải đằng sau những cái lễ lạy đó có một âm mưu đen tối để lường gạt chứ không phải cô kính trọng mà lễ lạy như thế.

Một tin làm cho toàn thể Phật tử một phen choáng váng không hiểu gì cả là lễ Phật Ngọc bị lỗ vốn. Cô Toà và chị cô ta nắm giữ toàn bộ tiền nong, cho nên cô nói gì nghe vậy vì không ai kiểm chứng được. Người Bắc có câu biết đâu chỗ ma ăn cổ biết đâu cái tổ con chuồn chuồn, có nghĩa là chùa MDQ của chúng ta bị điểm gia bịp cướp tất cả tiền của chùa và công lao của phật tử mất trắng.

Có một buổi tối cô tụ tập phật tử trong đó có tôi dưới nhà Tổ (nhà Tổ trước kia là chánh điện khi xây chánh điện mới rồi dời tượng Phật lên đó đây thành nhà tổ) và sau là bếp. Cô đã bày cho một cô phật tử tố cáo và hạch hỏi là tại sao người chăm sóc sức khoẻ cho HT Giác Nhiên là một người nữ? Cũng may có HT Giác Ngộ trả lời là vì ngài bệnh nặng không có tăng nào xung phong lo lắng nên phải nhờ

---

người nữ lo. Cô Toà moi móc mọi thứ để gây xáo trộn bằng cách đứng đằng sau xúi các phật tử gây xáo trộn giữa phật tử và các thầy, mà không để ý đến món tiền lớn lao của lễ Phật Ngọc mà cô đang cất dấu.

Tôi có nghe thùng phước sương trên chánh điện sau lễ Phật Ngọc dĩ nhiên là rất nhiều tiền trong đó bị kẻ trộm cạy lấy hết. Có cô Tường Liên từ TX qua dự, tôi có hỏi cô nghĩ gì về vụ thùng phước sương bị cạy. Cô nói là đã hỏi thầy Minh Huấn ai giữ chìa khoá thùng phước sương? Thầy Minh Huấn nói cô Toà giữ chìa khoá. Có một buổi cô Toà nói với Phật tử trong bếp là kẻ trộm cạy thùng phước sương thật tài, cạy mà không có vết tích nào cả. Một người trong bếp nói to cho mọi người cùng nghe vừa điếu chơi vừa miả mai: Ai giữ chìa khoá thì người đó lấy nên không có dấu vết là phải... Mọi người cười âm lên.

Có một buổi cô Tường Liên với các thầy và cô Tòa ra ngân hàng, coi sổ tiền trong account của chùa sau Phật Ngọc thì hơi ơ không còn đồng nào. Té ra bao nhiêu tiền của chùa cô Tòa đã bỏ vô cái account riêng của cô ta hết. Trong khi luật của nhà chùa là không ai trong chùa được có account riêng, nhưng cô Toà có account riêng để dồn tiền của chùa vào account của cô ta.

Có lúc cao hứng cô Toà nói sẽ xây một cái chùa lớn hơn cái chùa MDQ này. Ai nghe thấy cũng thắc mắc là cô mới qua Mỹ mà làm gì có tiền xây ngôi chùa lớn như vậy? Cô nói cũng có lý vì tiền của mọi người đóng góp vào Phật Ngọc cô đã lấy hết nên cô mới mạnh miệng nói như thế không phải là quá.

Một câu chuyện của mấy người bạn của tôi kỳ cựu của chùa MDQ là nhóm anh Chương, vì các anh ấy nhìn xa

trông rộng nên họ đã rời bỏ chùa MDQ đi một nơi khác tu tập. Một bữa lễ lớn tình cờ anh em gặp nhau, anh Chương hỏi tôi:

-Anh Minh còn ở đây sao?

Tôi cười vui, vì lâu anh em mới gặp nhau tôi nói đùa cho vui:

-Quan nhất thời dân vạn đại. Triều đại nào rồi cũng sẽ trôi qua, tôi là người dân nên tôi vẫn tồn tại.

Nói thế chứ tôi tự nghĩ có khi triều đại nó kéo dài hơn đời mình thì sao, khi nó sụp đổ có khi mình chẳng còn? Tôi nói thế cho vui, nhưng không ngờ cô Toà cuốn gói đi khỏi chùa MDQ quá nhanh. Có người nói chùa MDQ này linh lắm ai mà cà chớn tu không đàng hoàng là hộ pháp tống cổ đi rất nhanh.

Tôi rất kính phục các anh chị trong nhóm này họ có một quan niệm: Nhân bất nghĩa bất giao, vật bất nghiã bất thủ- người vô đạo đức không kết giao, vật gì không chính nghĩa thì không lấy. Họ thấy cô Toà là người bậy bạ nên họ xa lánh còn tôi cứ nghĩ mình tới chùa lạy Phật còn họ xấu sai mặc kệ họ. Tôi đã sai lầm cho nên bao nhiêu công sức của cả gia đình tôi, và hàng trăm phật tử đóng góp cho chùa MDQ bị cô ta lấy hết. Như vậy không có công đức.

Một câu hỏi tôi tự hỏi là tại sao bà ni cô này quậy như thế? Lai lịch cô ta ra sao? Cũng nhờ sau một thời gian ở chùa MDQ này cô Toà đã đánh rơi mặt nạ qua những sơ suất kém hiểu biết, nhưng quá lưu manh trong lời nói và hành động vô đạo đức lộ ra vô tình hay cố ý.

Có lần cô nói với nhiều người trong đó có mọi người trong gia đình tôi cùng nghe, cô nói: "Tôi là người tàu chính cống, cha mẹ tôi là người tàu nói tiếng Việt không rõ." Có

một lần khác cô nói cô sẽ tập cho Phật tử tụng kinh bằng tiếng Tàu. Sau khi biết cô tuyên truyền cho CS có người nói cô này là đặc công CS, có người còn nói: Đặc công CS mà ăn thua gì, cô Toà còn là đặc công của Tàu cộng đang phá hoại Phật giáo VN hải ngoại và CĐVN đó mới là mục tiêu chính của cô Toà.

Có nguồn tin từ trong nước nói cô là đại úy Việt cộng, có người nói nửa đùa nửa thật với trò lưu manh siêu đẳng của cô thì cô phải cấp bậc đại tá chứ không phải đại úy, mà nếu chưa lên cấp đó thì với tài độc của cô chắc lên chức mau vì dưới chế độ CS tên nào càng lưu manh nhiều càng lên cấp nhanh.

Sau khi cô Toà trốn đi khỏi chùa MDQ, các thầy im lặng vì có nói ra càng thêm xấu hổ-con đại cái mang- mà cũng không đòi lại được. Một đại lễ đón Phật Ngọc tung bồng như thế mà chùa MDQ không có một đồng nào cả vì không ngờ cô Toà lưu manh tán tận lương tâm như thế. Ngược lại sửa cái bếp 5.000 dola để nấu lại là tiền mượn của Phật tử mỗi người 500 dola chứ không phải tiền của Lễ Phật Ngọc.

Tôi còn nhớ rõ là trong khi tổ chức Lễ Phật Ngọc tất cả phật tử nam, nữ tham dự lễ đều có áo dài khăn đóng. Số y phục gấm lụa đủ màu sắc này đã gọi may ở VN đủ các cỡ lớn nhỏ dư thừa để tùy người mặc chọn lựa. Tôi không biết chính xác là bao nhiêu nhưng mỗi thứ cũng phải cả trăm trở lên. Đồng thời bộ trống các cỡ, những đầu lân và quần áo cho đội múa lân, hệ thống âm thanh to lớn mới mua đắt tiền, ghế bàn xếp cho lễ ngoài sân khấu mua mới, nồi niêu xong chảo lớn nhỏ của bếp mới mua cở xí đủ cỡ và nhiều thứ khác như gạo đậu dầu nấu ăn.... Khi cô Toà đi

---

không biết làm cách nào cô đã mang theo hết tất cả những thứ đó. Nhà kho trống lổc đến thảm hại. May ngôi trên nóc chùa trên cao cô với không tới nên cô không gỡ được chứ lấy được cô cũng công đi rồi. Tôi nhớ đến ngày 30-4-1975 người CS Bắc Việt, họ vô tiếp quản Miền Nam họ đã lấy hết mọi thứ của Miền Nam đem ra miền Bắc. Có lúc tôi nghĩ vợ vẫn một mình tôi tự hỏi: “Ngày cô Toà cuốn đi mọi thứ của chùa MDQ không biết cô đã từ chức chức PHÓ TRƯỞNG TRÌ chùa MDQ chưa?”

Có người về VN tìm hiểu lai lịch của cô Toà và được biết như sau:

Từ nhỏ không biết vì lý do gì cha mẹ cô đã bỏ cô cho chùa nuôi, khi lớn lên cô ra đời, cũng như những thiếu nữ khác năm 17 tuổi cô có một người yêu và một mối tình lãng mạn, hai người sinh sống với nhau đến năm 19 tuổi người đàn ông đó chán cô bỏ cô đi lấy vợ. Cô thất tình vào chùa xin đi tu lại cho đến bây giờ.

Riêng thầy Minh Ấn và anh Kiệt -một phật tử lâu năm của chùa MDQ -đã về VN tìm hiểu và biết được nhiều thành tích của cô Toà, có hai chuyện nổi bật nhất là hồi còn ở VN có một vị thầy quen biết cô, thấy cô nhanh nhẩu ăn nói liến thoắng miệng bằng tay tay bằng miệng nên tin tưởng cô. Có một lần vị thầy đó có việc phải vắng chùa một tuần lễ nên có nhờ cô coi chùa dùm. Khi vị thầy đó đi rồi cô Toà đã lục lọi và đem giấy tờ của chùa ra phường sang tên cho cô ta làm chủ hết. Khi ông thầy đó về thì chỉ biết kêu trời vì đã mất chùa. Cũng một lần khác cũng có ông thầy nhờ cô giữ chùa dùm ông thầy đi vắng một tuần lễ, cô cũng ăn quen đem giấy tờ của chùa lên phường sang tên, kỳ chiếm chùa này cô không may mắn vì cô không ngờ người ký tên

chúng nhận đó lại là đệ tử của ông thầy, người này sinh nghi nên giả vờ hoãn hẹn ngày khác ký tên, người đó chờ ông thầy về hỏi ra thì mới biết ông thầy đâu có ý sang tên cho cô ấy đâu, đây chỉ là một trò lừa gạt của cô mà thôi. Có người nhận diện cô Toà trong băng nhóm của bọn chuyên đi phá chùa của Giáo hội PG VN Thống Nhất, đánh đập các vị tu sĩ của GHPGVNTN ở trong nước.

Ở chùa MDQ ai cũng biết câu chuyện là cô nói mẹ cô đã chết lâu rồi. Nhưng có người về VN tình cờ họ gặp được bà cụ mẹ cô Toà còn sống nghèo khổ, chính miệng bà cụ xác nhận là cô Toà là con gái của bà. Một bà chị em của cô Toà đã làm nghề mãi dâm để nuôi bà mẹ cô Toà. Khi người biết chuyện đó trở về đây đã kể câu chuyện đó cho mọi người nghe, cô Toà biết được cô đã lừa người đó tan nát. Bị cha mẹ bỏ rơi từ hồi còn bé, khi lớn lên cô oán hận cha mẹ, oán thù người đòi nên cô cư xử tàn nhẫn với ai trái ý cô.

Từ đó ta tự hỏi mẹ ruột cô ta mà cô không thương thì làm sao cô thương chúng sanh, thương chúng ta được? Cô làm ra vẻ thân với người nào đó chẳng qua để lợi dụng mà thôi.

Có một buổi cô Hoa kể cho tôi nghe là có người quen làm trong hãng của Mỹ, họ thấy cô Toà vào trong hãng gặp chủ hãng xin tiền và gặp những người VN trong đó xin tiền, người đó thấy cô tới xin tiền nhưng người đó không cho. Thật khủng khiếp một tà áo vàng xuất hiện ở các hãng xưởng của người Mỹ xin tiền, Cô đã bêu xấu, xỉ nhục người VN, xỉ nhục và bêu xấu Phật giáo VN. Cô không quan tâm những điều đó miễn là có lợi cho cô hơn nữa cô nghĩ cô là người Tàu nếu có làm nhục người VN thì đối với cô càng tốt.

Từ ngày cô ra mở chùa riêng, cô đã quy tụ phật tử và lấy có dựng chùa cô đã mượn mỗi người 500 dola. Chắc không bao giờ cô trả, mượn để lâu coi như cho luôn. Cô Toà đã tính toán mượn số tiền đó vì số tiền vừa vừa đó ai cũng dễ cho mượn. Và cũng ít ai đòi, lâu rồi coi như cho luôn. Đó là một âm mưu lường gạt.

Có một buổi tôi và cô Toà nói chuyện gì đó, cô Toà nói với tôi là:

-Người cư sĩ không được nói lỗi của người tu sĩ, nếu người tu có lỗi hãy để cho các bậc cao hơn trong đạo khiển trách. Nếu phê bình sẽ bị tội. Ý của cô Toà là cô làm cái gì mặc kệ cô, dù điều đó có liên hệ thiệt thòi đến bản thân người phật tử đó hay có phương hại đến quốc gia cộng đồng hay danh dự của Phật giáo. Trong khi cô ở một mình có vị cao tăng nào ở chung đâu mà khiển trách khi cô phạm lỗi như hiện nay.

Có người nói cô Toà lấy tiền của Phật Ngọc là tội ghê gớm lắm đó, xuống địa ngục đời đời không có ngày lên đâu. Khi chết không nhắm mắt đó đừng giỡn chơi, đường còn dài, đời cô còn dài ở đó mà coi quả báo nhãn tiền. Thiên võng khô khô sơ nhi bất lậu (lưới trời lồng lộng thưa mà không lọt.)

Hiện nay cô Toà đã đổi tên ra một tên khác để dễ làm ăn để người ta không nhớ đến một con người lường gạt có tên Toà trong quá khứ nữa.

Người Phật tử rộng lượng hay tha thứ cho những thành phần tu giả dối.

Những gì tôi biết về cô Toà và viết ra đây tôi nghĩ chỉ là một phần rất nhỏ trong những hoạt động ma mãnh của cô Toà, hơn nữa chỉ là trong hai năm tại chùa MDQ, trong khi

---

cô đã sống 35 năm từ trong nước thì biết bao nhiêu việc động trời mà cô đã làm. Và còn nữa đời còn lại cô sẽ làm những gì khác ai mà biết được. Tôi và phật tử của chùa MDQ bị cô giựt hết tiền bạc công sức đóng góp cho chùa nói đúng ra tôi rất giận, nhưng thời gian trôi qua nguôi ngoai dần. Và bình tâm lại thấy thương cô ta. Một con người xấu hay tốt có nhiều yếu tố tạo nên như gia đình, xã hội và nghiệp từ tiền kiếp, u mê của tham sân si. Riêng trường hợp của cô Toà nếu nhìn kỹ cũng thấy tội nghiệp vì sanh ra trong một gia đình bất hạnh, cô không có tình thương của cha mẹ, tuổi thơ không có nụ cười, suốt thời ấu thơ sống vất vưởng trong ngôi chùa nghèo. Lớn lên cũng muốn có một mái ấm gia đình nhưng tại “em là cô gái trời bắt xấu nên tình duyên dang dở đắng cay thua thiệt bẽ bàng không biết lỗi tại ai.” Cô lại vô chùa như một chỗ nương thân, rồi hoàn cảnh đưa đẩy cô bị bọn CS lợi dụng đào tạo thành con người tu giả mạo có vẻ rất chuyên nghiệp, núp trong áo cà sa để mưu mô lừa đảo cướp giựt chùa chiền, tiền bạc mỗi khi có cơ hội. Tôn giáo chỉ là một cơ hội, một nơi cho cô buôn thần bán thánh lợi dụng lòng mộ đạo của phật tử mà kiếm lợi. Không biết có khi nào cô Toà nghĩ nên từ bỏ việc ác làm lành để sám hối tội lỗi với Phật trời và với mọi người là nạn nhân của cô hay không? Hay ngựa quen đường cũ. Nếu cô cứ như thế thì tai hại cho cô lắm đó. Của Phật lấy một đền mười đó.

VŨ THỊ NẠN NHÂN TAMPA

Ghi chú:

Quý vị nào có những chuyện có liên quan đến cô Tòa hãy liên lạc và cho tôi biết để bổ túc cho câu chuyện này thêm phong phú và sát với thực tế để lưu lại làm gương cho đời. Hơn thế nữa để chấn hưng Phật giáo đó là nhiệm vụ của tất cả mọi người phật tử chúng ta.

Tôi quan niệm mọi thứ viết ra phải sát thực tế không bịa đặt vu khống ai. Người xưa nói “Biết mà không nói là bất nhân, nói mà nói không hết là bất nghĩa” cho nên tôi đã viết ra những gì tôi biết. Nhân cách của người cầm bút là nghiêm túc với chính mình không để sai lầm thiên lệch.

Nếu có ai coi mình là nhân vật trong chuyện, xin hãy lên tiếng trả lời những gì tôi viết ra đây để sự thật được phơi bày. Đó là một sự công bình. Rất mong.

Tâm Sự Của SAN WA

ngày 18-4-2014

Anh Dũng thương,

Chắc anh ngạc nhiên lắm khi thấy tên em là San Wa phải không? Sự thật tên em là San Wa trong gia đình vì em là người Tàu, cha mẹ em nói tiếng Việt không rành và không đọc báo VN được. Còn tên Toà là cô em đặt cho em làm giấy khai sinh, khi em còn nhỏ bị mẹ bỏ rơi để đi bụi đời. Nay chị của em cũng theo con đường của mẹ em là làm gái. Chị em thích nghề này vì chị ấy mê đàn ông bất kể lạ hay quen già hay trẻ miễn là làm tình hay, muốn làm bao nhiêu cũng được. Những người này đã di truyền ảnh hưởng tới cuộc đời em không nhỏ.

Mượn anh như một nơi chốn để tỏ bày tâm sự của em, nếu em không viết ra thì lòng em luôn lo lắng vì nó như ly nước đầy, không rót ra thì nó sẽ tràn. Em viết nhưng chắc 95% em không gửi đến anh, vì em biết anh sẽ không hiểu em, nếu có hiểu anh sẽ cười em vì bấy lâu nay anh vái lạy em vì anh tưởng em là sư cô thoát vòng tục lụy rồi, hay nói cách khác anh nghĩ em là khúc gỗ vô tri không còn biết yêu nữa, không còn thèm khát ái ân nữa rồi. Em sẽ đốt vào một ngày nào đó những gì em viết vì nếu không đốt đi lỡ có ai đọc được họ sẽ cười khinh bỉ em, chưa chắc có ai hiểu và thông cảm với em đâu. Em viết cũng như xả nước ra khỏi bồn nước khi quá đầy, xả ra xong rồi đổ đi.

Anh ạ, sự thật không phải là người khô khan vậy đâu, em vẫn là một người đàn bà tầm thường, cũng thích âu yếm thích mặn

---

nồng, thích môn trốn thích khoái lạc nhục thể như mọi người đàn bà khác trong đời vì em đã từng có chồng từng có con bình thường. Hình như trong dòng máu của em ảnh hưởng của mẹ em là thích nhục dục bất cứ giá nào, bất cứ với ai và bất cứ ở đâu. Không biết có ai như em không hay cũng có nhưng họ giả bộ che dấu và không nói ra mà thôi. Cũng như em nếu em không nói ra thì chẳng ai biết sự thật con người thật của em.

Có nhiều lúc em như quần quai trong thềm khát, những réo gọi của thể xác nhất là những lúc đêm về, cho nên đêm là niềm vui của em vì đó là lúc em ở một mình tự do với ý nghĩ cuồng nhiệt em đã lăn lộn thoả thích trên giường lúc đó em mới chính là em. Nhưng em cũng ghét cái u tối thể lương trong im lặng vì em cứ phải vò vò một mình một bóng trong khao khát dày vò cuồng nộ không lối thoát, cứ đè nén không biết giải quyết ra làm sao.

Sao không có anh hiện đến và anh hãy là người đàn ông mạnh khoẻ mà em mơ ước? Anh hãy bù đắp cho em những gì mà em bị số phận ganh ghét đọa đầy trong tuyệt vọng, cô đơn khao khát. Tất cả mọi biện pháp diệt dục đều không hiệu quả, và em không thích diệt cái ngọn lửa đó, hơn nữa càng diệt thì nó càng bùng lên mãnh liệt, dù sao em vẫn thích cái vị nồng say của rượu ngọt của thú vui rất trần trụi đó.

Anh ạ, mỗi khi tắm em nhìn vào trong gương rất lâu em thấy thân hình em đẹp quá, vú em căng trắng mịn như ngày nào tuy hơi sệ một chút, bụng em hơi mập không còn thon nhỏ như ngày xưa tuy nhiên nó lại nói lên sự hấp dẫn tiềm ẩn của khao khát. Em đứng lâu lắm trước gương vì em biết không có ai vào phòng tắm nên em được tự do nhìn ngắm mình, tự do suy

---

nghĩ, thả hồn theo những ý nghĩ trần tục của mình, em thấy mình như một kho tàng bị bỏ quên hoang phế một cách uổng phí, đáng lý nó được soi nổi từng ngày từng giờ, sao em thấy tiêng tiếc một cái gì uổng phí đời hoa. Những gì em có là những thứ dành cho đàn ông chứ sao lại phải để không uổng phí thế này.

Lỗi tại ai mà em khổ thế này? Em cũng không biết nữa. Lỗi tại Khôi người chồng đã bỏ em đi lấy vợ giàu đẹp hơn em, hay lỗi tại em sao không kiếm người khác sau khi chồng bỏ mà lại vào chùa tu? Mà vào chùa có tu được đâu, thật là một sai lầm vì lúc nào cũng nhấp nhúm muốn đi ra đời lấy chồng, nhưng tại chưa có người đàn ông nào muốn lấy em làm vợ. Hay họ không biết em muốn lấy chồng, vì người đời họ nghĩ những người mặc áo tu như em là không còn ham muốn tình ái ở đời nữa. Thật đáng tiếc.

Người ta nói tuổi của em là tuổi hội xuân, 40 rồi còn gì, già không già trẻ không trẻ. Em đã già chưa anh? Em thấy nhiều người bằng tuổi em họ có gia đình chồng con đông đủ hạnh phúc làm em thèm quá, nay mình cu ki một mình làm gái già “ế chồng chồng mông mà gào”. Câu nói đó buồn cười mà sao nghĩ kĩ lại thấy nó đúng quá, em đang gào thét trong tình lặng trong vô vọng, trong cái vỏ giả vờ vô cùng tẻ nhạt. Em sẽ như thế này đến bao giờ? một câu hỏi không có câu trả lời.

Anh ạ,

Em thấy mình như kẻ bị giam hãm trong nhà tù gian dối, em phải đóng kịch từng giờ từng phút với mọi người và với chính em, phải làm ra vẻ đạo mạo, phải nói những lời nói xáo rỗng, phải làm ra vẻ như người cao siêu đạt đạo. Nếu không làm thế

thì sẽ mất hết từ vẻ hào nhoáng bề ngoài tạo sự tôn kính của người khác, vừa mất hết bổng lộc và sự kính trọng của các phật tử đem đến. Chúng em được nhà nước CS đào tạo huấn luyện một bọn ám ố như thế đông lắm, len lỏi chia nhau thống lĩnh từng vùng của nơi có đông người VN.

Có nhiều lúc em muốn đập phá một cái gì cho hả giận, giận mình giận người, giận số mệnh éo le, giận mẹ mình sinh ra mình sao xấu xí thế. Lùn, mắt hí mũi tẹt, tiếng nói như đàn ông, tay chân không búp măng thon dài như cây viết mà thô nhám như đàn ông lao động.

Em đang đi vào một tình trạng bại hoại kì quặc từ sai lầm này đến sai lầm khác, đi tu là một sai lầm vì đồ võ tình duyên, rồi không gặp thầy hay bạn giỏi để được dạy dỗ đúng cách, không có điều kiện được học hỏi tới nơi tới chốn, nên cứ mò mẫm quờ quạng trong bóng tối của cuộc đời, bóng tối của lòng mình. Lòng tham sân si thấp hèn che đậy bằng những cái vỏ cao cả. Không được nói sự thật vì nói ra người ta chê cười và mất quyền lợi nên cứ nói dối, sự dối trá quen đi và nhiều quá rồi như một sự bình thường. Không được làm và sống như trong lòng mình muốn như ăn chơi, rượu chè cờ bạc đàn ông con trai đó là những món khoái của em. Khép kín tâm hồn hỗn loạn thèm khát chuyện đời giấu kín cái tâm hồn thác loạn của mình như giấu một cái hũ mắm chỉ sợ nó bể ra là thúí hoắc.

Em tin rằng những lời cầu nguyện của em không có hiệu quả vì em cầu nguyện trong một trạng thái tâm hồn không ổn định hoang loạn rất trần tục và em cầu cho em còn chẳng được thì làm sao em cầu cho ai được. Những lời cầu nguyện là cho người sống nghe khoái lỗ tai an tâm vì người sống thích như

---

thế. Em làm mọi thứ như đơn đặt hàng mà chính mình không tin vào chất lượng sản phẩm mình làm ra thì làm sao nó có giá trị. Em tin rằng chỉ có những lời cầu xin của những bậc chân tu mới có hiệu quả, còn những con người tội lỗi như em thì làm sao có kết quả tốt được. Nhưng dòng đời vẫn trôi vàng thau lẫn lộn. Em biết em nhưng mọi người không biết.

Em thấy em là con người tội lỗi và tội nghiệp, tội lỗi là vì gian dối mọi người như quỳ tiền xây chùa, sự thật là lấy tiền đó xài vào việc khác. Thích ngũ dục mà làm như vẻ không còn vương vất gì cả. Nói những lời đạo đức để tạo cảm tình cuối cùng là cách để xin tiền phật tử. Tội nghiệp là vì thường thường nằm ngủ em thấy ác mộng hay mộng bậy bạ ăn chơi như ngoài đời. Chắc tại em giới hạn đè nén nó nhiều nên nó ám ảnh thành những giấc mơ dữ xấu. Ngày còn ở ngoài đời năm 19 -20 tuổi cặp bồ cặp bạn trai lỡ có bầu nhiều lần nên phá thai nên em bị hai oan hồn những cái bào thai đó theo em báo oán, nên với thế giới loài người em cũng có tội, còn với thế giới tâm linh cõi âm em cũng có tội.

Vì muốn có lợi nên coi chuyện tu như một cái nghề không vốn không cần trình độ, muốn có cơ hội đi nước ngoài nên em đã theo cầu kết với bọn sư quốc doanh như một bắt buộc, một công cụ của bọn CSVN là Mặt trận tổ quốc, thành phần Tôn giáo vận phá đạo, một số không nhỏ làm những hành động vô đạo đức, lừa đảo dâm loạn. Không một tội ác nào mà họ không làm, họ là những con người duy vật hoàn toàn vì họ làm tất cả những gì tội lỗi nhất, họ hoàn toàn là những con người duy vật chất. Em thấy mình thêm một lần nữa bán linh hồn cho quỷ sứ hay chính em là quỷ sứ? Em thật là hổ thẹn với lương tâm hổ thẹn với Phật Pháp hổ thẹn với Phật tử vì họ ngây thơ tin vào em nên vẫn quý trọng em. Em còn biết hổ

---

thẹn chứ bọn sư quốc doanh được gởi qua đây họ không còn biết hổ thẹn là gì. Có những người Phật tử tại gia mà họ đạo hạnh hơn, kiến thức về đạo cao hơn lũ em, họ tu chân chính hơn những người loại như em.

Thôi em không viết nữa đâu vì quá nhiều điều xấu xa mà em phạm phải, càng viết càng cảm thấy xấu hổ, em nghĩ em với anh xa cách nhau quá, ta đang ở hai thế giới cách nhau một không gian của tâm hồn và thể xác. Em với anh hai con người hai khuynh hướng suy nghĩ khác nhau, hình như ta không thể gặp nhau vì ai cũng bận bịu gồng gánh rắc rối. Có lúc em mơ ước có một người đàn ông như anh bí mật kín đáo, dấu kín ở một chỗ nào đó mà chỉ gặp nhau ban đêm mà thôi, mục đích để thoả mãn những đòi hỏi của thân xác, rồi để ban ngày vẫn làm việc tào lao vẫn đóng màn kịch tội lỗi vợ vẫn này. Nói gì thì nói hay không nói cũng thế ta khó vượt qua được cái rêu gọi của thể xác, cố mà đè nén nó một cách bí hiểm nhưng bất lực vì nó vùng vẫy lúc ẩn lúc hiện như thật như giả, khi nhẹ khi nặng. Nhưng em biết tất cả chỉ là mơ, không bao giờ có vị hoàng đế về đêm đó đâu, cho nên cuộc đời em vẫn đau khổ như thế này. Người đàn ông bí mật đó mới làm cho tâm hồn em cân bằng trở lại, nếu không có người đàn ông như thế chắc một ngày nào đó em sẽ điên và em sẽ chết trong cô đơn mà không ai biết tại vì sao em chết.

Cuộc đời là một bi kịch, cái thảm kịch của con người là luôn phải đối diện ứng phó với thể xác của chính mình, từ những bi kịch của thân xác đã tạo nên mọi thứ trầm luân khổ ải.

Chào tạm biệt anh,

SAN WA

CÂU CHUYỆN CỦA DIỄM

Tôi nghe bên đầu dây giọng nói của một phụ nữ, có vẻ bí mật.

– Dạ thưa có phải anh Minh không ạ?

– Dạ tôi đây ạ. Xin lỗi ai đầu giây?

– Thưa anh tôi tên là Diễm hân hạnh biết anh.

– Thưa cô Diễm cô cần việc gì xin cứ nói.

– Thưa anh có thể cho tôi gặp anh được không ạ?

– Cô gặp tôi có mục đích gì? Tại sao cô biết tôi?

– Tôi chưa bao giờ gặp anh, anh cũng không biết tôi. Nhưng tôi nghe nhiều về anh, tôi muốn nhờ anh một việc, rất quan trọng cho tôi.

– Xin cô cho biết chuyện gì?

– Nói đúng ra đó là chuyện về tôi và Mục Sư Võ. Tôi là người vợ, vừa là người yêu cũng là người tình tha thiết lãng mạng của Mục Sư Võ.

Nghe tới đó tôi hơi bỡ ngỡ, tự hỏi không biết người này có phải đã làm xấu hổ bạn mình là Mục Sư Võ và đã có nhiều thơ roi nói về sự lãng nhãng của Mục Sư Võ hay không? Những lần nghe nói có thư roi nói xấu về Mục Sư Võ tôi thấy tội nghiệp áy náy cho bạn mình. Tôi nửa tin nửa ngờ, và không biết người đàn bà này có ý tốt hay xấu đây? Không biết có nên nhận lời không? Thoáng một ý nghĩ là cứ nhận lời và câu chuyện mình sẽ thâu bằng làm bằng chứng, nhất là gặp ban ngày có nhiều người thấy, biết đâu người này sẽ choàng lên đầu mình một chuyện gì đây? Hay có thể tôi sẽ khám phá ra một điều gì mới lạ thì sao? Tôi quyết định ngay trong sự e dè:

–Vậy ta nên gặp nhau ở đâu?

–Tại quán ông Lâm Saigon Deli (góc đường Water và Dale Mabry Tampa) được không?

–Tôi nghĩ chỗ đó đông người quá khó nói chuyện, vậy ở Burger King đối diện với Saigon deli. Mười hai giờ trưa mai được không?

–Xin anh đừng hẹn vì tôi có việc sau đó.

–Xin chào Diễm.

Tôi thấy vui vì đây có thể là một trò chơi game bất ngờ, tôi thích những gì hào hứng lạ lùng và mới mẻ, tôi có một thói quen dù trong lãnh vực nào tôi cũng thích những gì mới từ văn chương, nghệ thuật... Mình chẳng có gì để mất cả, tôi tự nghĩ như thế. Tôi bây giờ là lúc tẻ nhất trắng tay cô độc một mình, thú vui của tôi là tìm những gì khác lạ.

Hôm sau tôi ra đúng hẹn. Có tiếng phone reng bên kia đầu dây:

–Xin lỗi anh Minh, tôi bị kẹt xe nên tới hơi trễ khoảng 15 phút.

Từ ngoài cửa đi vào, tôi ngồi ở góc khuất nhất, rồi tôi thoáng thấy một người đàn bà xuống từ một chiếc xe màu kem do một người con trai còn trẻ lái, thả cô xuống và chiếc xe chạy đi.

Trước mặt tôi là một phụ nữ dáng hơi ốm, trẻ cỡ ngoài 40 tuổi mặc áo sơ mi màu xanh da trời đậm.

Áo giống như tự may lấy vì đường chỉ may không khéo lắm, hay kiểu thời trang mới nó vậy tôi không rõ. Cặp kiếng màu đen đậm tới nỗi tôi không nhìn thấy mắt cô ta. Cặp kiếng lớn quá che khuất hết nửa khuôn mặt, mái tóc cắt ngắn ngang vai chải gọn ghê. Cặp mắt kiếng nói lên điều gì đó muốn dấu hay một sự nguy hiểm mà họ gài bẫy trong phim gián điệp có bản nhau, tôi ở thế đề phòng.

Thấy cô ta đến tôi đứng lên chào và hỏi có uống gì không? Cô lắc đầu và nói em mới uống rồi, một giọng nói nhẹ nhàng thanh lịch dễ thương tự nhiên của người miền Nam. Tôi thò tay xuống dưới bàn bấm nút cái máy râu băng nhỏ bằng hai ngón tay trong xách tay tôi mới mua, loại râu băng Sony này tôi thường dùng trong những cuộc họp nó rất gọn và âm thanh rất rõ. Động tác đó tôi tự hỏi cô ta có biết không? Tôi làm mặt tỉnh, cười nói cho có vẻ tự nhiên. Nàng mở đầu:

–Tôi rất tin tưởng anh Minh, nên mới gặp anh, tôi nghe tiếng anh nhiều lắm, nên mới nhờ anh một việc rất quan trọng và xin anh hứa một lời, nghe rồi giữ kín không nói cho ai biết cho tới khi xuống mồ, Anh có hứa với Diễm như vậy không?

–Xin hứa. Tôi nhận lời và nghĩ thầm tự hỏi: có gì mà ghê gớm vậy?

–Câu chuyện này rất quan trọng với cuộc đời của em, nếu tiết lộ ra thì sẽ có án mạng xảy ra cho nhiều người.

Tôi hơi thắc mắc nên hỏi nàng:

–Tại sao ghê gớm vậy?

Nàng nói với vẻ nghiêm trọng:

–Chồng em là người rất hung dữ, nếu hắn biết chuyện này hắn sẽ bắn anh Võ, hắn sẽ giết em, bên anh Võ sẽ trả thù và như thế có nhiều người chết vì giết qua giết lại không ngừng...

–Xin em đi thẳng vào đề tài?

Diễm hỏi tôi với vẻ như để tìm hiểu:

–Anh với anh Võ có thân nhau lắm không? Anh nghĩ gì về Đạo Tin Lành?

–Anh với anh Võ nhiều kỉ niệm và thân nhau lắm, anh rất kính trọng Mục Sư Võ như một người bạn, trong quan điểm về chính trị, xã hội hai đứa anh tương đắc lắm. Còn câu của Em hỏi về Đạo Tin lành, đề tài quá rộng anh không biết nói như

---

thế nào cho hết, nhưng nói chung anh thích đạo Tin lành, vì Mục sư có vợ con nên không đến nổi hư hỏng vì khi dục tình nổi lên thì đã có người đàn bà bên cạnh thoải mái và ngoài ra người đàn bà đó sẽ kiềm chế không cho mấy ông Mục Sư đi linh tinh được. Còn đạo khác dễ bị quyến rũ vì những nhà tu ở một mình lại tiếp xúc với phụ nữ đẹp trẻ, họ sẽ không kiềm chế được sự dụ dỗ của ái dục nên hư nhiều. Nói đúng ra cái gì cũng tương đối. Em trở lại vấn đề đi.

Diễm trầm giọng có vẻ một chút ngại ngùng vì mới gặp mà đã tâm sự:

–Em với anh Võ đã sống với nhau bốn năm nay rồi. Chúng em đâu nên không ai biết rõ sự thật. Ai cũng nghĩ anh Võ là Mục Sư thường chỉ tiếp xúc với mọi người kể cả em như người đại diện Chúa tiếp xúc với tín đồ để khuyến khích họ thờ phượng Chúa mà thôi. Hôm qua em có nói em là vợ của anh Võ, chắc anh Minh ngạc nhiên lắm phải không? Vì anh đã biết bà Diễm là vợ của anh Võ, vì sao em còn nhận là vợ anh Võ. Sự thật theo em nghĩ ai đã ngủ với người đàn ông nhiều lần và hai người thương nhau thì đó là vợ, mặc dù không có hôn thú. Còn trường hợp có hôn thú mà không thương nhau thù ghét nhau thì đó không phải là vợ hay vợ trên phương diện giấy tờ mà thôi. Nói đúng ra người đàn ông có thể có nhiều vợ. Không biết em nghĩ như vậy có đúng không? Nàng nói tiếp:

–Tất cả chỉ là giả dối anh Minh ạ, người tín hữu như bày cừ non ngây thơ dễ tin nên họ thành tâm tin tưởng vào người Mục sư giảng lời Chúa, tín đồ họ nghĩ chắc mục sư của họ sống đời gương mẫu.

Anh Minh biết không trong thực tế hai vợ chồng Mục Sư Võ lo cãi lộn, sanh nạnh nhau nên không ai chăm sóc nhà cửa, vì thế nhà anh Võ như cái chuồng heo nên không khi nào anh

Võ dám mời ai tới nhà chơi, sợ họ nhìn thấy cái bừa bãi mà mắc cỡ. Người VIỆT NAM có một cái tính không biết hay dở là không hạp nhau nhưng vẫn ráng ở chung chịu đựng nhau, xung đột hàng ngày, mà ly dị sợ mắc cỡ, hơn nữa là MỤC SƯ mà ly dị nhau mắc cỡ với tín hữu nên cứ làm màu làm mè che mắt thế gian. Mà càng gắng gượng thì nó càng tệ. Ngoài ra sợ con cái buồn...

Diễm nói tiếp:

–Con cái của anh Võ thì hư hỏng, thằng con trai út 15 tuổi nhuộm tóc vàng, đỏ, xâm mình bỏ học cấp bạn bè hư và tự tử hai lần. Nghe Diễm nói tôi nhớ liền và nhắm trong bụng:

–Tôi có thấy thằng con trai của anh Võ trong những lần đi nhóm ở nhà thờ, nó nhuộm mái tóc đỏ hoe nửa màu cam chải loà xoà xuống trán che một bên mắt. Nhờ mái tóc đó mà nó nổi bật trong đám đông, nó không nói chuyện với ai cả, tôi nghĩ tụi con nít bên này nó nói tiếng Việt dở nên không nói chuyện với ai, nhất là khi thấy người VIỆT NAM chúng nó sợ lắm, vì người VIỆT NAM hỏi cái gì nó cũng không hiểu và không biết trả lời ra sao. Nó đứng bên ông bà MỤC SƯ thấy như một cái gì trái ngược nhau, ngó buồn cười và pha một chút chua chát vì họ bất lực trong việc dạy dỗ con cái.

Diễm nói tiếp như kể về những kỷ niệm không biết có phải nàng muốn cho tôi tin hay không:

–Anh Võ và em có hình chụp chung ở hotel, hình anh Võ ôm em chắc trong nhà anh ấy ai cũng biết, nhưng họ không tiện nói ra mà thôi.

–Em với anh Võ thương nhau thật sự, thương như chưa bao giờ thương, yêu như chưa bao giờ yêu, anh Võ như người tình đầu tiên trong đời em, anh ấy đến với em như một tiếng sét làm chấn động cuộc sống, chao đảo tâm hồn em. Diễm nói tiếp:

Em lớn lên quen người đàn ông trong một hoàn cảnh vượt biên nên lấy nhau mà chúng em không yêu nhau gì cả. Hình như trái tim yêu của em còn bỏ ngõ, thật tình chưa một lần biết thổn thức vì yêu, dù đã lớn tuổi... Rồi khi qua đây tính đến nay đã được năm năm—cả nhà em đi nhà thờ mặc dù chúng em không phải đạo Tin lành rồi tình cờ gặp anh Võ và bắt đầu nảy nở câu chuyện tình bí mật càng lúc càng lún sâu, rắc rối cuồn loạn và đầy thơ mộng này.

Em nói thật anh Minh đừng cười nhé:

—Khi gặp anh Võ em mới thấy thực sự hiểu tình yêu là gì. Anh ấy rất thông minh đã diễn tả mọi chi tiết của tình yêu một cách tuyệt vời bằng mọi thứ ngôn ngữ của âm thanh của các giác quan, từ khi đó em mới nghe thấy sự rung động lạ kỳ trong tim như cô gái mới lớn bắt đầu biết yêu, hay như một chuyện tình trong một cuốn tiểu thuyết trữ tình, như một câu chuyện thần thoại trong chuyện cổ tích xa xưa nhưng lại như gần gũi ẩn hiện trong đời thường đâu đây quanh ta. Em với anh Võ đến với nhau thật tình cờ nhưng không ngờ lại đắm đuối đến nỗi như yêu để mà sống, hay nói cách khác sống để mà yêu nhau. Em tiếc tại sao em lại gặp anh Võ trễ mà không gặp khi em chưa lấy chồng có phải vui không? Nhưng có khi em nghĩ lại là hoàn cảnh càng oái oăm éo le như một lời thách đố mà ta vượt qua nỗi mới đo được tình yêu có mãnh lực như thế nào. Có những đêm dài nằm một mình thức dậy trong tinh lặng em nhớ từng lời nói từng hơi thở nồng nàn, từng hành động của anh Võ, em mỉm cười một mình trong sự thích thú khi nhớ tới sự ngọt ngào của những đêm nhiệm màu, rộn rã trong bóng tối tuyệt vời hạnh phúc... bất tận.

Nghe Diễm nói về anh Võ chợt nhớ đến những lần tôi đi nhà thờ nghe anh Võ giảng trên bục, đại khái là chúng ta phải ăn ở lương thiện, khi đó tôi thấy mình cần thành tâm bỏ dũ

---

làm lành, và trong đầu tôi nghĩ MỤC SƯ đã làm những điều tốt trước mình và nay mình phải thành tâm nguyện sẽ noi gương Mục Sư Võ mà làm lành lánh dữ.

Khi nghe Diễm nói thì thấy mình đang bỏ dữ làm lành còn Mục Sư Võ đang bỏ lành làm dữ. Tôi hy vọng những gì Diễm nói không phải là sự thật vì tôi không hoàn toàn tin câu chuyện lại lãng mạn đến như thế. Tôi nghe rồi buồn cười vì ở đời chưa biết ai hơn ai, người ta nói hay dạy bảo người khác là một chuyện, đến khi họ làm trong đời thường lại là một chuyện khác. Một ý nghĩ hoang mang trong đầu tôi hiện ra, trong đời này mình biết tin ai bây giờ? Người nào cũng có thể dối trá lừa gạt mình, như bà vợ tôi rất ngọt ngào với tôi, bà đã rước người đàn ông vào phòng ngủ khi tôi đi làm dù đang có con nhỏ trên tay...đầu óc tôi đang muốn nghĩ miên man qua chuyện khác...

Tôi hỏi Diễm vì trong thâm tâm tôi tự thấy mình cũng chưa hiểu hết những gì về con người của Võ—mặc dù là bạn thân lâu năm—qua những gì nàng vừa nói ra:

—Anh Võ có những điểm gì mà em yêu dữ dội như vậy?

—Anh ấy có những cái tài nho nhỏ mà em chưa tìm thấy ở ai cả, như không cho ai tập lái xe cho em mà chính anh ấy tập vì sợ người khác bên cạnh em, chính anh ấy dạy cho em khiêu vũ, tập cho uống các loại rượu, tập cho em hát. Anh ấy hôn em từ gót chân trở lên tới chân tóc. Ôi da thịt bùng lên sung sướng. Anh ấy dạy cho em biết sử dụng computer. Chúng em đút cho nhau từng miếng ăn. Nghe từng hơi thở nhịp đập trái tim rộn rã của nhau. Có thể nói đó là những cái nhỏ nhặt, nhưng đối với em nó thật vĩ đại, giống như anh ấy đã thay đổi tâm hồn em và dẫn em qua một thế giới khác. Trong khi sống với nhau anh ấy làm cho em hiểu mỗi phần của da thịt là cả

một lớp sóng cuộn cuộn của khát vọng ẩn tàng diễm tuyệt dâng trào.

–Anh ấy đứng ngoài trời mưa gió tối tăm nhiều lần để chờ em khi em về nhà, anh ấy làm như thế vì có chồng em ở nhà nên anh ấy đứng chờ đằng xa. Thật cảm động và lãng mạn vô cùng, anh ấy làm cho em thấy thương muốn khóc, thương anh ấy đến nỗi mà không tiếc gì cả chỉ muốn bỏ đi ngay đến một thế giới chỉ có hai đứa để yêu nhau mà thôi.

Chúng em đã đi khắp nơi với nhau để tận hưởng niềm vui bất tận của cuộc đời. Những nơi nào đẹp nhất anh ấy đều đã đưa em tới như San Francisco, San Jose, Miami. . . đến nhiều nơi quá trong bốn năm trời em không thể nào nhớ hết. Những món ăn ngon nhất anh ấy với em đều đi ăn, ngon không biết tại món ăn tự nó ngon hay tại vì ăn với người mình yêu nên ngon gấp bội. Anh ấy giảng cho em nghe những gì đẹp, mới vui lạ của cuộc đời muôn màu muôn vẻ. Em thấy như mình đang coi một cuốn phim lạ càng coi càng thấy thích thú hào hứng càng tò mò xem kế đến có gì mới hơn xúc động hơn, đã coi muốn coi nữa như đọc chuyện nghìn lẻ một đêm.

Như anh Minh kể cách nay hai năm (2011) trong hội chợ Tết tại Orlando, cô Xinh Duyên phụ giúp cho Cộng Đồng Orlando trong vụ bầu cử, thì đột nhiên thấy ông Mục Sư Võ xuất hiện và ông ấy có dặn cô Xinh Duyên là về Tampa đừng nói với ai là đã gặp tôi ở đây. Cô Xinh Duyên thắc mắc lý do gì mà ông Mục Sư Võ xuất hiện ở đây rồi lại dặn như thế? Sự thật thì bữa đó em đứng bán tại gian hàng trong HỘI CHỢ TẾT, nên anh Võ đã chạy xe từ Tampa qua Orlando (cách xa 89 miles gần hai giờ lái xe) gặp em và vì chỗ đông người nên anh ấy chỉ hôn em một cái rồi lại quay trở về Tampa. Anh ấy có nói gặp cô Xinh Duyên ở đầu bên kia của hội chợ và có dặn cô ấy đừng tiết lộ vụ anh ấy qua đây. Nhưng cô Xinh Duyên

---

không biết em đang bán hàng trong hội chợ Tết này. Thật là xúc động lãng mạn tình tứ không thể tả được. Chúng em thương yêu nhau tới mức như thế đó anh Minh ơi. Diễm nói tiếp:

Những thứ đó chồng em không có, không biết hay không bao giờ nghĩ đến, vì chồng em là một tên nhà quê thô kệch từ tâm hồn tới thể chất.

Em biết như thế này là tội lỗi nhưng chúng em không thể không yêu nhau được. Có thể nói em chỉ có một tội là yêu nhau mà thôi. Có khi em nghĩ em vô tội vì Thượng Đế đã cho em một trái tim biết yêu để yêu, trái tim tự nó yêu nên em không có trách nhiệm về việc yêu đó dù có ra sao chẳng nữa, em không tạo ra trái tim nên em thụ động, em thấy rằng em vô tội.

Hơn nữa nếu anh Võ không yêu em thì anh ấy cũng sẽ yêu một người đàn bà khác mà thôi, vì trái tim của anh ấy lúc nào cũng mở rộng sẵn sàng nổi sóng gió trong mọi tình huống. Bà Diễm đã nói với em:

–Anh Võ là một tay lão luyện về đàn bà, đã trải qua biết bao nhiêu người phụ nữ tan nát cuộc đời với anh ta...

Em đã hỏi anh Võ có thật anh là một tay chuyên mê hoặc phụ nữ phải không? Anh ấy trả lời là bà Diễm hù dọa em đó thôi, nhưng dù cho anh có quen nhiều người đi chẳng nữa thì em là người anh say mê như chưa bao giờ được yêu, em là người đàn bà sau cùng mà anh ước mơ. Anh không cần nói nhiều, thời gian qua chúng ta sống bên nhau em cũng tự hiểu rằng anh say đắm em thật hay giả. Nếu có sự chia tay thì người bỏ anh là em chứ không phải là anh.

Trong sự tin yêu tôi vẫn mơ hồ thấy như có gì dối gian, điều đó có hay không tôi không hề biết, dù sao lời nói của bà

Điều cũng ảnh hưởng một phần nào trong tình cảm của em đối với anh Võ. Nàng dí dỏm:

Nói đùa chơi chứ trong đời này ai mà không có tội, có điều mỗi người phạm tội một cách khác nhau mà thôi, nếu nói về duyên số hay số mệnh thì biết đâu em với anh Võ đã có nợ nần nhau từ kiếp trước nay gặp lại nhau để trả nợ cho nhau, khi hết nợ thì chẳng cần ai ngăn cản cũng chia tay không chừng ...

Tôi nghĩ có khi người ta đổ thừa cho số mệnh để không còn nghe lương tâm áy náy cắn rứt mỗi khi mình làm điều gì sai, cứ đổ thừa cho số mệnh thế là xong để phui tay.

Nàng nói tiếp:

–Em không phải là người mê dục lạc vì anh Võ già rồi– hơn em 20 tuổi –không có khả năng làm tình như chồng em còn trẻ và mạnh khoẻ, nhưng em không thể yêu chồng em một tí nào cả vì anh ấy chỉ biết ăn nhậu coi TV, làm tình rồi đi ngủ thế là xong. Chồng em không biết nói những lời đường mật gì cả. Mà người phụ nữ họ yêu bằng lỗ tai, bằng âm thanh, những lời thủ thi vô nghĩa nhưng nó làm cho tâm hồn lạc vào một cõi nhưng gắm êm vui, thi vị và vô cùng thích thú. Từ đó nảy sinh tình yêu thương từ tình thương đó nó dẫn chúng ta tới những chân trời xa lạ không lường trước được. Có người nói người phụ nữ suy nghĩ bằng bộ phận sinh dục, thật bậy bạ, em không nghĩ như thế, anh có tin như vậy không? Rồi Diễm nhìn tôi mỉm cười hóm hỉnh, tôi không biết nụ cười của Diễm có ý nghĩa gì, nàng đồng ý hay không đồng ý với ý nghĩ đó?

Anh Võ là người không đẹp trai trong người anh ấy đây ghê và có rất nhiều sẹo. Đặc biệt là lười tắm em cứ phải hối thúc mới tắm. Nhưng em vẫn yêu anh ấy.

Có lần kêu phone cho tôi Diễm nói:

–Anh cho em khóc với anh một chút, em khổ quá rồi hơn tháng nay em chỉ khóc và em đã tàn tạ và có thể em chết mất

anh Minh ơi. Em không thể nào sống được nếu không có anh Võ. Không có anh Võ cuộc đời em trở nên vô nghĩa vô vị, tẻ nhạt, lạnh lẽo. Em sợ quá sự cô đơn to lớn dài đằng đẵng khủng khiếp quá, em như mất thăng bằng từ khi vắng anh Võ...

Tôi nói:

–Diễm à em cứ khóc cho vui buồn và em nhớ rằng khi nào cũng có anh bên em. Em hãy coi anh như người anh, người bạn để tâm sự, một người tri kỷ để nương tựa, một người thầy để học hỏi và tin tưởng.

Em cảm ơn anh Minh đã đến đúng lúc nâng em dậy khi em ngã.

Trong giọng nói của Diễm tôi nghe như có sự cô đơn nay được sự an ủi cảm thông khi nàng nói có tôi. Diễm nói tiếp như tâm sự:

–Kể từ ngày về (20-5-2013) đến nay là một tháng em không nghe anh Võ kêu, em đã đổi số phone. Mọi khi đổi anh ấy cũng có cách gặp em nhưng lần này anh ấy không tìm gặp em nữa không hiểu tại sao.

Trong cách nói của Diễm tôi nghe như có sự hoang mang tuyệt vọng, chơi với và bế tắc.

Tôi khuyên Diễm:

–Theo anh nghĩ thì đây có thể là một sự giả vờ để cho mọi người nghĩ rằng anh ấy hoàn lương trở về với gia đình hạnh phúc. Nhưng một lúc nào đó anh ấy sẽ trở lại với em. Hãy bình tĩnh và đợi chờ sẽ có một ngày mùa xuân trở lại.

Tôi nhắc thêm:

–Em phải giữ gìn sức khỏe vì cuộc chiến nào cũng cam go, cuối cùng sẽ có người thắng và kẻ thua, có ngày em sẽ chiến thắng sau cùng vì em có nhiều ưu điểm như trẻ đẹp lại là người yêu lý tưởng của anh Võ...cho nên em phải làm cho

---

mình đẹp phải mạnh khoẻ để hưởng chiến thắng chứ em tàn tạ hay chết thì người ta sẽ bắt chiến tự nhiên thành. Có khi cái chết mà người ta lựa là một điều sai lầm vì nó chẳng có lợi cho ai cả, chẳng giải quyết được gì cả, có chăng là thiệt cho mình và cho lũ con mình. Ta phải sống để giữ gìn mọi thứ cho ta và cho mọi người.

Sở dĩ tôi khuyên Diễm như thế là vì ngay tức thì tôi muốn dựng lại sự lạc quan trong lòng cô ta chứ không phải tôi thù ghét gì bà vợ Mục Sư Võ. Tôi thấy sự suy sụp trong lòng của Diễm cần phải chữa trị, cần thổi một luồng sinh khí lạc quan hy vọng cho hồi sinh, nếu không kịp thời Diễm sẽ tự tử vì có khi một mình ngồi nghĩ quần đũa đến hành động hoảng loạn bậy bạ, còn chuyện phải trái sẽ tính sau vì chuyện này còn dài.

Diễm kể với sự nghi ngờ về mình:

“Anh Võ có lần nói với em là anh Minh muốn mua bà Diệu vợ của anh Võ, bà ta cũng nói thầy Minh khá đèn với bà ta. Anh ấy nói chuyện đó khi còn ở CA là anh phải về để ngăn chặn chuyện này và về để duy trì Hội thánh. Có nghĩa là anh ấy bắt cả hai tay vừa muốn em cũng vừa muốn giữ vợ ông ta vừa muốn giữ Hội thánh nghĩa là giữ hết mọi thứ. Chúng em đã qua CA ở nhà bà chị của anh Võ, bà ấy có nhà hàng chúng em phụ nhà hàng để yêu nhau. Anh ấy không có tiền em cũng không có tiền nhưng chúng em yêu nhau thật sự nên tận tiện gói ghém sao cho khỏi thiếu thốn.

Tôi hỏi một câu để tôi có thể gần Diễm hơn:

Em làm nghề gì bên này?

–Em làm nail, những khi em đi xa với anh Võ em nói với chồng em là em đi làm xa. Chồng em cũng thường đi làm xa vì làm nghề xây dựng nên nhiều việc ở xa cũng phải đi có khi nửa tháng mới về.

Tôi hỏi tiếp:

–Mấy đứa con em bao nhiêu tuổi?

–Một đứa 25, một đứa 23, một đứa 20 tuổi. Con em chúng lớn hết rồi, vắng em chúng tự lo lấy được rồi.

Tôi hơi băn khoăn về nàng vì trong giới làm nail của nàng cũng có nhiều thành phần phức tạp, thay vợ đổi chồng như thay áo, cờ bạc casino, cá độ foot ball đa số. Tuy nhiên cũng có một số đàng hoàng làm ăn đứng đắn. Không biết nàng thực sự ra sao. Một câu hỏi khó trả lời dứt khoát vì nó bị che dấu kín đáo và rất thất thường. Ngay cả khi Diễm nói thật thì cũng không ai tin, một kinh nghiệm khi nói dối một lần rồi thì lần sau nói gì ai cũng nghi ngờ về những gì mình nói. Nghĩ tới Diễm tôi nhớ đến Mai người phụ nữ tôi quen, nàng chừng 50 cũng làm nail, như nàng kể nàng có nhà ở Orlando, bán rồi nay về đây làm ăn. Nàng khá xinh xắn, nàng nói có một người con gái 30 tuổi, ở xa lắm nhưng người con đó không thích nàng ở gần vì có gia đình. Khi mới quen, tôi nghe nàng kể những nơi nàng đi qua mà hầu như không nơi nào nàng thích, mà chỉ thích ở Tampa, tôi hơi ngạc nhiên nhưng để bụng. Đã mấy lần tôi mời nàng đi ăn, tôi đưa nàng đi chụp hình ở những nơi để nàng lên lịch. Tóc nàng bum bê, nhuộm hơi nâu.

Mai có xe sport trắng. Nàng kể đã ở trọ tại những nơi mà tôi quen biết như nhà cô Hành Nhu, nhà của Linh, chỗ nào cô cũng chê... theo tôi đó cũng là điều bình thường. Những người đàn bà xa lạ ít khi họ biết những thắng cảnh đẹp như Pier St Pete, cầu Sun Shine Skyway... Tôi thấy nàng ăn mặc rất dễ thương, váy ngắn, áo hở cổ rộng, dáng cao hơn thước sáu, trung bình không mập không ốm.

Có những lần Mai đi làm xa vì có người bao lương cao, tôi đưa nàng ra phi trường và một vài tuần sau tôi ra phi trường đón nàng về. Tôi chưa đụng chạm đến nàng vì tôi vẫn chưa hiểu rõ nàng ra sao. Nhưng một hôm nàng nói:

–Hôm nay em mời anh đi ăn ở Casino, thứ sáu nên có cua ghe ngon lắm ăn thoải mái nhưng free. Tôi hết hồn vì vào đó ăn là có vé và những người nào chơi ở đó nhiều mới có vé để ăn free. Tôi từ chối vì lý do là ăn cua ghe nhiều cholesterol, hơn nữa tôi không muốn đến đó vì sợ người ta nói nay tôi cũng sa ngã vô cờ bạc. Nói vụ đi ăn free tôi thấy như mình bị xúc phạm. Muốn ăn cua ghe thì tới China buffe tốn hơn chục bạc tha hồ ăn, mình đâu nghèo đến nỗi đi ăn chục, sắp hàng để họ thí cho miếng ăn. Cô Mai không hiểu ý tôi mắc cở nên cô ta mời lần thứ nhì tôi vẫn từ chối. Thường cuối tuần tôi đi về ngoài chợ trời Big Top, đây là ngôi chợ có mái che sạch sẽ lớn nhất và ở ngoại ô thành phố. Nàng hỏi tôi anh đi về vậy được bao nhiêu tiền một ngày? Tôi tình thật nói:

–Trừ tiền chỗ 25 dola, tôi còn được 150 dola. Với số tiền đó tôi rất vui. Nàng trề môi:

–Anh là họa sĩ nổi tiếng mà chỉ được bấy nhiêu thì đi về làm gì. Anh đi theo em vô casino anh không thích đánh cờ đứng đằng sau lưng giữ tiền cho em,

Em ăn em cho anh nhiều hơn số đó. Tôi cười, cô ta nghĩ tôi là con nít, làm như khi nào cũng ăn mà cho tôi nhiều hơn như thế. Sau đó chắc cô ta biết tôi không thích cờ bạc nên không tới rủ tôi đi casino nữa. Tôi trở lại với Diễm.

Tôi hỏi Diễm vì tôi khó chịu quá khi chỉ nhìn nàng qua cặp kính đen đậm:

–Em cho anh nhìn mắt em một lần được không?

–Sẽ có một ngày em cho anh thấy mắt em nhưng hôm nay không được vì em khóc nhiều nên mắt em xấu lắm. Rất tiếc là bây giờ anh gặp em là lúc em tàn tạ rồi chứ cách nay hai tháng em cũng không đến nỗi nào.

Nàng không chịu bỏ đôi kính đen ra nên sự thối mắt của tôi về nàng càng dâng cao càng muốn nhìn đôi mắt bí mật đó

---

xem ra sao. Nàng từ chối nên tôi càng thắc mắc càng muốn coi. Không biết tình cờ gặp ngoài đường tôi có nhận ra nàng hay không?

Diễm nói về những nhận xét của mình:

–Biết đâu nay ông ấy về để bà Diệu nghĩ rằng ông ấy muốn trở về mái nhà xưa và làm lại hạnh phúc với vợ con. Bà Diệu cũng muốn như thế, như một gia đình gương mẫu cho tín đồ nể phục.

Bà Diệu đã nói tao không bỏ chồng và tao sẽ giữ nó làm việc nhà, không cho con nào lấy hấn hết. Tao sẽ xử dụng nó làm mọi việc như đầy tớ không công .

Nàng say sưa kể:

–Trong nhà thờ hai vợ chồng đóng kịch tình bơ, làm như họ tôn trọng nhau vì cùng lo việc thờ phượng Chúa cao cả, nhưng ra khỏi nhà thờ về nhà là chửi nhau mày tao như mổ bò.

Mình nghĩ chắc Diễm cũng tin là mình có lẹ tẹo với bà Diệu, vì anh Võ kể cho Diễm nghe là:

–Có một lần tại nhà thờ bà Diệu ẵm đứa cháu, anh Minh có ghé hôn đứa nhỏ mà đầu thầy Minh sát vô ngực bà ta nên hai người nghĩ thầy Minh có ý đụng chạm. Anh Võ cũng thấy cảnh đó, bà Diệu cũng nghĩ như thế, vì anh Võ kể nên em tin.

Tôi nói nhưng không tin Diễm hiểu và bớt nghi ngờ, nhưng nói thì cứ nói cho hết:

–Sự thật anh có hôn đứa bé hồi nào anh cũng không nhớ, và họ cho là anh có ý đụng vào ngực bà Diệu thì càng không có ý đó, vì trước công chúng ai mà làm thế. Hơn nữa trong nhà thờ anh thấy có vẻ linh thiêng nên không bao giờ nghĩ bậy bạ cả. Đúng ra anh có một quan niệm dứt khoát là tôn trọng tình bạn nên không bao giờ nên nghĩ quàng nghĩ xiên về vợ con của bạn, hơn nữa trong tôn giáo bà Mục Sư tự nhiên có một giá trị một cấp bậc riêng không nên đụng chạm đến. Anh

---

với anh Võ là bạn thân với nhau về nhiều mặt tôn giáo, chính trị... Hơn nữa bà Diệu có đẹp chẳng nữa cũng không hề có một hấp dẫn nào với anh. Có hai lần bà ta kêu phone nói chuyện với anh. Nội dung câu chuyện là bà ta kể tôi khi nhỏ mới lớn lên lấy chồng cho tới bây giờ không có va chạm với đời nên có nhiều thắc mắc, tôi biết thầy Minh là người hiểu biết và nhiều kinh nghiệm ở đời nên tôi nhờ thầy cho tôi biết ý kiến là khi một người đàn ông ngoại tình mình là vợ phải làm sao? Và làm thế nào để ngăn chặn và chiến thắng?... .

–Anh mơ hồ thấy bà ta muốn ám chỉ ông chồng.

–Anh đã đứng trên lập trường một người đàn ông mà nói về người đàn ông cho bà Diệu nghe, lần sau cũng thế rồi sau đó không nghe bà ta hỏi nữa, anh cũng quên luôn chuyện đó từ lâu rồi. Qua câu chuyện đó anh không có ý nhá đèn gì cả. Câu trả lời của anh nếu có thâm băng thì anh rất tự tin dù ai có nghe cũng không sao vì trong đó không hề có ý gì bậy bạ cả. Em có tin hay không tùy em, anh rất坦然 nhiên về câu chuyện của anh với bà Diệu.

Gia đình Mục Sư Võ kêu tôi là thầy là vì tôi đã dạy cho bé Diệu vẽ và nó đã vẽ rất giỏi và đẹp xuất sắc, nó kêu tôi là thầy nên cả nhà kêu tôi là thầy.

Riêng tôi tự hứa với mình là phải giữ tư cách của một ông thầy đúng nghĩa và nghiêm túc đó là danh dự. Tôi tự hãnh diện với chính mình về điều đó.

Diễn trả lời tôi, không biết trong lòng nàng có nghĩ thật như thế không hay chỉ nói cho vừa lòng nhau mà thôi:

–Khi được nghe chính anh nói thì em tin.

Tôi nói:

–Anh hy vọng sẽ có một lần anh cùng hai vợ chồng anh Võ và bà Diệu gặp nhau để anh có cơ hội minh oan về việc họ

nghe anh bày bạ như thế đó, theo em nghe có nên nói hay không? Hay cứ im lặng vờ đi là xong?

Diễm nói:

–Anh nên ba mặt một lời cho sáng tỏ để đánh tan những ấn tượng xấu đang có sẵn trong đầu họ.

Diễm nói tiếp làm cho tôi ngạc nhiên vô cùng:

–Anh Võ là người rất vô đạo đức, anh ấy đã ngủ với bé Diệu (đứa con gái duy nhất của ông ta) từ nhỏ lúc nó 15, 16. Thằng Hi chồng bé Diệu nó biết hết nên anh Võ đã áp lực bé Diệu bỏ thằng Hi. Không biết tin này Diễm lấy từ đâu ra.

Nay anh ấy bị tước chức Mục Sư rồi hồi tháng 3 –2013. Bên trên về kiểm soát về chuyện em với anh Võ vì người ta đồn đại tới tai Hội thánh trung ương, xui một cái là bữa họ xuống kiểm soát thì em đi Washington coi hoa đào nở. Họ nói anh Võ đưa họ đến thăm nhà tín hữu một cách bình thường nhưng anh ấy không giám đưa họ đến nhà em nên họ nghi.

Tôi hỏi:

–Tại sao không giám đến nhà em? Diễm trả lời ngay:

–Anh Võ sợ đến nhà em chồng em dí anh ấy vì chồng em đã hãm giết anh Võ mà. Hồi trước anh Võ rình đón em bằng chiếc xe Van, chồng em biết nên anh Võ đổi xe khác màu trắng, chồng em thấy chiếc xe đó và anh Võ đã đem sơn chiếc xe thành màu lông chuột và đổi bảng số để cho chồng em nhận không ra nữa.

Diễm kể tiếp:

–Anh Võ thương em tới mức vượt khỏi biên giới của Đạo Tin Lành mà anh ấy rao giảng là anh ấy vô chùa Phật Pháp (ở St. Pete FL) đốt nhang cầu xin tại bàn thờ mẹ em để bà phù hộ cho anh ấy lấy được em.

Trong câu chuyện anh Võ nói lý do mà anh ấy không thích bà vợ nữa là:

–Anh Võ nói là trước khi lấy anh ấy bà Diệu đã sống với một người đàn ông rồi và khi đi làm ở đây bà ta có cặp một người nhưng vì thể diện gia đình nên anh ấy bỏ qua, những cái đó như vết thương còn rỉ máu. Hai người sống với nhau nhưng họ không yêu nhau mà anh ấy chỉ yêu em thôi.

Diễm nói tiếp:

–Em muốn gặp anh Võ một lần vì anh ấy giữ hết quần áo đẹp nhất của em sau chuyến đi CA về. Không biết anh ấy cất quần áo của em ở đâu với mục đích gì? Em khóc hoài và em không thể nào sống nếu không có anh Võ. Em đã nói với chồng em hãy đi lấy vợ đi, em không còn yêu chồng em và không muốn sống chung với anh ấy nữa.

Vì em theo anh Võ mà con em bỏ học, gia đình tan nát, lỗi đó tại em tất cả, nhưng em không thể không yêu anh Võ. Một cái giá em phải trả quá đắt cho một chuyện tình thiết tha lãng mạn không biết đoạn kết như thế nào.

Diễm nói với tôi:

–Em nhờ anh hãy dàn cảnh để em gặp anh ấy một lần và nghe anh ấy nói một câu dù sự thật đó có ra sao chẳng nữa, nghe nói một lần để em còn tính cuộc đời của em.

Qua lời đề nghị của Diễm, tôi nghĩ sẽ mời vài người trong nhóm bạn thân như: anh Thứ, X Dinh và anh Võ đi ăn trưa ở đâu đó rồi mình báo cho Diễm đến như tình cờ, có thể hai người ra ngoài nói chuyện, không ai biết mình dàn cảnh, mà cho dẫu có biết thì cũng chẳng sao. Tôi mới nghĩ chứ chưa làm vì còn sớm quá. Với lại tôi còn nghi ngờ không biết những gì Diễm kể có đúng sự thật 100% hay không. Mình mới nghe một bên kể mà thôi.

Tôi mơ hồ nghi ngờ những gì Diễm kể vì nàng đã dối chồng dối con, dối Hội Thánh, dối bạn bè cho những mục đích riêng tư, thì những gì Diễm kể cho tôi làm gì không có những

điều uẩn khúc vì mục đích nào đó của Diễm mà tôi không biết? Tôi nghĩ lại biết đâu có khi đây là những sự thật hoàn toàn thì sao? Mình nghi ngờ oan cho ai là có tội. Chính vì nghĩ như thế cho nên tôi còn lưỡng lự.

Có một buổi tôi gặp XDinh tại nhà anh Ba (người có đưa con trai tu ở chùa Phổ Đà Sương đã chết thảm một cách bí mật), XDinh cho tôi số phone của Mục Sư Võ, tôi kêu anh ấy không bắt máy, XDinh kêu thì anh trả lời và XDinh đề nghị cho tôi nói chuyện với anh Võ. (XDinh nói chỉ có XDinh kêu Võ mới trả lời mà thôi) Tôi nói có người tên Diễm muốn gặp anh.

Anh ấy nói:

–Tôi không muốn gặp đàn bà, đàn ông thì được.

Hôm sau tôi cho Diễm số phone đó. Diễm kêu anh ấy không bắt máy. Sau đó anh Võ kêu tôi và trách tại sao cho người ấy số phone mà không hỏi anh ta. Tôi nói:

–Anh là Mục Sư người ta ai mộ anh xin nói chuyện sao anh không giám nói chuyện? Anh với tôi là người của public (công chúng), ai muốn nói chuyện gì mình cũng cứ gặp không có gì phải ngại cả, tôi là họa sĩ giữa công chúng bất cứ người nào muốn nói chuyện với tôi bất kể đề tài gì tôi không bao giờ né tránh cả, biết đâu họ là khách hàng họ đem mỗi lợi cho tôi thì sao? Cũng như thế, Anh là mục sư của nhà thờ công cộng chứ đâu phải là người bí mật mà sợ tiếp xúc với công chúng? Nếu anh ngại gặp riêng vì sợ hiểu lầm thì hãy gặp nơi có nhiều người nói chuyện có sao đâu? Tôi sẵn sàng làm chứng cho anh, tôi nghĩ anh chẳng nên ngại gì cả. Hãy gặp một lần cho xong để rồi còn làm việc khác.

Võ có vẻ bối rối qua câu nói của tôi, anh muốn tránh trả lời trực tiếp vấn đề, nên anh nói quanh. Hình như anh không muốn cho tôi biết điều gì đó giữa anh ta với Diễm. Anh cũng

---

có thể suy luận để hiểu rằng tôi với Diễm đã nói chuyện với nhau và tôi đã biết hết, nhưng anh vẫn nói là không biết cô ta để cho tôi không tin những gì Diễm kể ra.

Diễm hỏi số phone của chị Mơ là chị của Võ ở GA, tôi cho, vì chị ta là người mua bán nhà đất là người của mọi người giũa chợ, và Diễm đã kêu nói chuyện với Mơ như thế nào đó, Anh Võ kêu tôi trách nặng nề:

–Tôi không ngờ anh phá tôi, anh đã cho người đàn bà nào đó số phone chị Mơ để chị em tôi xào xáo, đó là do anh tạo ra. Tôi biết chỉ có anh biết số phone của chị Thủy tôi nếu người đó biết chị Thủy là do anh cho. Chị Thủy về đây không ai biết ngoại trừ anh biết mà thôi. Tôi nghe loáng thoáng Thủy nay không còn ở CA nữa mà về Tampa Bay rồi.

Võ phân bua than phiền với tôi:

–Người đàn bà đó đi bêu riếu với những người trong nhà thờ là tôi bị mất chức Mục Sư. Sự thật không phải như vậy. Sự thật vì không có tín hữu đi nhà thờ thì làm sao nhóm được. Mà nếu cứ không có tín hữu thì sẽ không nhóm được, mà nếu kéo dài một thời gian trung ương cũng cúp sinh hoạt thì cũng giống như bị tước chức vậy. Nghĩa là không nhóm là vì không có tín hữu chứ không phải bị cách chức.

Tôi thấy cách lý luận của anh Võ không vững chắc, thoáng nghe có lý nhưng có vẻ không đúng sự thật. Vì những ngày đi nhóm tôi thấy vẫn có hơn chục tín hữu chứ đâu phải không có ai. Còn vụ Mục Sư Cương về đây thì sao? Tự nhiên anh ta bỏ đi 2 tháng rưỡi ở bên CA làm gì? Chính anh Võ bỏ đi lâu như thế nên mới tan rã Hội thánh. Đáng lý ra anh ta phải bám sát tại đây tạo tình thế mới cho hội thánh mới đúng. Chúng tôi đã có kế hoạch làm việc với hội Cao niên của anh HANH có cả trăm hội viên, để vực Hội thánh lên bằng cách dùng nhà thờ là nơi cho hội Cao niên làm chỗ hội họp vui chơi đánh cờ dạy

---

computer. Nhà thờ có người ra vô tập nập sẽ có thêm hội viên không ít thì nhiều. Trước đó anh Võ cũng đồng ý là như thế rồi. Hội Cao niên mừng lắm vì có chỗ sinh hoạt rộng rãi mà không tốn tiền. Ông chủ nhà thờ người Mỹ cho phép, vì ông ấy cũng muốn nhà thờ có nhiều người ra vô tập nập—biết bao nhiêu thuận lợi cho tất cả mọi phía. Đàng này anh biến đi thời gian quá dài không có lý do đáng kể hay lý do không tiện nói ra nên mới ra nông nổi này, rồi anh đổ thừa tại vì .... Lý do Võ đi với Diễm thời gian 2 tháng rưỡi tại CA như Diễm nói với tôi cùng nhiều bằng chứng lại càng có vẻ có lý.

Diễm đã kể lại cho tôi nghe kết quả cuộc nói chuyện với chị Mơ, chị ấy thông cảm và thương Diễm, chị còn kêu Diễm lên đó chơi. Diễm nói với tôi hai anh em mình lên chị Mơ chơi đi. Tôi gạt ngang:

—Không được, anh đi với em lại ồn lên từ mọi phía, và chị Mơ sẽ nghi em với anh có gì với nhau, rắc rối nữa. Để khi khác. Diễm nghe mình nói có lý và đồng ý.

Diễm nói thêm:

—Chị Mơ rất ghét vợ anh Võ, chị Mơ nói bà Diệu là người ích kỷ hỗn láo hung dữ, bên nhà chồng ai cũng ghét bà ta.

Có những lần Mơ ghé Tampa thăm tôi (thầy Minh) nhưng không ghé nhà của Mục Sư Võ.

Cũng khoảng 10 năm trước tôi dạy bé Diệu vẽ, khi hai bà cô của bé Diệu là Mơ và Thủy thấy tranh của nó đẹp nên hai người đã tìm tới và xin học, tôi đã dạy cho hai người về chân dung và phong cảnh.

Thủy cũng như Mơ, hai người ở hai nơi nhưng đều có khả năng và đam mê vẽ và họ đã thành công rực rỡ về hội họa. Họ có tranh triển lãm và vẽ cho khách lấy tiền. Tôi đã chỉ cho hai người những tuyệt chiêu về hội họa mỹ thuật. Tôi không dấu

nghề mà còn mong có người học để chỉ những gì mà tôi nghiên cứu tìm tòi ra được.

Buã chủ nhật tuần rồi (6-2013) tôi và Đạt (em tôi) ăn trưa với vợ chồng của XDinh ở tiệm anh Lâm Saigon deli- lúc ngồi nói chuyện với XDinh khi anh Khán chồng của XDinh ra ngoài hút thuốc, tôi hỏi XDinh là anh Võ về chưa? Chị nói anh Võ về rồi. XDinh nói thêm con Đin nó phá nhà thờ và anh Võ tới đa. Nó là con quý mỗi một hoạt động của nhà thờ nó đều theo dõi và đi bêu xấu. Nó nói nó với anh Võ đi CA ở cùng với nhau suốt thời gian hơn hai tháng đó.

Tôi hỏi XDinh:

-Qua CA anh Võ ở đâu? Tôi hỏi câu này để xem XDinh có biết rõ chi tiết hay không. XDinh trả lời:

-Anh ấy ở nhà chị anh ta có nhà hàng 2 tháng rưỡi. Con Diễm nó nói nó ở với anh Võ để hạ uy tín nhà thờ. Nó biết em đang chống ông HOÀ ĐỘ chùa Phó Đầy Sương nên nó quạu để em không chống Hoà Độ nữa, bọn nó là bọn ganh tị. Chị nói tiếp:

Bọn nó chuyên phá cộng đồng. Ở đây ai mà không biết nó, nó có đưa con gái 20 tuổi chơi bời cặp hết thằng này thằng kia.

Thật bất ngờ khi nghe XDinh nói vụ này liên can đến Hoà Độ. Lộ thêm một chuyện nữa, Diễm là người thân với Hoà Độ.

Nói về ông sư trẻ Hoà Độ, ông ta có dấu hiệu là cán bộ Cộng Sản đưa qua, lợi dụng tôn giáo để phá rối Cộng Đồng VIỆT NAM. Biểu hiện trong cách làm tiền của ông ta với mọi mảnh khoẻ giống như dối gạt trần lột Phật tử, ông có liên hệ tới cái chết của một người phật tử tới tu tại chùa Phó Đầy Sương. Chuyện còn đang điều tra. Tôi gặp người bạn cũng là phật tử anh ấy nói ông thầy này trước khi về chùa này ông ta

---

nói là làm với bà sư cô Tu Chi. Ông ta nói kêu ủi đất dọn cây cối toàn bộ khu đất của chùa tốn hết 15.000 dola, ông ấy lấy tiền đó và không làm gì cả. Phật tử họ tức quá đòi đưa ra toà, nhưng có người bần đem ra toà tốn tiền và người ta nghe thấy xấu hổ cả đám nên thôi, tự nhiên ông ấy được một số tiền lớn.

Diễm kể cho tôi nghe về vụ đi CA hai tháng rưỡi:

– Hai đứa em làm ở nhà hàng của chị HOÀ chị tên Mỹ là Kimly là chị của anh Võ, chị ấy đặt cho em một cái tên để khách ngoại quốc dễ kêu là EVAN còn anh Võ tên là Mike.

Anh ấy nói anh cho em tất cả cho cả mạng sống, sự nghiệp, gia đình, nhưng tại sao em không cho anh như thế?

Em nói với anh Võ:

–Anh ạ, em cũng muốn lắm chứ trong đời này có ai em thương nhiều như anh đâu? Em còn đâu anh gì đâu em còn tiếc gì anh đâu anh đã biết rồi mà. Nhưng anh ra đi còn có chị Diệu ở nhà lo cho con cái với lại chúng nó lớn rồi, còn em nếu bỏ ra đi không ai lo cho con em còn nhỏ dại, đi như thế làm sao yên được. Diễm nói tiếp:

–Có lần anh Võ kêu phone em không trả lời anh ấy kêu con em nói con hãy nói với mẹ trả lời cha nuôi (anh ấy nhận là cha nuôi mấy đứa con của em), nếu mẹ không trả lời ba nuôi sẽ chết. Và anh ấy còn hăm em nếu em bỏ anh ấy, anh ấy sẽ bắt cóc một đứa con của em.

–Có lần ban đêm anh ấy bò đến nhà em, rình xem em có ngủ với chồng em hay không, sáng ra trái của cây đu đủ trong vườn rơi tứ tung. Anh Võ không muốn em ngủ với chồng em mà chỉ ở với anh ấy mà thôi.

–Em đã phá thai hai lần vì em không muốn có con với anh Võ lúc này, thương nhau ghê gớm mà không dám có con, em mà có con với anh Võ là lại thêm rắc rối nữa, em cũng biết phá thai là có tội nhưng trong hoàn cảnh lén lút này, bên này

bên kia bên nào cũng không ổn và chưa dứt khoát chuyện gì cả, em thấy không có con đường nào khác tốt hơn để lựa chọn. Em cũng biết rằng nếu em có con với anh Võ thì dù trai hay gái cũng đều rất đẹp và dễ thương vì nó là niềm mơ ước của cả hai đứa em.

Có lần em hỏi đùa anh ấy một câu thật tình cờ:

–Giữa em và Hội thánh ai quan trọng? Và tại sao?

Anh ấy suy nghĩ một chút rồi trả lời mà em không biết câu trả lời đó là thiệt hay là đùa để giỡn chơi:

–Em quan trọng chứ, vì anh bỏ hội Thánh mà đi chơi với em thế này thì em đủ biết rồi. Tại sao hả, tại vì anh thấy em là trên hết sau mới đến những thứ khác.

–Vậy anh vào Hội thánh để làm gì?

Anh vào Hội thánh để gặp em. Nếu không có hội Thánh thì làm sao anh gặp được em. Cũng giống như mấy ông Cha nhà thờ nhờ có nhà thờ mấy ông ấy mới có dịp để xâm phạm tình dục với tín đồ trẻ nam cũng như nữ, bé cũng như lớn. Như vậy Nhà thờ là phương tiện và liên hệ tình dục là cứu cánh. Mấy ông ấy không phải làm một lần mà nhiều lần, có những người tổ cáo có người không tổ cáo. Anh tội nhẹ lắm vì chỉ có em thôi còn những người khác họ có tội nhiều hơn anh. Với em anh nói sự thật nhưng những người khác họ nói dối quanh co nhưng sự thật cũng thế mà thôi.

–Em với Hội thánh ai có trước? Và tại sao?

–Em có trước, Hội Thánh có sau. Như bình thường họ nói Hội Thánh có trước sau khi đó anh mới gặp em. Nhưng em có trước ở trong lòng anh là bởi vì anh muốn đi tìm em trước rồi anh mới đến với Hội Thánh như vậy em có trước ở trong anh.

Em nghĩ anh Võ nói đùa chơi cho vui chứ nói vậy ai nghe được họ cười chết. Anh Võ có cái tật hay tếu, tiểu lâm cho vui cửa vui nhà.

Anh ấy không muốn cho em làm gì cả, làm ở đâu anh cũng đến quây kiếm chuyện để họ đuổi không cho em làm. Có lần anh ấy đã đến quỳ ở tháp TÌNH NHÂN đường số 4 để cầu xin cho em mãi mãi yêu anh ấy.

Có lần anh ấy quỳ trước mặt em trong khách sạn xin em đừng bỏ anh ấy.

Có lần ba giờ sáng anh ấy tới đón em về nhà anh ấy, lên đi ngõ sau vô cái phòng có lối đi riêng, buã đó anh Võ cởi trần mặc một cái quần pijama mà không mặc quần lót. Anh ấy đã hôn em thắm thiết rồi làm tình với em tại đó và rồi lẳng lặng đưa em về nhà trở lại. Anh ấy muốn nói là anh ấy có một thế giới riêng tư, không ở với ai hết. Anh ấy gan quá làm em sợ gần chết, nhưng thật hào hứng.

Tôi thắc mắc có phải Diễm là Đin không? Hôm nay nói chuyện với Diễm tôi mới hỏi có phải em là Đin không? Nàng gật đầu nhận với tôi cô ta là Đin. Cái tên Đin này trong Hội thánh ai cũng biết.

Tôi kể hết những gì XDinh nói về Đin để Diễm biết mà đề phòng và suy nghĩ những gì trước khi làm.

Diễm nói:

–Cô XDinh bị Võ mê hoặc nên tin những gì Võ nói và đổ thừa cho em là phá phách, XDinh nói những lá thư rơi bôi xấu anh Võ là do em làm. Anh cũng biết em đâu có học nhiều và em đâu có phương tiện đâu mà em làm thư rơi. Cô XDinh lúc nào cũng nói về sự học, trình độ này nọ. Theo em nghĩ trong tình yêu không cần có trình độ gì cả. Ngày xưa ông vua đi ra ngoài hoàng cung gặp người con gái quê trồng dâu thế mà vua đem về làm hoàng hậu thì sao. Em mới học hết lớp bốn nhưng anh Võ yêu em là yêu con người và tánh tình chứ đâu cứ phải học cao mới yêu nhau phải không anh Minh?

Ngày ở CA anh Võ nói phải về để giải quyết chuyện gia đình vì nay bé Diệu (20 tuổi) đã bỏ nhà đi theo một thằng Mỹ đen, bé Diệu đi làm lấy tiền nuôi thằng đó vì nó đang thất nghiệp. Bà Diệu không điều khiển được bé Diệu mặc dù bà giữ đứa con gái của nó với thằng Hi từ lúc mới đẻ, nay nó đã được ba tuổi rồi, bà nói gì con nhỏ nó cũng không nghe, nên kêu anh Võ về giải quyết. Nhưng cũng có thể đây là cách để bà Diệu kéo ông chồng về nhà.

—Nhu vậy có bàn tay thứ ba nhúng vô mà mọi người cứ đổ diệt cho em. XDinh và mọi người trong nhà thờ cứ nghĩ là em phá mà không biết bàn tay thứ ba nào đó chủ mưu làm hư roi.

Sau khi nghe mình kể những gì XDinh nói, Diễm đã kêu XDinh để phân bua, nhưng khi Diễm kêu lại và nói XDinh đổ cho anh Minh nói em với Mục Sư Võ đi chơi ở CA và XDinh cúp máy.

Mình giận quá không muốn nói chuyện với Diễm nữa, vì Diễm không biết cách ăn nói nên thay vì thuyết phục XDinh nghe và hiểu Diễm hơn thì ngược lại làm cho XDinh bực mình. Nói chuyện với XDinh khó lắm. Mình đã nói chuyện lại với Diễm sau một ngày khi đã nguôi cơn giận vì nếu bỏ luôn thì tội nghiệp. Mình nói:

—Em không biết cách ăn nói, khi muốn nói chuyện với ai phải áp dụng hai cách là lý phục và tâm phục. Muốn cho người ta nghe mình trước tiên phải hiểu người ta đang nghĩ gì về mình, phải rào đón thật kỹ trước khi nói người ta mới nghe, còn chỉ nói những điều mình muốn thế này muốn thế khác trong khi người ta đã có sẵn thành kiến không tốt về mình rồi mà cứ nói dài dòng thì người ta không nghe đâu. Nói phải mềm mỏng vuốt ve tự ái người ta mới nghe. Trước khi nói phải viết ra những gì nên nói trước, cái gì nói sau, sao cho có thứ lớp chặt chẽ rõ ràng phải có bằng chứng đó là cách thuyết

---

phục. Kể từ nay muốn nói cái gì với ai, nếu em muốn thành công nếu có thể em nên bàn với anh trước để có thêm ý kiến nên nói như thế nào. Không phải mình nói sự thật mà người ta tin đâu, sự thật mà nói không khéo người ta lại nghi đó là sự dối trá, không phải sự thật. Diễm nói với tôi:

–Em có thể cho anh coi hai lá thư trong 4 lá thư mà anh Võ viết cho em. Nhưng mục đích anh coi để làm gì?

–Như em đã biết anh là nhà văn, anh muốn viết câu chuyện đời của em, anh đọc sơ lá thư đó để anh có thêm tài liệu cho câu chuyện hay hơn, thật hơn nhưng anh sẽ đổi tên như vậy người đọc sẽ không biết ai trong câu chuyện.

Diễm nói tiếp:

–Bây giờ rất khó khăn vì em đã nói với bà Diệu là em sẽ không còn liên hệ với anh Võ nữa vậy nếu em còn liên hệ với Võ thì thất hứa với bà vợ anh Võ mặt mũi nào mà làm như thế. Nhưng ngặt một điều là em không thể sống xa anh Võ được. Cũng như người nghệ sĩ không sống xa sân khấu được, nếu xa cách họ sẽ buồn vì sân khấu ánh đèn là lẽ sống của họ, cũng như thế anh Võ là lẽ sống của đời em.

Trong cuộc sống của chúng ta luôn có sự giằng xé giữa cá nhân và gia đình:

–Em còn có gia đình em phải lo, anh Võ cũng thế. Anh Võ thì mất việc Mục Sư rồi, bao nhiêu rắc rối nếu còn tiếp tục kéo dài cuộc tình không lối thoát này. Em tự hỏi không biết chúng em sẽ đi về đâu? Một câu hỏi nhứt nhối, một sự bết tắc vò xé tâm hồn ngày cũng như đêm. Không có câu trả lời.

Diễm nói tiếp:

–Hiện nay anh Võ đang ở trong tình trạng cực kỳ rối rắm, hoàn cảnh đã vượt quá khả năng của Võ rồi, anh ta đang quờ quạng không biết phải làm sao. Mất chức, mất lương mục sư mỗi tháng 3.000 dola, cuộc sống sẽ khó khăn thêm nhiều, mất

---

niềm tin ở trung ương mất uy tín với các mục sư khác. Mất nhà thờ Mỹ cho sinh hoạt thoải mái không trả một xu tiền điện nước. Mục sư chủ nhà thờ Mỹ cho xử dụng nhà thờ phòng họp không phải báo cáo gì cả. Anh Võ có chìa khoá của nhà thờ muốn sinh hoạt khi nào tùy ý. Nhà thờ Mỹ này có cỡ 10 phòng họp rộng rãi, toạ lạc ngay đường 54 St., St. Pete nơi đông đúc. Bãi đậu xe rộng cho hàng trăm chiếc xe đậu thoải mái. Anh Võ không đủ khả năng giải quyết vấn đề để kéo mọi sự trở lại như trước nữa rồi.

Theo tôi Diễm cũng thế, nàng không biết phải làm gì để cứu vãn tình thế để gỡ rối vấn đề của hai người. Mà càng không làm gì thì tình trạng càng xấu càng bế tắc. Dư luận càng đồn đãi bất lợi cho cả hai người.

Tôi thắc mắc là trước khi và trong khi hai người đi CA hơn hai tháng họ có nghĩ vì chuyến đi dài ngày đó đưa lại hậu quả mọi thứ tan nát như ngày hôm nay hay không? Nếu họ biết thì họ đã có một giải pháp hay hơn, nhưng cho tới nay không thấy họ làm gì cả, còn nếu họ không nghĩ rằng mọi sự sẽ tồi tệ như thế này thì quả thực tâm hồn họ còn trẻ con quá.

Bà Diệu cũng không vui về gì, trước một sự đổ vỡ to lớn là anh Võ mất chức Mục Sư, mất cả địa vị lẫn tiền bạc, mất sự nể trọng của tín hữu, bà bối rối không biết phải làm sao để lấy lại những gì đã mất đó. Một cơn ác mộng đổ chụp xuống bà và gia đình, bà cũng tự hỏi không biết tương lai sẽ ra sao trong khi tuổi đã lớn nay đã ngoài 60 rồi? Một câu hỏi mà không có câu trả lời. Bà đâm ra hoảng sợ thẹn thùng hoang mang. Bà rất buồn sa sút cả tinh thần và thể xác. Bà đã mất 14 pound mất sâu hẳn vào và thâm quầng. Bà vốn là người thấp nhỏ hơi gầy nên mất 14 lb. Với bà là nhiều và thấy rõ ràng. Người mập to con mất trọng lượng đó không dễ thấy được. Có nhiều lúc bà thấy giận mình là tại sao bà cứ gay gắt với chồng, mỗi

---

khi nói với nhau khi gặp mặt như trút hết bực bội lên đầu hấn. Bà thấy giận chồng vô cùng chỉ vì một con đàn bà trẻ mà tan nát cả sự nghiệp. Bà thấy giận người phụ nữ đó đã có chồng mà còn nựa với chồng bà. Nghĩ mà ngao ngán không biết phải làm sao, cuộc đời như một dòng thác, hai bàn tay mình nhỏ bé quá không ngăn cản nổi. Không khéo còn bị cuốn trôi mất mạng luôn. Có khi bà đã nghĩ đến cái chết, bà đã rùng mình sợ hãi hoảng loạn...Chết như thế nào đây, chồng bà sẽ đầu độc bà, người phụ nữ tình địch đó sẽ mưu sát kẻ giết khi bà ở nhà một mình với đứa cháu ba tuổi. Nay bà nhìn đâu cũng thấy như có sự đe dọa ẩn hiện, bất an bất ngờ. Hay có khi vì sự căng thẳng tinh thần không còn bình tĩnh sáng suốt bà sẽ gặp tai nạn khi lái xe. Càng nghĩ càng hoảng loạn sự khủng hoảng mỗi lúc một tăng thường xuyên ám ảnh bà trong từng giấc ngủ.

Diễm nói:

– Em không tin là anh Võ và bà Diệu ở lại với nhau mà có hạnh phúc vì những sứt mẻ quá lớn trong tâm hồn của cả hai người trong thời gian qua, ngoài ra bà ta trách cứ là vì liên hệ với em mà mất chức Mục Sư đó là món danh dự và quyền lợi mà bà ta muốn giữ cho cái vẻ sang trọng bề ngoài một giai cấp lãnh đạo tinh thần trong xã hội. Thay vì bà ta phải thông minh một chút là nên ngọt ngào chiều chuộng chồng thì bà ta cứ day nghiêng chửi bới ruả xả nhiếc móc làm cho anh chồng càng lúc càng chán nản đi vào bế tắc, nên anh chồng nghĩ về chuyện thoát ly, mơ về một thế giới khác hạnh phúc thơm ngon ngọt ngào hơn. Có nhiều người tôi thấy họ ngọt ngào mềm mỏng với người ngoài, nhưng lại gay gắt khó khăn với chồng con, họ làm theo người xưa nói “thương cho roi cho vọt”...

Trong lời nói của Diễm có vẻ như hận thù bà Diệu, vì bà đã xỉ nhục Diễm và anh Võ vết thương đó vẫn chưa lành.

Diễm nói tiếp:

–Mục sư Cương là người đã đào tạo nên Mục Sư Võ, ông Cương rất thương anh Võ nhưng anh Võ đã giả dối với ông ta là không làm tròn nhiệm vụ của một Mục Sư, làm láo báo cáo hay, đã lừa dối trung ương, và cả hai vợ chồng đều không thành thật trong việc thờ phượng Chúa và xây dựng nhà thờ và tu sửa bản thân, gia đình tốt đẹp. Họ bao che cho nhau, thấy anh Võ làm sai sống không đạo đức bà ta không báo cáo về trung ương nên khi trung ương biết họ rất giận cả hai người. Những sự dối trá, vô đạo đức, tham lam, dù khéo che đậy như thế nào thì cũng có ngày lộ ra.

Có một lần tôi kêu Diễm nàng trả lời có vẻ mệt mỏi, và nói đang bệnh nặng mê man hai ngày nay, trong câu chuyện hỏi thăm sức khoẻ thì tôi nghe bên đầu dây tiếng người đàn ông nói:

–Anh là ai mà nói chuyện với vợ tôi, vợ tôi đang bệnh. Tôi nói: tại vợ anh hỏi về chuyện nhà thờ thì tôi trả lời vậy thôi ngoài ra tôi không có nói gì khác. Người đàn ông đó là chồng của Diễm. Sự thực tôi không có ý gì khác với Diễm trong câu chuyện dù có ai nghe thì cũng không thấy gì cả. Sau đó người đàn ông cúp phone.

Bữa hôm sau Diễm kêu lại và xin lỗi vì chồng nàng hiểu lầm anh mà thôi.

Tôi cũng biết rằng người chồng nào cũng ghen, khi vợ mình nói chuyện với người đàn ông khác. Nhất là khi người vợ đã có nhiều lần lạng quạng.

Ngày 30-6-2013 tôi gặp Diễm đi với người bạn gái hơi lớn tuổi hơn Diễm, nàng mặc chiếc áo somi màu kem ngó sang và nổi bật. Tôi ở trong ban tổ chức LỄ KỶ NIỆM 10 NĂM NHÀ VIỆT NAM tại Tampa gần SAIGON DELI nên mặc vest nàng nhìn tôi cười gật đầu như chào, tôi đưa máy lên

---

chụp nàng quay mặt đi hướng khác. Tôi nghĩ có thể giới thiệu Diễm dự giải HOA HẬU PHU NHÂN ORLANDO, qua ngoại hình theo thiên ý của tôi Diễm có nhiều hy vọng lắm: Dáng người cao, thon gọn và nẩy nở vừa phải, có khuôn mặt trái soan, mũi cao, răng trắng đều, đôi mắt lớn linh lợi, nước da trắng mịn, nụ cười dễ có cảm tình với người đối diện, cách ăn nói khéo léo, giọng nói nhẹ nhàng quyến rũ. Không biết nhận xét của tôi có chủ quan thiên lệch lắm không.

Có lần Diễm mời tôi qua St Pete ăn phở và nói chuyện. Tôi cảm ơn và nói tôi với em không nên gặp nhau trong thời gian này, có nhiều nguy hiểm và hiểu lầm từ mọi phía điều đó không cần thiết. Mặc dù mình không có ý gì cả. Nếu có gặp thì vào một dịp khác khi mọi chuyện đã êm xuôi. Sau khi nghe tôi nói Diễm đồng ý.

Ngày 15-7-2013 Diễm kêu tôi nói:

–Anh Minh à, hôm nay bà Diệu và anh Võ đã đi khắp các nhà hàng bên St Pete để ăn và hỏi thăm người này người kia, như một cách trình diễn làm ra vẻ hạnh phúc đoàn tụ, gián tiếp cho mọi người biết chuyện lãng nhãng linh tinh không còn nữa. Những người tín đồ trong hội thánh không biết có còn thắc mắc chuyện của em với anh Võ nữa hay không.

Họ muốn giữ sĩ diện và không biết có ai biết Mục sư CUÔNG từ trung ương xuống đã cách chức Mục Sư của anh Võ rồi không? vì mấy năm nay, nhiều người thấy em đi với anh Võ khắp nơi, nhất là anh ấy hay ôm eo ếch em, người ta đã báo cáo cho ông Cương biết rất rõ. Ví dụ em với anh Võ đi chơi ở San Jose ăn ở nhà hàng XUÂN HỒNG (5-2013) người ta thấy đi bên anh Võ không phải là bà Diệu mà là em. Anh Võ đi mua đồ ở BIG LOT ở St. Pete, người ta thấy anh ấy mua chiếc áo tím và cái sọng chén họ báo cho bà Diệu biết, và đó là sự thật em còn giữ cái áo màu tím và cái mền mà anh Võ

---

mua cho em. Những thư rơi họ gởi nhiều lắm những gì họ nói đều đúng, anh Võ đều đã đưa những thư rơi đó cho em đọc. Anh ấy nói với bà Diệu là bọn cà chớn nó ganh tị tìm cách phá anh ấy chứ làm gì có sự thật. Không biết bà Diệu có tin những gì anh Võ nói hay không.

Anh Võ và bà Diệu đi dự lễ 100 năm nhà thờ Hội thánh tại CA năm 2011 thời gian là 10 ngày, mới được ba ngày anh Võ đuổi bà Diệu về St Pete. Anh Võ không đưa bà Diệu ra phi trường, bà ta phải đi ra máy bay một mình, sau đó bà ta cầm phone chửi anh Võ và bà ta nói sẽ méc cho con cái biết anh Võ xử tệ bạc với bà ta như thế. Sau đó anh Võ nói là anh ấy ở CA dự tiếp nhưng thực sự anh ấy bay về St Pete và mượn một chiếc xe đi Miami để đi chơi với em, bà Diệu kêu phone chửi anh Võ quá trời vì bà ta vẫn tưởng anh Võ còn ở CA. Anh Võ đưa phone cho em nghe những gì bà ấy chửi thật khủng khiếp, những lời nói tục tiếu nhất trên đời bà ta dùng tất cả để chửi chồng nghe tức cười và vui quá trời.

Diễn kể cho tôi nghe trong say mê về những kỷ niệm của hai người với nhau:

–Em thích đi xe đạp, anh Võ làm cái dàn trên xe hơi để gắn cái xe đạp vào, có bua bà Diệu không cho anh Võ lấy xe hơi đi, anh ấy lấy xe đạp chạy tới đón em.

–Trong xe anh ấy để sẵn quần áo, anh Võ nói với em với về đã sẵn sàng một chuyến ra đi:

–Chỉ cần em nói một tiếng là chúng ta đi ở với nhau ở bất cứ nơi nào trong 50 tiểu bang nơi nào mà em thích là anh đi ngay.

Thật là lãng mạn, táo bạo, dễ thương đáng yêu làm sao anh Minh ạ. Khi nghe anh Võ nói thế em thấy sao môi tình đẹp như một bông hoa rực rỡ tinh khiết nhưng không kém phần

hào hứng mù quáng. Em đã quên tất cả mọi thứ mà chỉ còn thấy tình yêu hai đứa là đẹp nhất trên đời.

Anh ấy nói khi nào bà Diệu, vợ anh ta đánh ghen anh sẽ nói thẳng với bà ấy là:

–Anh chỉ muốn sống với em mà thôi. Em nói với anh Võ anh nói như thế là không được, vì nói như vậy làm tổn thương người đàn bà đó. Nhưng em cũng chưa biết là anh Võ phải nói như thế nào trong tình huống đó.

Hồi chúng em ở với nhau được một năm, anh Võ vô ý để cái phone trong túi mở không tắt nên nghe hết câu chuyện anh ấy đang nói chuyện với em trên xe, bà ta kêu ông ta ngừng xe lại và bà ta kêu con tới bắt ghen, bà ta bắt anh Võ quỳ xuống xin lỗi, em tỉnh bơ nói anh ấy mua cho em một cái hamburger chỉ có thể thôi. Bà ta chửi em là con đĩ. Em mỉm cười và nói:

– Bà Mụ sư mà ăn nói thô lỗ vậy sao?

Diễm nói với tôi trong sự tự tin thêm phần kiêu hãnh:

–Khi nhóm Hội Thánh ở nhà thờ chỉ có em là rục rờ nhất vì em đẹp nhất, nên bà Diệu đã ghen tị và cấm em đến nhà thờ.

Hôm nay hai người đã gặp thằng Hi ở nhà hàng THẮNG LONG hai người đã tới nói chuyện với thằng Hi về Bé Diệu đang học cái này cái kia, mục đích là muốn thằng Hi trở lại với bé Diệu vì hiện nay bé Diệu nó đang ở và nuôi thằng mỹ trắng thất nghiệp. Thằng Hi nó không biết bé Diệu không còn ở chung trong nhà nữa. Đó cũng là cách hai người này áp dụng khi trước bé Diệu theo thằng Bìn, thằng Bìn nó có vợ rồi nhưng nó vô Hội Thánh gheo gái, không ngờ bé Diệu thích nó. Nó còn mua cho bé Diệu cái phone riêng để liên lạc với nó. Để tránh tình trạng rắc rối đó hai người đã gả bé Diệu cho thằng Hi. Khi thằng Hi nó nói hết sự thật của Võ cho MỤC SƯ NGUYỄN HỮU CƯỜNG vì thế hai người bắt bé Diệu ly

---

dị thằng Hi, trước toà bé Diệu khai là thằng Hi dụ dỗ ở trước với bé Diệu khi nó còn trong tuổi vị thành niên.

Không biết có phải vì em mà hai đứa nhỏ phải ly dị hay không, có khi không có em thì vì lý do khác có lợi họ vẫn bắt chúng ly dị, cuối cùng chúng nó chỉ là nạn nhân của người lớn tham lam nhiều tính toán.

Hai người này họ làm mọi việc vì họ chứ không phải vì hạnh phúc của người khác, dù là con họ. Họ gả con gái hay kêu ly dị là vì quyền lợi của họ. Họ đứng giảng đạo giảng lời Chúa nói mà họ chỉ trực chờ có lợi cho họ, họ mới làm chứ không phải vì Chúa vì Hội thánh, vì sự cứu rỗi những tội lỗi cho tín hữu.

Em muốn lấy tên cho chuyện này là: CUỘC TÌNH CỦA MỘT MỤC SƯ hay BIÊN TÍM CHIỀU NAY đây là câu của anh ấy nói khi chúng em đi chơi biển những buổi chiều.

Anh Võ đã nói với em là sẽ viết câu chuyện tình của hai đứa nhưng sẽ in sau khi anh ta nhắm mắt. Em vẫn không hiểu lý do nào mà anh ấy không giám in khi anh ấy còn sống, hay anh ấy sợ người ta biết và cười về câu chuyện nhiều uẩn khúc này. In sau khi nhắm mắt, liệu có ai làm cho anh ta không hay khi anh ấy nằm xuống rồi họ bỏ xó không làm vì họ nghĩ khác với ý của anh ấy.

Bằng đi một thời gian cả tháng trời tôi không nghe Diễm gọi nói chuyện, cũng vì bận việc này việc khác nên tôi không để ý. Tình cờ một bữa tôi kêu nàng thì nghe tổng đài trả lời là disconnect (phone đã cắt), tôi bàng hoàng vì nàng chưa cho tôi biết địa chỉ nơi nàng làm và nơi ở. Sau đó tôi có hỏi XDinh và một số người trong Hội Thánh thì họ nói không biết anh Võ đi đâu mà không ai liên lạc được. Có một lần tôi tình cờ đi chợ trời St Pete ngày chủ nhật gặp bà Diệu, mừng quá tôi hỏi thăm

sức khoẻ bà và cuối cùng tôi hỏi về anh Võ có khoẻ không? Bà Diệu thở dài trả lời tôi:

–Thầy Minh biết không, tôi đâu có ngờ ông ấy si mê đến như thế, hai người họ đã trốn biệt tăm đến một nơi nào đó họ xây tổ uyên ương rồi. Tôi đã nghi trước rồi họ yêu nhau như thế thì sẽ có một ngày họ sẽ đi với nhau, nay thì họ đã đi thật, nói xong câu đó bà mỉm cười như chấp nhận một định mệnh đã an bài. Bà mỉm cười hỏi thăm sức khoẻ tôi và nói:

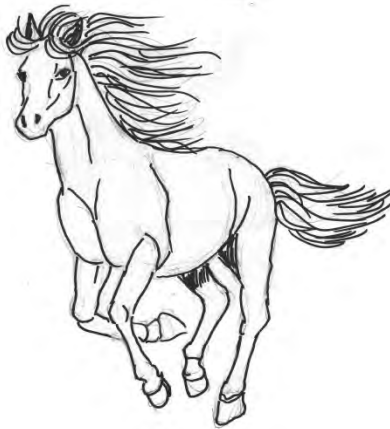
–Khi nào thầy rảnh mời thầy ghé nhà tôi chơi. Bây giờ tôi ở với thằng út và coi hai đứa cháu một ngoại một nội. Trước khi đến xin thầy gọi trước, bà lấy tờ giấy nhỏ từ trong quyển sổ tay nhỏ ghi số phone trao cho tôi. Bà cười với vẻ duyên duyên như có điều gì muốn nói thêm. Bà nói tiếp:

–Chúng tôi mang ơn thầy các cháu cũng quý thầy lắm đó.

Tôi chào bà và đi vì đứng lâu có nhiều người ngó biết đâu họ chẳng nghĩ bậy bạ và đồn tùm lum.

Một xã hội rộng lớn và đông đúc, thêm một vài người cũng chẳng sao, bớt đi một vài người cũng thế mà thôi. Rồi chuyện tình này cũng sẽ qua đi trong sự lãng quên của mọi người.

NHỮNG ĐIỀU ĐÁNG NHỚ CỦA TÔI

Phần I

Sau ngày 30-4-1975 tôi ở trong hẻm đường PHAN THANH GIẢN trước rạp hát LONG VÂN gần Ngã Bảy, nhà của em gái tôi là VŨ THỊ NGUYỆT ANH Căn nhà gỗ có lầu. Nhà này tôi hùn với em tôi mua hồi năm 1967 bằng cách bán chiếc xe Honda dam màu xanh lá cây của tôi. Trước

---

tình thế mới này tôi lâm vào tình trạng hoang mang, không biết số phận một tên lính như mình sẽ ra sao với bọn CS nguy hiểm khát máu đối trá. Sau ngày mất nước ỦY BAN QUÂN QUẢN để cho anh em lính VNCH tự do một tháng, sĩ quan và binh lính gặp nhau ở chợ trời. Nhìn nhau cười. Nụ cười mỗi người có một ý nghĩa khác nhau, người cười vì nghĩ đánh cho cố rồi cũng thua. Người thì nói sao lại như thế này? Người thì có ý là ông hết hét ra lửa nữa nhé. Người thì nói không biết tình trạng lơ lửng này sẽ tới bao giờ? tụi CS chúng sẽ làm trò gì đây? Ai cũng cười cũng rầu trong ruột ngày mai sẽ ra sao? Không ai biết. Có người lạc quan nói không sao đâu, hoà bình xoá bỏ hận thù cùng nhau xây dựng đất nước. Nhưng hình ảnh kinh hoàng của Pon Pot 30-3-1975 vào Nam vang giết người từng loạt tổng cộng trên một triệu rưỡi người. Những người thuộc chế độ cũ, nhà giàu có bị tập trung và giết sạch. Chúng với CSvn là một, làm sao biết được.

Tôi cũng như mọi người dân Miền Nam VN hoang mang hụt hẫng trong tâm lạnh và câu hỏi là làm gì để sống. Các em tôi nghe ngóng ngoài chợ nói nay mình mua thuốc nhuộm quần áo đem bán là tốt nhất. Thế là mỗi đứa một tấm nylon bằng cái chiếu và một cái bị đựng thuốc nhuộm ra các đầu chợ đặt tấm nylon xuống đất, trải các bọc nylon trong suốt trong đó lổn nhổn như cát mịn chắc đó là màu, có đủ màu xanh đỏ nâu đen màu bằng hai đốt ngón tay, bọc thuốc nhuộm mỏng như gói thuốc cao đơn hoàn tán.

Mọi người ra ngoài đường mặc quần áo xấu xí lồi thối, nhàu nát càng tốt vì mặc đồ đẹp người ta nghĩ mình giàu có là chết. Xuống âm phủ phải mặc đồ như quỷ sứ. Nên ai

---

cũng đi tìm mua thuốc nhuộm để nhuộm quần áo ra màu đen hay nâu xám càng tốt. Tôi bán nhưng chưa nhuộm thử để biết màu tốt hay xấu. Chúng tôi sung sướng vì bán rất chạy, những khuôn mặt người mua có vẻ mừng khi thấy thuốc nhuộm vì những gói bua này làm cho họ thay đổi thành người nghèo và không bị án tử hình là cái tội nhà giàu nữa.

Tôi cũng thành thật quảng cáo thuốc, người mua cũng thích thú khi mua với sự tin tưởng. Ít tuần lễ sau nhiều người than phiền là màu không ăn vải, và họ không tin vào màu nhuộm và không mua nữa. Anh em tôi đổi qua buôn bán quần áo ngoài chợ trời. Cứ ra chợ trời thấy người ta đem cái gì là nhanh tay hỏi có bán không, có khi họ đem vài khúc vải, quần áo đủ loại từ áo quần con nít, đủ màu sắc kích cỡ, đến đồ của người lớn già trẻ nam nữ. Người Saigon có gì bán nấy. Chợ trời thấy gì mua nấy. Có khi quần áo cũ có người mua về tháo ra lộn bề trong may lại ủi cho phẳng nếp giống như mới, cả những quần áo thun đen là quần đàn bà cũ rách cũng mua. Có người mua về cắt ra rồi may thành những cái nón lười trai đem ra chợ bán. Nhiều người mua nón đó đội đi làm. Tụi tôi cười là cả một dân tộc đang đội quần. Sáng ra chợ trời mua được cái gì bán ngay tại đó hay đem đi chợ khác bán. Những người mua bán buôn đồ cũ họ rất lanh lẹ, đảo từ chợ này qua chợ khác mua vào bán ra. Tôi thương hai vợ chồng cậu Khánh em tôi, sáng ra có cái món gì như cái áo cái quần mua được hôm trước, cầm trên tay đi rong trong chợ tìm người mua, chợt có người chặn lại coi hàng, tự nhiên có nhiều người khác thò tay sờ món đồ và chuyền tay nhau coi món đồ, em tôi thấy món hàng của mình chìm trong đám đông và chặt

---

cứng người xung quanh la hoảng lên món đồ của tôi đâu, chẳng ai biết, hay bọn gian chúng biết nhưng vờ như không biết thế là mất món đồ ngay trước mặt mà không làm sao được, la lên chẳng ai nghe và chẳng ai giúp gì được cho nhau.

Ở chợ trời sau cái ngày gọi là giải phóng là nơi tập trung đủ mọi thành phần và khi ra chợ trời việc đầu tiên là đề phòng cướp trộm móc túi dặt đồ. Nhiều kẻ mảnh mum chôm chĩa xuất hiện ở đây. Họ có trăm phương nghìn kế tinh vi để lừa gạt. Những người lương thiện là nạn nhân thường xuyên. Ngày nào cũng nghe chuyện lừa đảo cướp dặt, mọi người phải kể cho nhau nghe vừa vui vừa tức cười và vừa sợ cũng để đề phòng.

Có những tin là ai tự đi về quê lao động thì khỏi bị tập trung đi, vì nghe nói đi Kinh tế mới tập trung khổ lắm. Tôi nói với vợ tôi là về quê làm ăn. Quê của vợ tôi ở ĐỨC HOÀ tỉnh LONG AN. Nhà bên vợ tôi khá giàu có nhà xây để ở bên bờ kinh chợ, bà có dãy nhà ba gian ngay mặt chợ ĐỨC HOÀ, bà chia cho ba người con gái là bà chị hai chồng là cảnh sát, tôi là lính, thằng em cột chèo cũng là lính. Chúng tôi mừng lắm cả nhà buôn bán tại chợ. Ngoài ra bà còn cho mỗi đứa một mẫu mía. Vùng Đức Hoà là vùng trồng mía có nhiều nhà máy ép đường trong vùng, hãng đường Hiệp hoà lớn nổi tiếng xưa nay. Tôi đi theo thợ làm ngoài vườn mía mỗi ngày, từ nhà ra tới ruộng mía đi cũng cả tiếng đồng hồ. Đi trên bờ ruộng mấp mô trơn trượt nên phải đi chân đất. Chân tôi từ từ quen với đất nên không còn đau chân như buổi ban đầu nữa. Cơm bới theo trong lon guigo, trưa ngồi bên gốc cây bờ ruộng đói bụng vì lao động ăn sao ngon

---

quá. Gió thổi hiu hiu mát của đồng ruộng, trưa nằm bên bờ cỏ dưới gốc cây chợp mắt, những giấc mơ xưa hiện về một thuở thanh bình huy hoàng hạnh phúc.

Trong đầu tôi nghĩ theo lời tuyên truyền là lao động tốt sẽ không bị khó khăn vì mình là lính chế độ cũ nên sợ lắm. Tâm trạng bị khủng bố nên lúc nào cũng lo sợ và nghĩ có người theo dõi nên làm mọi thứ phải cố gắng. Không quen làm đất như cuốc đất khai mương đắp bờ nhỏ cỏ, nên mau mệt và vụng về ngồi lên ghe chèo lung tung hai tay mỗi rã rời cứ bị chê cười. Làm mía phải mặc áo dài tay quần dài vì lá mía cứa là chảy máu mặt bị trầy ngang dọc là vì lá mía cắt khi vào làm cỏ, hay bỏ phân. Sau sáu tháng làm đất cày sâu cuốc bẫm, tôi nghe ngóng chẳng thấy ai nói gì, trong khi bọn cán bộ thì chúng lo ăn nhậu.

Tôi yên chí vì biết rõ rằng chúng chẳng để ý đến ai ngoài bản thân chúng. Hơn nữa tôi có kinh nghiệm về người miền Nam chỉ lo ăn nhậu là phè tụi CS miền nam cũng thế thôi, tôi còn nhà ngoài Nha trang nhưng tôi không về vì tôi biết người miền Trung họ khó khăn lắm. Kinh nghiệm về người miền Trung trong quân đội họ nghiêm khắc và cái gì cũng bắt bẻ, CS miền Trung cũng thế họ sét nét từng chút khó sống lắm.

Có một bữa nghỉ ở nhà không ra ruộng, tôi ra chợ ngồi trước tiệm tạp hoá của một người bạn tên Ngại, anh là huynh trưởng GDPT chúng tôi quen biết nhau đã lâu vừa là lính vừa là phật tử ở Đức hoà. Tôi để ý thấy người nào đi chợ mua gì thì mua nhiều hay ít sau đó cũng mua một gói bột ngọt và một bịch sà bông bột giặt đồ. Tôi nghĩ mình

không có nhiều vốn, để buôn bán lớn như người ta. Tôi nghĩ chỉ cần ít tiền nên đi ngay là xuống Chợ lớn tìm chỗ bán sỉ mua sà bông và bột ngọt đủ cỡ đủ loại. Sáng ra lấy một tấm nylon cỡ bằng chiếc chiếu tôi trải bên lối đi vào chợ. Chỉ trong một tiếng đồng hồ tôi bán hết hai thứ đó.

Một cảm giác sung sướng và hy vọng. Tôi vội xuống Chợ lớn mua tiếp số lượng nhiều hơn vì bán như thế một lời một. Nhưng chỉ vài ngày sau là có người bắt chước bán nên bắt đầu ế chậm, tôi có sáng kiến bày thêm kim chỉ vì lao động quần áo mau rách nên phải vá. Thêm mặt hàng có nghĩa là chậm, hơn nữa không được ngồi ở đầu chợ nữa vì nhóm người bán như tôi đông cản lối đi vào chợ.

Có một buổi tôi đi thăm người bạn ở Trảng Bàng, trong lúc ngồi nói chuyện có một ông thợ may có một đồng quần áo cũ nhưng vải tốt còn đẹp lắm ông ấy nói không biết làm sao bán cho hết để lấy vốn lại. Tôi nói liền với ông ta:

-Để tôi bán hộ cho anh. Ông ta có vẻ mừng lắm tự nhiên có người giúp. Tôi nói hãy ghi giá vào bên trong túi từng món để tôi tùy theo đó mà bán. Tôi hỏi mấy đứa cháu trong nhà:

-Ở đây cháu biết chợ nào trong rẫy mà đông không? thế là nó chỉ một cái chợ nào đó tôi nói vậy cháu chở chú đem theo bao đồ này tới chợ đó ngay. Nó chở tôi và bao đồ đồ khổng lồ trên xe Honda. Tới nơi tôi xổ đồng đồ ra tấm nylon lớn cỡ hai cái chiếu, trải ngay đầu chợ, không ngờ bà con nông dân bu đen bu đỏ, tôi bán không kịp cứ theo giá ghi trong túi mà bán. Chỉ trong 4 tiếng đồng hồ tôi bán hết hai phần ba đồng đồ của ông hàng xóm không quen biết.

Tôi mừng quá vì đây là một chỉ dẫn tình cờ cho tôi có một nghề mới.

Hôm sau tôi về nhà bàn với má sắp nhỏ là mượn 250 ngàn của bà má vợ làm vốn bán quần áo.

Bà già cự nự không muốn cho mượn số tiền lớn đó. Bà nói một câu cho tới bây giờ tôi còn nhớ:

-Mày từ hồi đó đến giờ đi lính có biết mua bán làm sao đâu mà ra mua bán, lỗ lỗ ã thì làm sao.

Tôi nói với bà:

- Má cứ cho con mượn số tiền đó đi và con gọi mà số vàng vòng nhẫn cưới của chúng con ngày cưới nếu lỗ thì má cứ lấy số vàng đó trừ nợ. Má đừng có lo con biết buôn bán mà. Tôi biết chắc bà không tin tôi.

Hai vợ chồng cầm số tiền đó đi mua quần áo ở Saigon về bán. Tôi thực sự không rành các loại vải như sanjot, soir pháp vì chỉ mặc đồ lính có mặc đồ thường khi nào đâu mà biết. Khi người ta nói đây là soir pháp nhập cảng tôi đưa ta vo vo cái vải đó để biết cái cảm giác như thế nào là thứ vải thiệt mịn tay, thứ nào nội hoá thô nhám. Còn để ý loại nào mới nhuộm, loại nào cũ lộn ra may lại. Mỗi ngày nghe bạn hàng bàn với nhau cãi nhau mà học bài học về vải vóc. Tất cả mọi thứ là do tôi dẫn đầu vì vợ tôi trước đó đi dạy học nên không biết gì về mua bán cứ chạy theo tôi làm là chắc ăn. Tôi lồng hai cái bao gạo lớn bằng nylon vào với nhau. Sở dĩ tôi làm thế vì ra chợ trời mua gôm quần áo đủ loại đủ cỡ đủ giá, khi mua ghi giá nhỏ ở vạt áo cho khỏi quên. Tôi trả tiền còn vợ tôi dồn hàng vào trong bao bố, có 2 lớp để

---

phòng bị trộm rạch thì cũng còn bọc thứ hai. Ngày đầu tôi ra lối đi lát gạch của những cửa hàng dãy phố chợ Đức Hoà, trải tấm nylon bằng hai cái chiếu và bày đồ ra, tôi chào khách và bán được nhiều. Thế là dọn về lúc 2 giờ trưa và hai đứa leo lên xe đồ xuống Sai gon chỗ chợ Tân bình, hai đứa chỉ đủ thì giờ ngồi bên hàng hiên gần chợ ngấu ngiến ổ bánh mì thịt, uống ly nước mía và đi mua gom đồ liền. Mua đến 6 giờ chiều lên xe đồ về Đức hoà. về tới nhà là 8 giờ, vợ tôi lo nấu cơm cho gia đình ăn, tôi mệt lả. Khi chúng tôi bán như thế được ít ngày thì một hiên tượng lạ là khi chúng tôi từ Saigon về đến nhà thì bà con hàng xóm quen hay lạ tới chật nhà để mua đồ người lớn con nít, chúng tôi mừng nhưng không kịp ăn uống nên đói tới hơn 10 giờ đêm mới được ăn.

Sau này mới biết là người ta đồn là chúng tôi không biết buôn bán không biết cầm giá những món đồ tốt mà bán rẻ. Tôi nghĩ bụng giá tôi đã ghi bên trong cứ vốn 8 đồng ai chịu 10 đồng là bán ngay, tôi nghĩ bụng bán hết xuống Saigon gom về thiếu giống gì mà cầm giá. Có một bà cũng bán như tôi ở lẽ đường, bà ta bán từ lâu, bà ta còn biết vào trung tâm huấn luyện QUANG TRUNG mua những bộ đồ civin mà người lính khi vào quân trường còn giữ lại nay cần tiền bán rẻ để có tiền Sài. Bà ta nói tôi ngu lắm đồ tốt như đồ của tôi có, nếu là bà sẽ giữ giá bán giá cao cho đáng như thế lời mới nhiều. Cho nên hàng bà ế còn hàng của tôi đắt như tôm tươi vì tôi quá ngu. Tôi thích cái ngu và cái không biết của mình, miễn là đông khách. Ngày trước tôi là người hay giữ lịch sự như thấy người già cả, đàn bà, trẻ con là đứng lên nhường ghế. Còn bây giờ xe đồ đông chật dành được ghế bên trong là ngồi yên chẳng thể nhường ai, khi xe đông

---

đàn ông con trai đu bên ngoài, có khi người già hay đàn bà trẻ con ngoắc xe dọc đường mọi người thản nhiên không ai nghĩ tới giúp đỡ nhường nhịn nhau nữa. Tình cảm con người không còn trong một xã hội mới.

Một vấn đề là tôi bán có khi đông người mua đồ bị ăn cắp, tôi không biết làm sao cả, có hai người bán khi đông cũng vẫn bị ăn cắp, họ ngồi chồm hổm xuống để lựa đồ họ thấy mình lơ là họ quẩn một món và nhét vào bụng, khi đứng lên họ lấy nón che bụng rồi họ đi nhanh, có khi nhóm họ đông hai ba người giả bộ nói chuyện này nọ đứng lên đi thế là mất. Nhưng vì bán nhiều lời nhiều nên cũng không sao. Buôn bán hay làm ăn bất cứ ngành nghề gì trong một xã hội đảo điên phải chịu sự thất thoát.

Có một buổi tôi đang ngồi bán thì có một anh bạn tôi mới quen, bạn đó chừng 25 tuổi, tôi có biết tên hẳn là Thành, anh ta đưa cho tôi một túi nylon tôi lôi ra hai cái quần tây đàn ông người lớn còn tốt. Tôi hỏi muốn bán bao nhiêu. Thành cho giá, tôi thấy giá đó được. Tôi móc tiền trả cho bạn và bạn cười 4 cái răng cửa của bạn đi ăn giỗ nên trống lốc hàm trên. Anh cười vui đứng lên chào tôi ra đi vì có tiền khoái chí. Tôi sắp hai cái quần đó vào hàng những cái quần tây của người lớn. Chừng 3 tiếng đồng hồ sau thì tôi thấy ông chủ nhà may lớn nhất chợ Đức Hoà là ông Cát, ông đi cùng với một người đàn ông. Nói thêm là ông Cát nay mới là chủ tịch Ủy ban Nhân dân của Thị trấn Đức Hoà. Ông vừa là nhà giàu có tiệm may bề thế và nay lại có quyền lực nữa. Ông và tôi biết nhau vì tôi ngồi bán trên lối đi cách tiệm của ông chừng 200 thước. Ông ngừng lại trước chỗ tôi bán hàng, ông nhìn tôi với con mắt lạnh lùng,

tôi hơi sợ, thoáng trong đầu tự hỏi không biết chuyện gì lành hay dữ. Tôi tự xét mình có làm điều gì phạm pháp đâu mà ông ghé thăm tôi với vẻ không vui. Ông lẳng lặng ngồi xuống đưa ta rút trong đồng quần áo tôi bày bán ra hai cái quần mà tôi mới mua của Thành.

Ông cầm hai cái quần dơ cao lên và nói với vẻ nghiêm khắc, vừa như phân bua trước công chúng vừa muốn như khoe quyền lực, như ta đây cầm cân nảy mực đàn hoàng. Ông ta nói với tôi lớn tiếng và cũng như cho mọi người nghe luôn làm cho mọi người đi chợ dừng lại vì hiếu kỳ xem chuyện gì:

-Anh có biết hai cái quần này của tôi và chính tôi may không? Làm sao anh có hai cái quần này? Nay tôi bắt quả tang anh đã thông đồng với bọn ăn cắp, đây là một hành động làm rối trật tự an ninh, tôi không thể để tình trạng này xảy ra trong địa phương của chúng ta. Tôi quyết làm cho ra lẽ để mọi người biết rằng tôi rất nghiêm túc. (ông vạch bên trong có cái nhãn hiệu tiệm may của ông). Tôi bàng hoàng sững sốt và mắc cỡ vì mình mua đồ gian ăn cắp.

Ông hỏi gằn cho mọi người cùng nghe, đám đông đi chợ buổi sáng tụ lại coi cho sướng mắt:

- Anh khai mau đồng bọn ăn cắp đồ này là ai?

Một thoáng sợ hãi, tôi bình tĩnh trở lại và nói to:

-Thưa ông chủ tịch người bán cho tôi hai cái quần này là anh Thành.

Mấy người có tiệm bên cạnh mà tôi quen vội nói phụ tôi vì tôi chỉ biết hẩn tên Thành chứ không biết nhà nó ở đâu con cái nhà ai vì tôi mới về đây.

-Có phải thằng Thành con anh không? Một người chắc quen ông ta hỏi.

Ông hơi bỡ ngỡ, nhưng ông vẫn tin là thằng Thành nào đó chứ không phải Thành con ông ta. Ông nói như ra lệnh cho một người chắc quen với ông trong đám đông:

-Mày chạy về kêu hộ tao thằng Thành ra đây. Ông muốn xác minh là thằng Thành tôi nói không phải con ông ta.

Người bạn trẻ trong đám đông chạy vù về phía nhà ông và vài phút sau hai người đi ra tôi vui quá vì nhìn từ xa tôi nhận ra ngay chính anh bạn trẻ này bán cho tôi. Thành đi đến ông hỏi có phải mày bán hai cái quần này phải không. Anh gật đầu. Anh bạn trẻ vừa như xin lỗi bố vừa mắc cỡ vì đám đông, vừa như xin lỗi tôi. Vì anh đã làm cho tôi một vố quê nặng.

Ông chấm dứt câu chuyện hay lắm là hỏi tôi hai cái quần này anh mua bao nhiêu, tôi nói giá ông tím mặt sượng sùng móc ví trả tôi số tiền tôi mua vào và ông lẳng lẳng cầm hai cái quần về. Đám đông giải tán họ sầm sì với nhau cái gì đó tôi không nghe rõ. Tôi thở phào nhẹ nhõm tai qua nạn khỏi. Tội nghiệp cho ông vì ông đang muốn biểu diễn màn diễn võ dương oai quyền lực thì bị thằng con mất dạy phá đám, bực quá mà không biết làm sao được.

Từ khi tôi về đây làm ăn, nhưng mấy ông trời con CS từ bung biền ra và mấy ông trời con cách mạng 30-4 làm đủ trò, như bắt đi thủy lợi. Đào những con kinh, nước ngập tới bụng. Khi thì đắp đường. Nhiều người có sáng kiến hay lắm trong việc đắp đường, vì thời gian có hạn mà con đường thì dài sức lực thì ít nên họ nghĩ ra cách là bẻ cành cây, gôm cỏ bó lại và độn xuống những chỗ trũng rồi phủ đất lên xoa mặt đất cho bằng nhìn khi nghiệm thu con đường rất đẹp, sau đó ai về nhà nấy vui vẻ cả làng. Nhưng chỉ một tuần lễ sau con đường lồi lõm trở lại vì cỏ bên dưới teo lại hay qua một trận mưa con đường trông thật xấu xí và không xử dụng để đi lại được.

Chúng tôi rầm rập làm cho thật tốt. Nhưng có một bưã nghe ai đó nói Đồng chí Tẻo bị bắt vì hiếp dâm một người con gái đánh xe bò chở luá từ ruộng về. Trời ơi một tin vui to lớn vì tên Tẻo này có quyền lắm hấn từ bung về, tuổi mới chừng 25, ốm gầy như bị sốt rét ngã nước, nhưng đôi mắt lạnh lùng của hấn làm ai cũng sợ. Nhưng nay hung thần bị nạn rồi, chúng tôi ghé tai nhau kể đi kể lại chuyện Tẻo hiếp dâm, có thằng bạn nghịch ngợm còn diễn xuất hành động của đảng viên CS này như thế nào nữa chứ thật là chả ra sao cả.

Mẹ tôi là một vị Phật sống của anh em chúng tôi. Bà là tấm gương sáng cho sự cần cù nhiều sáng kiến, chịu kham khổ cho con cái và yêu thương con một cách không bến bờ. Tôi có một ước vọng từ khi có trí khôn là khi giàu tôi sẽ cho mẹ một cuộc sống đầy đủ nhất để bù vào suốt một đời chịu những khổ đau vì con cái gia đình. Nay tôi buôn bán có nhiều tiền cứ mỗi tuần tôi đem cho mẹ tôi một số tiền lớn

---

là 50.000 số tiền bằng một mẫu ruộng có huê lợi bằng 100 dạ lúa. Tôi biết mẹ tôi hà tiện nên tôi còn đưa thêm nữa cho bà xài thoải mái khi làm như thế tôi vui lắm nghĩ trong đầu là bà cụ sung sướng lắm. Tôi quá bận bịu vì bán hàng ngày lời nhiều nên ham. Tôi dặn đứa em là hãy lo cho mẹ, mẹ muốn cái gì là mua ngay, bồi dưỡng nhiều chừng nào hay chừng nấy. Tôi không ngờ mẹ tôi cứ theo lối xưa là người tu hành cứ phải đưa cà mắm muối kham khổ mới là tu. Bà đã dành tiền của tôi biếu đem mua vàng cho từng người em, con cháu từ ngoài Bắc nghèo khổ vô thăm. Bà cho họ tôi cũng đồng ý nhưng lại kham khổ bản thân nên sức khoẻ sa sút và tới một lúc kiệt sức không đứng ngồi được nữa và phải nằm. Tôi buồn quá vì khi tôi giàu thì mẹ không được hưởng sung sướng. Bà về Đức Hoà ở với tôi cho đến khi mất. Tôi đem trở lại chùa Hoằng Pháp, Hốc Môn trên một cái võng treo trên xe lam để chôn trên chùa đó. Thời gian đó là năm 1979 ngày 5 tháng bảy mùa Vu lan. Khi mẹ tôi mất làm ăn chựng lại, tôi biết khi mẹ tôi còn sống bà cầu nguyện nên tôi buôn bán tiền vô như nước. Cụ KHÁNH THUYỀN (Bố của anh NGUYỄN người bạn của tôi) chỉ ngày giờ làm đám cho mẹ tôi. CỤ NGỘ CHÂN TỬ chủ chùa Hoằng Pháp nể cụ Khánh Thuyền lắm nên làm y theo vì cụ Khánh Thuyền giỏi nho uyên bác hơn. Các thầy cô trên chùa quý trọng anh em chúng tôi lắm. Cụ Ngộ chân Tử chỉ đọc viết chữ Hán mà không đọc viết chữ quốc ngữ được. Cụ kể cho chúng tôi nghe là cụ và toàn thể tăng ni một ngôi chùa ở Miền Bắc cùng di cư vào Nam một lần. Khi về đây cụ mua ngôi đất hoang này có nhiều gò mối. Các tăng ni tự phá rừng rẫy xây dựng nên chùa HOẰNG PHÁP này. Cụ nói ngày đầu không mua được hết khu này. Có một người

---

quen nói với cụ là lấy tiền mua thuốc bắc là thuốc Tàu loại nguyên chất như sâm nhưng quế ...để đó chờ 2 năm tăng giá bán ra mới có nhiều lời mới mua được nhiều đất cho nên khuôn viên chùa rộng như hiện nay. Từ quốc lộ vô tới chùa xa cỡ 500 thước, không ngờ nhờ thế mà khi đường mở rộng không làm mất đất của chùa. Ngôi chánh điện của chùa Hoằng Pháp đầu tiên thời tôi còn qua lại năm 1970 là do sự giúp đỡ của Đơn vị Công binh VNCH gần đó, từ ủi đất xây dựng cho tới hoàn tất. Huệ lợi của chùa thời đó là cụ cho trồng loại trúc bụi bằng ngón chân cái từng hàng mỗi năm có người tới mua trúc đó đốn đi sát gốc và năm sau trúc lại mọc lên bán nữa. Có hồi chùa trồng cây điều, mỗi năm bán trái, bán hạt điều.

Ngày còn khoẻ mạnh cụ nói là mỗi ngày cụ ăn một trái chuối hay một củ khoai mà sức cụ vẫn khoẻ. Cụ nói làm cho cụ một cái thùng tròn bên ngoài bằng sắt bên trong tráng xi măng mỏng cỡ hai đốt ngón tay bề rộng một người ngồi bên trong vừa, chiều cao ngang đầu người bên trên có nắp đậy kín có cửa nhỏ cho người bước vô bên trong. Cụ nói khi cụ mất cụ sẽ ngồi tọa thiền trong đó. Sau một thời gian nếu không thấy mùi hôi thì để yên như vậy mà thờ cụ, còn nếu thấy mùi thối hôi phát ra thì mang nguyên cái thùng đó đem chôn hay đốt tôi không nhớ rõ. Tôi thắc mắc là những vị sau khi mất xác thân còn nguyên chỉ khô lại như hai ngài VŨ KHẮC TRUNG và VŨ KHẮC TRƯỜNG ở ngoài Bắc. Không phải chỉ ăn ít mà sau khi mất xác sẽ còn nguyên không hư thối, mà các vị đó đã có một phương pháp tu luyện độc đáo như thế nào đó thì thân xác ruột gan vẫn còn nguyên không hư thối. Đàng này cụ không tu theo

một đường lối đặc biệt thì làm sao sau khi chết xác không hư hoại cho được.

Tôi còn nhớ cái thùng đồ để sẵn ngoài hiên chùa. Nhưng khi cụ mất các đệ tử của cụ không giám làm như thế theo ý của cụ mà đem xác cụ nhập vô tháp hiện nay. Đường lối tu của cụ là thiền và tịnh độ. Chùa của cụ theo một đường lối tu riêng không ở trong một hệ thống giáo hội nào cả. Chính vì thế mà sau 30-4-1975 CS không lấy chùa của cụ. Đệ tử thân cận của cụ là chú THÍCH CHÂN TÍN còn các vị khác đều thuộc thế hệ già lớn tuổi từng theo cụ từ Bắc vô Nam.

Tôi ngồi đối diện với nhà may MỸ DUNG bà chủ tên bà Mười là một người may áo dài đẹp nổi tiếng. Tiệm may là nhà của người chị có cửa hàng vải ngoài chợ ĐH là cô Tám đẹp và giàu, hiền hậu nhưng suốt đời không lấy chồng. Bà cô Mười có hai cô con gái lớn nhất tên Mỹ Duyên da trắng, người em kế tên Mỹ Ngọc. Duyên phụ mẹ may áo dài, cô có mái tóc dài ngang thắt lưng cô em cũng thế. Duyên ngồi trong tiệm ngó ra ngay chỗ tôi ngồi bán bên kia lối đi. Lâu lâu cô lại ra hỏi tôi chuyện này chuyện kia cho vui. Tôi hay nói đồn đùa cho vui.

Có lần tôi đồn nói khi không có ai:

-Cho anh hun một cái đi. Cô bé cũng đồn đưa má làm như là nói nè hun đi. Rồi cả hai đùa cùng hiểu và cùng cười. Chỉ hai đùa chúng tôi biết ám hiệu với nhau mà thôi. Khi đi chợ trời tôi mua được những lọ dầu thơm mỗi chai chỉ bằng cái đuũa dài chừng nửa gang tay nhưng rất thơm. Tôi ra dấu khi không có khách, nàng ngó trước ngó sau

chạy ra lấy quà rồi chạy vô tiệm trở lại. Nàng có vẻ thích lắm vì tôi luôn có quà Saigon.

Bà Mươi khéo tay lắm, mỗi độ tết về bà cho con gái bày ngay cửa tiệm đem ra bán đồ con nít đủ cỡ đủ màu sắc, vì trong năm bà may cho khách, những phần vải còn dư bà ráp nối may thành những cái áo cái quần, gồm từ từ cuối năm đổ ra bán tết. Khách hàng thích lắm vì chính bà may nên đẹp hơn khéo hơn hàng chợ, chắc hơn hàng chợ. Như thế là cuốn năm có món tiền lớn cho cả nhà ăn tết. Sau một năm chúng tôi để dành được một số tiền, hàng bày bán mỗi ngày một nhiều tôi phải để bớt ở nhà. Cứ nhắm tính là đủ một chỉ vàng là tôi mua một khoen vàng 24 cara cất để dành. Người VN thích vàng 24 cara. Người Bắc có tiền dư là mua vàng. Nhưng người miền Nam thì khác khi họ có tiền là người ta thích mua ruộng, vì người ta nghĩ ruộng cấy lúa sanh lời, mua vàng để đó không có lời. Người Miền Nam họ nói mua vàng thì lỗ, mua thổ thì lời. Người Bắc họ mua vàng để cất dấu của cải không ai biết còn mua ruộng ai cũng biết vì thế CS nhắm vào địa chủ có nhiều ruộng là khốn khổ với chúng.

Ngay trước mặt chỗ tôi ngồi bán là tiệm vàng, bà chủ là Cô Tư còn trẻ cỡ 40 tuổi mà bà ăn trầu ngồi trong tiệm ngó ra, khi tôi thường mua vàng của bà bà nói nhỏ:

-Chú Minh bán được lắm đó. Tôi cười cười nói chút đỉnh chứ đâu có lời nhiều. Bà ta cười nói chú dấu ai chứ làm sao dấu tôi được. Vì thường hàng tuần mua vàng của bà ta chắc ăn khỏi bị giả. Bây giờ mua cái gì cũng dễ bị giả,

mua vàng mà bị giả là đau lắm. Lâu lâu bà ta lại kêu tôi vô tiệm nói:

-Chú Minh, tôi có lượng vàng này đẹp lắm chú có lấy thì lấy. Tôi nói đâu có đủ tiền đâu mà lấy. Bà nói chú cứ giữ đó đi có bao nhiêu cứ đưa đây trước rồi một vài bữ đưa nốt cũng được. Bà tin tưởng ở tôi tới mức đó. Vàng của bà được nấu chảy thành cục bằng ngón tay cái. Chắc bà mua các nữ trang bằng vàng 24 rồi gom lại nấu chảy cân đủ lượng là thôi không có dấu hiệu gì cả.

Cũng vì thế mà sau vài năm mua bán đồ cũ mà tôi đã có cả hơn một chục lượng vàng.

Sau đó nhiều người ra bán cạnh tranh và Ban quản lý chợ họ bắt vào chợ ngời theo sạp thành hàng lối để họ đóng thuế dễ kiểm soát, không cho ngời ngoài đường nữa. Tôi nhường cho vợ tôi bán và tôi xuống Saigon tìm nhà mua để cho con cái học ở Saigon cho có tương lai.

Thời gian đó có phong trào dạy tiếng Liên xô. Học sinh trung học bắt buộc phải học tiếng Nga. Con trai tôi bị sắp học lớp tiếng Nga, tôi phải chạy tới nhà bà hiệu trưởng biếu quà và xin cho nó được học lớp Anh văn.

Tôi mua căn nhà ngoài mặt đường TRẦN VĂN VĂN gần Ngã Bảy giá 4 lượng vàng. Cũng may mắn đúng thời điểm nhà xuống giá thấp nhất vì người ta bị đi Kinh tế Mới. Người ta bỏ Saigon về quê làm ăn còn tôi bỏ quê lên thành phố làm ăn. Tôi thích vùng này vì nhà em tôi gần đó để anh em chạy qua chạy lại với nhau. Căn nhà ngói xưa âm dương nên mỗi khi trời mưa lớn là dột. cũng may Saigon

---

mưa ít nắng nhiều, với lại quen rồi cái cảnh mưa lấy thau hứng nước mưa rồi, nhà rộng 3 mét, bề sâu 20 mét, có gác gỗ. Trên gác là chỗ cho con tôi học, bên dưới làm phòng vẽ. Tại ngôi nhà nhỏ đó chúng tôi sống và làm ăn được 10 năm rồi đi Mỹ. con trai tôi học trường Phan Thanh Giản gần rạp hát Long vân cho tới hết trung học và học 3 năm đại học Kiến trúc saigon.

Trong thời gian buôn bán quần áo tôi tình cờ gặp người ta bán các loại sách vẽ tôi mua về nghiên cứu và vẽ thử. Em tôi là VŨ HỮU KHÁNH giáo sư hội hoạ tốt nghiệp Cao đẳng mỹ thuật Gia Định năm 1972, nên tôi thường học hỏi trao đổi kinh nghiệm với nhau. Vẽ trở nên một môn nghệ thuật tôi say mê, cũng vì thế mà tôi tiến rất xa về mọi bộ môn hội hoạ. Ngoài ra còn la cà các nơi bán tranh ảnh, các phòng dạy vẽ, các hoạ sĩ danh tiếng để học hỏi trau dồi ọkiến thức về mỹ thuật. Tôi bèn mở PHÒNG VẼ QUANG MINH ngay tại nhà. Tôi vẽ chân dung, quảng cáo. Vợ tôi in áo các loại, vẽ áo dài cho khách mang đi nước ngoài. Vợ tôi chịu khó học hỏi và nghiên cứu các cách vẽ áo dài, mua màu acrylic của những người có hàng từ ngoại quốc gửi về. Màu này vẽ vừa đẹp vừa không phai. Vẽ cho khách hàng ngày đêm không hết việc. Đến nỗi chỉ đặt nồi cơm điện rồi con gái tôi là Tuệ đi ra các tiệm ăn Ngã Bảy nơi làm đồ ăn nấu sẵn cứ thích món gì mua món nấy về ăn như thịt kho trứng, tôm lớn ram, chè bánh đủ loại. Chúng tôi không hà tiện, con cái ăn uống rất sang, chúng tôi chủ trương ăn ngon mặc đẹp cho bỏ ngày xưa thiếu thốn. “Mặt này bỏ nhạt ngày xưa, nắng này cho bỏ lúc mưa trơn đường” ăn uống đầy đủ mới có sức khoẻ làm việc. Ăn ngon nhưng tôi không bao giờ nhậu nhẹt rượu chè. Vì bên cạnh nhà tôi là

ông hàng xóm có tám đứa con bốn trai bốn gái, lời thôi lếch thếch làm biếng ngồi chơi không, bà vợ buôn bán chợ trời, đêm nào cha con cũng say sấn cãi lộn um sùm, có khi còn đánh lộn thật ồn ào bệ rạc nhìn tấm gương đó nên tôi kính sợ rượu chè.

Mỗi buổi chiều sau khi ăn cơm tắm rửa xong tôi đi bộ quanh những con đường gần nhà cho thư giãn và tiêu cơm. Có một buổi tôi đi trên đường Điện Biên phủ (Phan Thanh Giản) tới góc đường Cao Thắng, chợt thấy có một người phụ nữ trẻ cỡ 30 tuổi tóc dài khuôn mặt trái soan duyên dáng ngồi bán chè chuối chung, bò biá, gói cuốn, khoai, mì luộc cô có mấy cái ghế đẩu nhỏ cho khách ngồi ăn. Tôi ngồi xuống kê chén chè chuối chung với củ mì bột báng, tôi ăn hai chén đã thèm. Cô ta nhìn tôi hỏi anh ở đâu và làm nghề gì. ? Tôi nói tôi là họa sĩ, và cho địa chỉ nhà tôi ở cũng cách chỗ này chừng nửa cây số. Sau đó tôi đi về và quên chuyện đã nói gì với cô bán chuối chung. Nhưng một tuần lễ sau tôi cũng lại đi rong tình cời lại ăn chè. Đang khi ăn cô ta nói hôm trước tôi có hỏi anh làm nghề gì, anh nói anh là họa sĩ, tôi nhìn anh mà không tin một tí nào cả, tôi nghĩ trong bụng chắc anh xạo khoe khoang nổ để gheo gái chứ tưởng anh có chút gì là họa sĩ đâu, tôi cứ nghĩ anh là PHU KHUÂN VÁC. Nhưng tôi đã đến chỗ anh ở thấy anh vẽ đẹp quá lúc đó tôi mới tin anh là họa sĩ. Tôi nói thật những gì tôi nghĩ anh đừng buồn nhé. Người miền Nam họ nghĩ gì nói nấy, không rào đón. Cô ta nói rồi nhìn tôi che miệng cười lăn cười bò, cô ấy đã làm cho tôi cũng thấy vui lây mà nhớ mãi lời nhận xét đó. Sau đó tôi được biết cô tên là ĐÀM THỊ KIM XUÂN.

Tôi thường ra đường Lê Lợi để mua giấy vẽ, màu và các thư liên quan đến vẽ. Tình cờ tôi thấy một người phụ nữ ngồi chồm hổm ngay một con hẻm của chỗ bán đồ vẽ. Tôi nhận ra ngay đó là cô TRẦN THỊ HUỆ người rất thân với tôi khi tôi làm thư ký trưởng CỤC TRUYỀN TIN ngay trước mặt trường đại học Y khoa ở đường Hùng Vương Chợ lớn. Trong Cục Truyền Tin có ba sở là ba cái building lớn có lầu. Tôi làm ở sở Khai thác. Huệ và Xinh làm tại sở Kỹ thuật, Và một sở nữa là sở nhân viên. Thường một tuần đôi ba lần hai cô Huệ và Xinh qua bên sở tôi mượn hồ sơ giấy tờ cho sắp. Hai cô là nhân viên dân sự trong khi tụi tôi mặc đồ lính còn các cô mặc áo dài trắng vì là civil. Vì công việc làm nên chúng tôi quen nhau. Các cô biết tôi vẽ đẹp nên có lần tôi vẽ phác thảo hai cô giống lắm. Huệ nhỏ người ăn nói rồn rảng, vui tính nghe nói Huệ uống rượu không thua gì mấy thằng đực rựa. Tôi thấy Huệ đang ngó đi nơi khác, tôi kêu Huệ, nàng nhìn lên nhận ra tôi. Tự nhiên lòng tôi nghe se thắt, vì tôi thấy Huệ đứng một mình. Tôi hỏi thăm Huệ nay làm gì, nàng nói nàng bán giấy vẽ cho học sinh sinh viên vẽ. Tôi hỏi xem Huệ ở đâu, lòng tôi chợt nghĩ là tôi hỏi thăm tình hình và nếu nàng nghèo túng thì tôi sẽ tặng nàng một số tiền vì hiện nay tôi có nhiều tiền. Huệ cho địa chỉ và nói tôi rảnh đến chơi. Nhà nàng ở đường Cao Thắng Phường 11, Quận 10 gần nhà tôi cách chừng một cây số, cũng gần chỗ Xuân bán chè chuối. Vào một buổi chiều tôi tìm đến địa chỉ ngờ ngợ vì ngôi nhà xây mặt đường bề ngang rộng cỡ 10 thước và có lầu. Kêu Huệ mở cửa mời tôi vào bên trong rộng và kêu tôi lên lầu, từ trên xuống dưới lầu đầy những loại giấy ngoại giá trị và đắt tiền. Nàng nói sắp đập cái nhà này đi và xây nhà mới ba tầng lầu. Nghe

---

Huệ nói tôi tiếc cái nhà này quá, so với nhà của tôi thật mắc cỡ vậy mà tôi định cho Huệ tiền, Huệ có ba chị em. Người chị lớn tên Lan chưa có chồng, đến Huệ sau đó là Tiến người em trai có vợ và 4 người con. Huệ giỏi nhất tháo vát buôn bán lớn có uy tín trong giới mua bán giấy. Nàng kể sau khi CS chiếm Saigon, chúng nó cướp những kho giấy như canson chúng không biết giấy này của Pháp mắc tiền chúng ra chợ hỏi giá để bán. Những người khác cũng mua nhưng họ biết đây là đồ không vốn nên họ bắt chẹt ví dụ hứ 100.000 khi họ giao tiền chỉ đưa 80.000, tụi bán cũng phải chịu, nhưng nếu chúng gặp Huệ đã giao hẹn sau khi chúng đem hàng đến chỗ hẹn xong xuôi thì Huệ đưa đủ không bớt gì cả nên chúng đồn với nhau là Huệ làm ăn đàng hoàng. Cho nên khi ra chợ Lê Lợi người mua và người bán họ chỉ tìm gặp cho được Huệ mà thôi. Con tôi học kiến trúc mua giấy cứ tìm cô Huệ vì cô bán đúng giá và đúng loại giấy muốn mua. Giấy mắc tiền thời đó là mua chui bán chui nên dễ bị tráo, ai bị lừa rán chịu không thừa kiện ai được. Huệ xây dựng cho mình một niềm tin và vì thế nàng giàu nhất khu đó. Huệ kể trong gia đình nàng có uy tín nhất giúp đỡ cho mọi người. Một điều đặc biệt là mẹ của nàng có nói bà có người chồng trước có được một người con trai, sau đó vì chiến tranh thất lạc nhau bà chỉ nói người con trai đó tên PHƯỢNG thế thôi. Vậy mà Huệ đã tìm tòi kiếm ra được người anh cùng mẹ khác cha đó. Tôi cũng có nhiều lần được nói chuyện với anh Phượng người anh hiền lành cùng gia đình riêng của anh. Huệ cũng giúp đỡ các con anh Phượng.

Thời gian này tôi được các chùa xung quanh Saigon mời đi vẽ cây Bồ đề nơi chánh điện. Tình cờ tôi nghiên cứu vẽ

---

các loại tranh Phật giáo. Không ngờ càng lúc càng nhiều khách hàng vẽ tranh Phật. Tôi đã tự tìm ra một phương pháp vẽ tranh Phật mang tính chất HIỆN ĐẠI-PHẬT GIÁO - VIỆT NAM. Tuy nhiên tôi vẫn băn khoăn là vẽ tranh Phật kiểu VN là mặc y phục như thế nào? Tôi vẫn vẽ các vị Phật tổ như tranh tàu, mình chưa thoát ra được cách vẽ tàu từ hồi nào đến giờ.

Tranh Phật của tôi vẽ trưng bày phát hành tại các chùa lớn danh tiếng của Phật giáo tại saigon là ẤN QUANG -HUÊ LÂM -TỪ NGHIÊM -VĨNH NGHIÊM. Tôi vẽ bằng sơn dầu trên carton hay trên vải, rồi gửi các chùa phát hành. Nhà tôi ngay trước cửa chùa Long Hoa, tôi nói đùa là khi Phật từ trong chùa ngó ra là thấy tôi trước nên tôi không bao giờ làm điều gì tội lỗi gian trá. Tôi nghĩ ra vẽ tranh Phật là vì sau khi CS chiếm Miền Nam thì không được in tranh Phật, nên vẽ tranh là yêu cầu lớn lao của người phật tử khắp nơi. Chính vì thế mà tôi vẽ không kịp bán. Những kỷ niệm tôi còn nhớ rõ là tôi được HT THÍCH QUẢNG LIÊN kêu vẽ bộ tranh Phật 10 tấm lớn treo trên cao của chánh điện chùa ở Thủ Đức. Ngôi chùa xây dựng giống hình thức chùa Ấn Quang. Mỗi bức tranh lớn bằng nguyên một tấm carton bằng tấm ván ép rộng 4 feet dài 8 feet. Mười tấm như thế. Tranh là lược sử cuộc đời Đức Phật Thích Ca từ đản sanh cho tới thành đạo và nhập niết bàn. Tôi với anh bạn tên PHƯỚC vẽ không kịp, tôi bèn kêu một người bạn cũng xưng là phật tử và là họa sĩ lâu năm vẽ hộ tôi một bức. Bức tranh bạn tôi vẽ là cảnh Đức Phật lên cung trời Đao Lợi thuyết pháp cho chư thiên. Tôi đưa mẫu cho anh bạn hỏi vẽ được không anh ta nói được thế là tôi yên chí cứ vẽ tranh của mình. Khi anh bạn tôi vẽ xong đưa lên chùa cho

---

HT coi. Ngài nói bức này không phải Quang Minh vẽ, tôi đặt anh vẽ chứ không phải người khác vẽ, họ vẽ không tới được ý nghĩa bức tranh. Tôi phải xin lỗi HT xoá đi và vẽ lại sau đó HT mới vui vẻ vì tôi mới đủ khả năng diễn tả được nội dung ý nghĩa của bức tranh. Một điều trớ trêu là ngài không đưa tiền trước. Mỗi bức tôi vẽ xong đưa lên chùa Ấn Quang để cho nhiều người coi và phê bình sau đó ngài mới nói giá bức tranh trả cho tôi và kêu gọi Phật tử ai muốn đóng góp vào bức tranh thì đưa tiền ra. Ngài làm như thế để mỗi bức phải đẹp và giá trị thật sự, nếu tranh không đẹp thì người ta không bỏ tiền ra và chỉ có nước đem tranh về mà thôi. Cho nên mỗi bức tôi đã vẽ với tất cả tâm huyết cùng khả năng cao nhất để thuyết phục người coi và để họ bỏ tiền ra trả cho mình.

Có một chuyện nhỏ là bên cạnh chùa xéo góc trước mặt nhà tôi có một bà luôn đi tới các nơi phát hành kinh sách Phật giáo như Ấn Quang, Vĩnh Nghiêm để bỏ mỗi các loại như tranh tượng Phật in vẽ. Bà lấy tranh của tôi đi bỏ mỗi. Tình cờ tôi thấy họ bày bán tranh của tôi, tôi hỏi ai đem đến đây, họ nói bà đó đem lại và bà nói chồng bà vẽ nên họ nể bà lắm. Tôi nói đây là tranh của tôi vẽ, họ nói nếu thế thì tôi cứ đem thẳng đến họ bán cho cần gì phải qua trung gian. Từ đó bà ta ghét tôi và ngược lại tôi có thêm tiền thêm khách hàng đặt trực tiếp vẽ mọi loại tranh lớn nhỏ.

Chùa Vĩnh Nghiêm nằm trên đường Công Lý. Đây có thể nói là ngôi chùa đẹp nhất Saigon. Kiến trúc vừa to lớn, vừa rộng theo kiểu hiện đại, có pha một chút gì của Nhật Bản, một chút Tàu, một chút cổ VN. Cái tháp 10 tầng đẹp

---

độc đáo. Bên trong nhiều họa tiết cổ, hoa văn VN. Chùa luôn là công trình nghệ thuật của một thời đại của một dân tộc. Chánh điện trên lầu có sức chứa cả ngàn người. Khu đất rộng có thể cả chục ngàn người cùng với xe cộ đến cũng đủ chỗ.

Tôi nhớ rõ có một buổi tôi chở cậu con trai đem theo tranh lên chùa Vĩnh Nghiêm. Chúng tôi vào phòng phát hành sách, gặp cô chủ bán sách. Cô hỏi tôi anh cần gì không. Tôi nói tôi là họa sĩ vẽ tranh Phật. Cô nói một thôi một hồi như súng liên thanh bắn xối xả:

-Tôi không nhận tranh của ai hết tất cả đã có người cung cấp đủ rồi.

Cô đồng đánh nguyệt tời rồi quay đi không nói chuyện gì cả. Tôi dắt con tôi ra hai cha con lên xe đạp đem tranh về. Tôi giận lắm, một con người bất lịch sự mà sao cho đứng bán ở một chỗ quan trọng như Chùa Vĩnh Nghiêm, nơi này thường xuyên có khách quốc tế đến thăm chùa. Tôi còn nhớ vị trụ trì khi đó là HT THÍCH THANH KIỂM, vị sư Người Bắc nổi tiếng về tài năng và đạo hạnh. Cả tuần lễ sau tôi ăn mặc đàng hoàng ghé lại chùa Vĩnh nghiêm chỗ bán tranh, bắt chuyện với cô bán hàng. Tôi nói chiều nay sau giờ đóng cửa anh mời em đi ăn chiều với anh được không?

Cô mỉm cười chớp mắt, đồng ý. Thế là chiều 6 giờ tôi đến mời nàng đi ăn ở tiệm ăn khá khá. Trong câu chuyện tôi được biết cô thôi chồng nay khoảng 35 tuổi còn độc thân. Cô hỏi tôi làm nghề gì tôi nói tôi là họa sĩ. Cô hỏi có vẽ tranh Phật không? Tôi nói có. Cô có vẻ sốt sắng nói anh đem tranh lại em bày bán hộ cho. Chắc cô quên người bị cô

---

từ chối đuối đi hôm trước là tôi. Hôm sau tôi đem tranh lại, cô thấy giống tranh của bà hàng xóm, cô nói tranh này là của bà Thanh chồng bà ta vẽ.

Tôi nói bà ta lấy tranh của tôi đem bán đó, Chồng bà ta là dân ăn chơi, ông ta ốm tong teo còn bà ta mập như cái lu, ông đó đâu có vẽ được đâu ông ta có một chân giả, chống ba tong đi khắp khiểng, hàng ngày chuyên tụ tập bạn bè đánh cò tướng. Từ đó cô rất thân thiết với tôi và giới thiệu cho nhiều người đặt tôi vẽ tranh Phật. Mỗi lần bán tranh được tôi đều cho cô tiền công nhiều nên cô ta thích lắm lúc nào thấy tôi đến cũng niềm nở cười nói sẵn đón vui vẻ.

Tôi khám phá ra một điểm tâm lý đàn bà qua cô chủ này là họ nói đủ thứ đó nhưng rồi quên đó, họ giận dữ khi đó nhưng khi khác họ hiền khô. Cho nên đừng chấp chặt hay tin vào những gì họ nói ra mà giận, mình cứ đi tới một cách bình tĩnh và không để ý đến những gì họ to tiếng là sẽ được việc. Tuy nhiên cũng có một vài trường hợp ngoại lệ hiếm hoi, chuyện đó mình tính sau tùy cơ ứng biến.

Có một bữa tự nhiên có người bạn học từ trung học Nha trang tên KIỂM đến chơi. Hồi ở Nha trang hai đứa tôi chơi thân với nhau lắm. Kiểm là con một nên bà má thương tôi cũng như con trong nhà. Qua mấy lần nói chuyện Kiểm rủ tôi vô bưng khu kháng chiến quân VNCH lập ra để chống CS Tôi nói ngay với Kiểm:

-Chưa phải lúc, vì cuộc chiến vừa qua khốc liệt người dân chưa sẵn sàng chịu đựng thêm nữa đâu. Hơn nữa trên một triệu quân mà chưa thắng nổi CS vì chúng có nga tàu giúp sức sau lưng, hiện nay ta không có đủ quân và phương

tiện làm sao đánh nhau được. Hơn nữa không có một siêu cường yểm trợ thì làm sao địch nổi. Ngoài ra dân chúng chưa thấy CSVN lộ rõ tội ác thì họ chưa ủng hộ ta đâu.

Kiểm cho tôi những ý kiến lạc quan khác và nói Kiểm ra vô mật khu hoài, vô đó mắc võng nằm chơi vui lắm. Kiểm nói như đi cắm trại picnic vậy. Tôi không biết Kiểm nói đùa hay nói thật. Không biết là Kiểm có muốn gài bẫy tôi đó là âm mưu của CS thường làm. Kiểm biết tôi từ nhỏ đam mê chính trị từng là lãnh tụ sinh viên miền Trung và chống cộng. Sau nhiều lần rủ rê tôi không hưởng ứng một chút nào nên Kiểm không đến nữa. Sau đó tôi cũng không biết Kiểm ở đâu, hẳn là ai và hiện nay hẳn ra sao.

Tôi biết rằng Kiểm không đủ khả năng thuyết phục tôi. Muốn thuyết phục tôi không phải cỡ tầm thường như Kiểm.

Tương tự như thế, tôi gặp LÊ VĂN CHÂU đeo kính cận nặng, bạn cũ từ khi còn ở trung học Nha trang. Tôi còn nhớ rõ trên tờ báo nào đó của Sai gon đăng trên đầu trang nhất hình của LV Châu và Vũ Quang Hùng (anh của Vũ thị Mỹ bạn học của tôi ở Nha trang), người đã đặt bom giết GS NGUYỄN VĂN BÔNG trên đường Cao thắng. Khi thấy hình đó tôi giận lắm, tôi buồn cho số phận VN bị những tên CS phá hoại nền dân chủ tự do. Tôi được bạn thân TRẦN QUANG PHƯỚC cho biết là thằng Châu nay nó làm lớn lắm trong bộ công an Saigon. Lê v Châu ghé thăm tôi lúc tôi đang vẽ tranh ngoài sân, Châu hỏi đủ thứ, lâu lâu hẳn lại đến thỉnh linh đều thấy tôi vẽ. Có một lần tôi còn nhớ rõ Châu đến như mọi khi, tôi mới nói với Châu:

-Mấy ông theo dõi chúng tôi làm gì. Niềm đam mê của tôi hiện thời là hội hoạ chứ không phải chính trị. Chúng tôi không có ý làm gì cả vì cả một chính phủ VNCH to lớn như thế mà phải tan rã thì nay trước tình thế mới chúng tôi biết rằng không nên làm gì cả. Mọi chuyện đã qua, lịch sử sang trang. Cho nên bạn theo dõi tôi vô ích. Mà bạn nên dồn nỗ lực vào việc triệt hạ bọn tàu Chợ lớn, bạn biết rất rõ chúng lũng đoạn cả Miền Nam VN suốt chiều dài lịch sử cho đến nay. Nay chúng sẽ lũng đoạn mua chuộc và là ung thối chế độ mới cho mà coi. Chính bọn nó mới là mục tiêu của các bạn chứ không phải chúng tôi. Bạn làm mục tiêu rồi. Châu im lặng nghe hết điều tôi nói và Châu cười nụ cười giả tạo bình thường và từ đó không bao giờ Châu ghé thăm tôi nữa. Tôi tự hỏi bọn họ làm nổi điều tôi nói hay không.

Sau đó tôi có gặp ĐỖ TRUNG HIẾU mặt rỗ, người đàn anh từ thời ở chùa Tỉnh hội Nha trang. Chúng tôi biết hắn hoạt động ngầm cho CS. Hắn có lần mời tôi đến nhà chơi nhờ vẽ cái gì đó, Vợ hắn là BS từ trong bụng ra. Hắn đã phá nát Phật giáo sau 30-4-1975. Nhân quả PG bao che hắn thì hắn đền ơn đáp nghĩa là như thế, vì CS là như vậy.

Một sự tình cờ có những vị trong GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VN đến mời tôi vẽ cho lễ đài Phật đàn rằm tháng 4 hàng năm ở tổ đình VĨNH NGHIÊM. Tôi vẽ rất nhanh lễ đài lớn, mỗi khi làm lễ là có 17 quận huyện quanh Saigon Gia định về dự, các chư tăng ni các hàng giáo phẩm từ thấp đến cao và các phái đoàn ngoại giao tụ tập làm lễ dưới lễ đài đó.

Những kỷ niệm nho nhỏ của tôi về vẽ lễ đài là năm nào cứ ngày 1 tháng 4 âm lịch là thợ thuyền dàn dĩa ra đóng

---

khung lễ đài xong khoảng mừng mười là tôi vẽ. Có một năm tôi không nhớ rõ một bọn ở đâu chúng đến gặp vị Thượng toạ trưởng trong ban tổ chức lễ đài và chúng nói làm sao đó ông ta tin chúng, chúng cũng xưng là phật tử họa sĩ, vị thầy đó đến gặp tôi nói: Quang Minh ơi năm nay nhóm họa sĩ này giỏi lắm họ tới xin vẽ lễ đài. Tôi nói ngay cảm ơn thầy năm nay cho con nghỉ một năm. Trong bụng tôi mừng lắm vì tôi cũng quá bận rộn. Vẽ cho Giáo hội là một sự hy sinh tuy có lấy tiền nhưng tượng trưng thôi. Nên được ai gánh hộ thì vui tột cùng thôi. Nào ngờ tối ngày 13 sát ngay ngày khai mạc thấy ông thầy đó hốt hải chạy tới tìm tôi nói nguyên văn: Minh ơi con cứu thầy, chết rồi tui nó lấy tiền rồi trốn đi đâu mất biệt rồi, ngày đại lễ đến rồi mà lễ đài không xong thì chỉ có chết thôi, tôi vừa ngạc nhiên vừa buồn cười. Tôi với ông vội chạy đến và tôi bắt đầu vẽ cho tới ngày hôm sau mới xong. Vẽ thâu đêm suốt sáng, ông thầy luôn bên cạnh tôi sợ tôi vẽ không xong. Tôi nói với ông đứng bên coi tôi vẽ:

-Thầy ơi đi mua bánh mì con đói rồi,

Ông nói nừa đùa nừa thật:

-Trời ơi cái thằng này nó giám sai tôi đi mua bánh mì cho nó kia.

Tôi cười nói như đùa:-Thầy không mua con không vẽ nữa đó.

Ông cười cười và nói:

-Lần này thôi đó nghe. Miệng nói chân ông chạy đi mua bánh mì cho tôi.

Mọi người đứng vây xung quanh coi tôi vẽ cười ầm. Có người trong đám đông nói với tôi vẽ thành thật:

-Năm nào chúng tôi cũng ra đây đứng coi hoạ sĩ vẽ và nhìn cách hoạ sĩ vẽ thích lắm nhưng năm nay không thấy anh xuất hiện trong khi bọn người lạ bày biện đủ thứ mà làm như mè mướn chúng tôi lo quá nay thấy anh ra vẽ chúng tôi mới yên chí là lễ đài mới xong và đẹp. Mọi người đứng coi vỗ tay. Không biết họ vỗ tay vì lời anh đó nói hay vỗ tay để tán thưởng tôi vẽ cực nhọc? Nhưng cứ vỗ tay là vui rồi.

Nghe người khách nói tôi cảm động quá vì cũng có nhiều người ái mộ mà mình không biết. Họ thăm lặng theo dõi những gì mình làm.

Từ bữa hôm đó ông thầy nói một câu: thôi thầy sợ tới già từ nay lễ đài là giao cho Quang Minh là xong. Hú hồn hú vía. Mỗi khi lễ Phật đàn vẽ một chủ đề khác nhau. Chỉ cần ông nói sơ cho tôi hiểu rồi ông cứ tự nhiên đi ta bà thế giới khi về là thấy tôi vẽ xong rồi, có khi còn đẹp hơn ý của ông đưa ra.

Đúng ra ông thấy tôi vẽ một cách nhanh chóng dễ dàng quá ông tưởng đã là hoạ sĩ thì ai cũng vẽ được như tôi, nào ngờ vẽ được như tôi là một sự hiếm hoi. Ông nghĩ như thợ hút tóc ai cũng cắt tóc kiểu hút cua con trai được, nên ông coi thường tôi. Bụt chùa nhà không thiêng.

Lễ đài phải có hình thức rực rỡ uy nghi hùng vĩ.

Cho đến năm 1992 tôi đi Mỹ mới thôi. Khi qua Mỹ tôi được một vị thầy trên tiểu bang TENNESSEE mời lên vẽ lễ

đài Phật đàn. Năm sau cũng thế. Có một buổi ông thầy đó nói với một vẽ ngưỡng mộ tiếc rẻ là một năm nào đó tại Vĩnh nghiêm vẽ chủ đề chín con rồng phun nước tắm Phật đẹp quá. Tôi cười nói với ông thầy:

-Thưa thầy tranh lễ đài đó là do tôi vẽ.

Ông nhìn tôi vẻ ngạc nhiên và không tin, tôi liền lấy quyển album cho ông thầy coi có hình tôi đứng chụp bên cạnh bức tranh đó ông mới tin trong sự ngạc nhiên thích thú. Ông nói tôi đâu có ngờ người vẽ đó là họa sĩ và đi nước ngoài rồi. Năm đó tôi vẽ lại bằng ký ức bức tranh lớn bằng hai tấm ván ép ráp lại với nhau chín con rồng tắm Phật cho chùa của ông. Mỗi kỳ Phật đàn ông thầy mua vé máy bay cho tôi và đưa cho tôi 1000 dola tiền công. Một kỳ lễ sau đó khi làm lễ tôi lấy giấy ra vẽ chân dung cho khách. Suốt buổi lễ tôi vẽ liên tiếp không ngừng nghỉ, khi lễ xong cũng là lúc tôi vẽ người khách sau cùng. Khi nghỉ ngơi để mai tôi về lại FL Tampa. Ông thầy hỏi tôi:

-Họa sĩ lấy bao nhiêu tiền?

Tôi vui quá vì đếm số tiền tôi vẽ cho khách hàng bằng số tiền ông thầy định đưa cho tôi.

Tôi nói thôi thầy khỏi đưa gì cả con đã vẽ cho khách đủ số tiền thầy định đưa rồi.

Năm 1992 tôi có giấy bảo lãnh của anh Kỳ gửi về. Nhưng anh tôi cứ viết thư về mắng là chúng tôi không lo làm ăn mà cứ chơi bời.

Tôi lấy làm ngạc nhiên không hiểu sao anh tôi lại nói như thế trong khi tôi làm ăn tối tăm mặt mày vì cha mẹ già nghèo lấy dâu tiền mà ăn chơi. Bản thân là một người lính chế độ cũ, làm sao dám ăn chơi. Tôi viết thư giải thích gì anh tôi cũng không tin. Em tôi nó nói chắc bà chị dâu qua đó thủ thỉ cái gì nên anh tôi mới hiểu lầm nổi điên chửi như thế. Nay chỉ có anh Minh qua được bên đó rồi nói hết sự thật thì mặc may tụi em mới đi được. Tôi bán căn nhà đang ở cho một ông BS cần mặt đường làm phòng mạch giá 15 cây vàng, tôi gửi liền qua cho anh Kỳ 5.000 dola. Anh mua vé cho bốn người hết 3.500 dola. Khi qua đến nơi anh đưa cho tôi số tiền còn lại và kể đúng như chúng tôi dự đoán là bà chị dâu nói chúng tôi ăn chơi không biết làm ăn gì cả. Anh tôi sợ đem một lũ ăn chơi qua đây mang vạ. Tôi buồn cười là vì ai cũng thấy tôi làm ăn như nước chảy kể cả bà chị dâu cũng thấy rõ ràng, vậy mà lần đầu tiên nghe nói tôi ăn chơi. Khi anh tôi cầm số tiền tôi gửi qua anh hỏi bà vợ là chúng nó ăn chơi làm sao có số tiền lớn lao này. Bà không trả lời được vì lộ mách xạo rồi.

Khi qua đến nơi anh em ngồi nói chuyện tôi mới kể hết sự thật là dưới chế độ CS nghèo đói, ai cũng làm ăn cực khổ không đủ sống lấy tiền dâu ăn chơi như bà chị dâu bịa đặt để cho anh Kỳ không bảo lãnh chúng tôi qua Mỹ. Bà muốn anh chị em chúng tôi chia lià nhau, hiểu lầm nhau xung đột nhau. Bà ảnh hưởng sự suy nghĩ của CS.

NHỮNG ĐIỀU ĐÁNG NHỚ CỦA TÔI

Phần II

15-11-2014

Khi bước xuống máy bay, niềm vui không tả xiết là anh Hai ra đón. Vẫn cái dáng mảnh khảnh dễ thương từ ngày xưa. Anh đưa chúng tôi về thẳng nhà anh QUỚI bạn của anh từ lâu, anh đã hỏi trước cho chúng tôi ở tạm, anh Quới đồng ý cho ở nhờ. Vì anh Hai ở trong một cái mobil home chật chội không thể cho một gia đình 4 người vô ở chung được. Căn nhà anh Quới sang quá. Ở VN mới qua thấy cái gì cũng sang trọng, cái gì cũng đẹp. Anh Quới là đại úy VNCH, anh có 5 người con trai. Ai cũng lanh lẹ tốt bụng tử tế. Chị Quới nhỏ nhắn rất hiếu khách, làm cho chúng tôi thấy an vui. Chúng tôi ở nhà anh chị Quới được nửa tháng thì anh Hai kiếm mướn hộ cho chúng tôi một căn nhà nhỏ hai phòng và một phòng khách. Sao nhà cửa ở đây rộng rãi chẳng bù với VN chật chội.

Ngay tuần đầu đã có người chỉ cho tôi đi làm tại hãng mì FAR EAST NOODLE của người TÀU. Hãng này làm mì sợi bằng bột mì pha với trứng gà, trứng gà đựng trong những cái thùng nhựa trắng lớn như thùng xách nước. Bột mì trộn trứng xong cán mỏng và sắt thành sợi và vô thùng hay bao gói đi các chợ toàn tiểu bang FL. Công việc ở đây rất nặng nề và luôn nhiều hơn 8 tiếng cho mỗi ngày làm việc. Người tàu họ bóc lột sức lao động của công nhân rất dã man, nhưng người VN bám lấy việc ít lương nặng nhọc này vì họ không biết tiếng Anh cho nên phải làm ở đây, bọn chủ chúng biết thế nên bóc lột mà không dám bỏ đi làm việc khác được. Mỗi buổi chiều về chân tay rã rời, đau nhức, về là nằm duỗi không nhúc nhích được. Một điều may mắn là có một anh bạn lớn tuổi tên Liêm.

Anh nói ra mới biết quê anh ở TRẮNG BÀNG TÂY NINH cùng quê với HỒNG PHÚC con gái tôi, nói ra anh biết ngay nhà con tôi ở đâu. Anh đã tình nguyện đưa đón tôi đi và về nhà suốt tám tháng. Tôi đưa tiền xăng anh nhất định không lấy. Tôi cảm ơn những đồng hương cùng cựu quân nhân VNCH họ rất tốt với nhau.

Mấy anh em người VN sau giờ làm việc ngồi nghỉ than với nhau ngày tết VN hăng không cho nghỉ, vì chủ hăng nói qua đây rồi mà còn ăn tết làm cái gì. Khi ngày đầu năm dương lịch hăng không cho nghỉ vì chủ hăng nói ngày lễ đó của người Mỹ chứ đâu phải của người Á châu mình đâu mà nghỉ. Cuối cùng chẳng được nghỉ ngày nào cả vì họ là người tàu là như thế.

Trong hăng mì có một người bạn trẻ thấy tôi vẽ anh ta nói hãy đi đến trường VOTECH mà học vẽ cách của người Mỹ dạy. Tôi hỏi địa chỉ là ở đường Hillsborouh và đường Orient. Tôi về nói với anh Hai, anh vui vẻ đã đưa tôi đến đó xin học. Tuần 3 buổi tối sau giờ làm việc 7 giờ là đi học liền. Tôi được anh Hai đưa đi và đón về. Tôi thích lắm và sau đó cũng may mắn có một người bạn Mỹ học cùng lớp cô ta cận nhưng thích học vẽ và cô PECGY đã tự nguyện đưa đón tôi đi về, mỗi buổi học.

Có một bữa tôi nghỉ làm ở hăng mì và đi tới hăng điện tử xin việc, sau khi phỏng vấn họ nhận tôi vào làm việc. Việc ở đây rất nhẹ nhàng chỉ ngồi gắn con chip nhất định khi cái board dây chuyền chạy tới trước mặt mình. Tôi làm được 3 tháng thì bị layoff. Về nhà tôi vẽ tranh và vẽ tranh cho chùa. Năm 1994 tôi vẽ lễ đài Phật Đản cho chùa Minh Đăng Quang, trụ trì chùa khi đó là thượng toạ BỬU MINH, tôi có quen một người bạn Mỹ tôi nhờ anh ta kêu báo Mỹ nên có phóng viên báo chí Mỹ tới chụp hình và đưa lên báo Tampa Tribune trang

---

nhất lễ đài hình màu rất đẹp. Thầy Bửu Minh là tuyên úy Phật giáo và đã bị CS nhốt tù 13 năm. Thầy tin tưởng ở tôi nên giao hết mọi việc từ lễ đài đến làm MC cho ngày lễ Phật đản. Báo Gia Đình cũng có bài và hình ảnh lễ này. Dịp này tôi biết anh Phạm Ngọc Cửu ở Orlando, anh cũng là bạn tù CS của Thầy trụ trì Bửu Minh. Từ lễ đài đến trang trí đều do anh em con cháu trong gia đình tôi lo liệu hết. Lễ đài tôi vẽ ba bức tranh lớn PHẬT ĐẢN SANH cắt rời từng hình, PHẬT THÀNH ĐẠO, PHẬT NHẬP NIẾT BÀN gọi là lễ Tam Hợp vì cùng ngày đó Đức Phật Đản Sanh, đắc đạo và nhập niết bàn. Buổi lễ có HT THÍCH HỘ GIÁC làm chủ lễ và thuyết pháp sau đó.

Tôi không nhớ rõ ngày nào nhưng sau Phật Đản không xa có tin chùa sẽ mời HT THÍCH THANH TỬ từ trong nước ra về chùa MDQuang thuyết pháp. Tôi nghe nói phong phanh là sẽ không treo cờ vàng ba sọc đỏ. Tôi còn nhớ trưa hôm đó tôi không được mời vì tôi không ở trong ban tổ chức. Tôi tới dự như một phật tử bình thường. Nhưng tôi chen lên hàng trên ngòai, tất cả ngòai bệt xuống đất. Tôi nhìn trong ban tổ chức có bà Thanh chủ chùa, ông Lê anh Tuấn, ông Tạ Hùng chuyên môn làm MC và TT BỬU MINH. Khi HT THANH TỬ đi từ phía sau ra ngòai trên ghé giảng thì tôi nghe bên ngoài ồn ào vì bà con Đồng hương phản đối là không treo cờ, chùa đã hạ cờ vàng ba sọc đỏ VNCH. Nghe nói BTC đã kêu police tới có người bên ngoài đã bị bắt. Người ngòai nghe trong chánh điện có một xe bus phật tử từ Orlando qua. Những người phản đối cũng có một số từ Orlando qua. BTC sợ quá đóng cửa chánh điện. Bên trong cố thủ bên ngoài dật cửa ỳnh ỳnh. Ai cũng tái mặt tôi hỏi từng người trong BTC bây giờ làm sao, ai cũng lắc đầu trả lời là không biết. Tình trạng rối loạn càng lúc càng

tăng, tôi nói với BTC là để tôi làm, mặc dù tôi không có nhiệm vụ gì cả. Tôi đứng lên cầm micro nói như một vị chỉ huy:

-Tất cả anh em Phật tử đồng hương bên trong và bên ngoài chánh điện nghe lệnh tôi, tất cả quý Phật tử ngồi xuống, theo lệnh tôi hãy mở cửa chùa ngay để tất cả quý vị bên ngoài vô chánh điện ngồi nghe HT thuyết pháp.

Mọi người bên trong chùa nghe tôi nói thế hoảng sợ ồn lên sợ nếu mở cửa theo lệnh của tôi bên ngoài vô làm loạn.

-Tôi nói tiếp: Tất cả theo lệnh tôi mở cửa để tất cả mọi người vô nghe thuyết pháp. Sau đó mọi người Phật tử có quyền đặt bất cứ câu hỏi nào con xin Hoà Thượng trả lời hết những thắc mắc đó. Một lần nữa nghe lệnh tôi mở cửa chánh điện ngay. Cánh cửa mở và Phật tử bên ngoài ùa vào. Tôi nói tiếp xin quý vị ổn định chỗ ngồi trong vòng trật tự. Ai nấy rậm rạp ngồi yên.

Tôi nói tiếp: Trước khi là người Phật tử ta là người VN, Chúng ta là cộng đồng người Việt ty nạn CS, không ai có quyền xúc phạm tới danh dự của Cộng Đồng hết. Tôi xin một lần nữa nhắc lại là HT sẽ trả lời tất cả những câu hỏi của mọi người. Như một lời phân công cho HT. Xin HT bắt đầu buổi thuyết pháp.

Mọi người vỗ tay vì tôi đã giải quyết được một việc quan trọng mà ai cũng bó tay. Cái tình huống bất ngờ như thế cần một vị tướng chỉ huy, tôi đã tự nhận một vai trò quan trọng nguy hiểm đó.

Hoà Thượng giảng về con khi dính nhựa hai tay rồi hai chân và miệng luôn. HT muốn chửi những người chống đối là con khi ngu si. Tôi thất vọng về bài giảng của HT. Sau buổi giảng HT chuẩn đi ngã sau và không trả lời câu hỏi như tôi đã giao hẹn. Chuẩn cho êm chuyện vì ông không đủ sức trả lời những câu hỏi về chính trị ở hải ngoại.

Sau đó anh em hội Cựu quân nhân trách tôi là tôi đã hạ cờ VNCH để đón sự từ trong nước ra, thật sự tôi không có quyền làm gì cả trong cái chùa này. Mấy bà có chồng Mỹ điều hành chùa hạ cờ VNCH. Có người nói đùa là chùa của mấy mẹ Mỹ. Sau đó tôi còn bị ai đó viết bài chửi trên báo VNTP là hạ cờ Quốc gia, tôi có viết thư trả lời nhưng VNTP không đăng bài phản biện của tôi. HT đã phá cộng đồng một cách ngoạn mục, chỉ có CS là có lợi, vì chúng không làm được nên đã nhờ tôn giáo phá cộng đồng mà thôi.

Sau đó tôi được sư bà ĐÀM LỰU mời đi San Jose vẽ tranh trên chánh điện chùa ĐỨC VIÊN chùa rộng 38 ft cao 20 ft. Sở dĩ bà biết tôi là vì tôi viết trên báo bài nói về phương pháp vẽ tranh Phật. Tôi vẽ liên tiếp hơn một tháng mới xong bức tranh. Bà đưa cho tôi quyển kinh QUÁN VÔ LƯỢNG THỌ và bà nói vẽ theo trong kinh đó. Tôi hơi hoảng vì không có mẫu nhưng tôi đọc xong quyển kinh và vẽ theo trí tưởng tượng của mình. Một một cái là vẽ một phần lại phải leo xuống và đứng ra xa ngó xem tranh có cân đối không. Tôi rất vui vì toàn thể các vị ni cô trong chùa đều khen ngợi tranh tôi vẽ. Chùa này là chùa sư nữ của sư cô Đàm Lưu người Bắc. Khi đó chùa mới bắt đầu xây dựng vì không đủ tài chánh nên sư bà xin phật tử đem vỏ lon nước ngọt, lon bia tới cho chùa bán để lấy tiền xây chùa. Đức Viên là ngôi chùa đẹp và lớn nhất vùng bắc Cali. Tôi vẽ nhằm vào cuối năm nên lạnh buốt. Mỗi buổi sáng ra thấy các thau nước để qua đêm ngoài trời đóng băng một lớp nước đá cứng trên mặt.

Nơi này tôi quen một người bạn đó là anh Hưng, anh nói muốn về Florida tôi mời anh về Tampa với tôi. Anh kể vợ anh bỏ anh, bà ta đẹp lắm là hoa khôi. Anh nấu cho các nhà hàng. Khi anh về Tampa là có người mời anh nấu nhà hàng liền. Anh dạy cho tôi cách chữa bệnh bằng nhân điện. Tôi đã chữa

---

cho nhiều người. Sau vài năm anh về nấu cho nhà hàng tại Orlando. Anh có kể trong khi ở Orlando, có một ông luật sư người Mỹ bị bệnh aid nhờ anh chữa bằng nhân điện. Sau một tháng anh chữa cho người đó họ đi khám bệnh thử máu không còn vi trùng HIV nữa, người đó tặng anh 30000 dola nhưng anh không lấy. Anh hứa với thần thánh là chữa bệnh không lấy tiền, nên ai cho bao nhiêu anh cũng không lấy một xu nào cả. Nay anh đã đi tu, lâu lâu anh em có gặp nhau trên chùa. Anh nói nay anh thuộc hàng cao cấp trong đạo rồi.

Cách chữa bệnh bằng nhân điện là để một tay lên đầu người bệnh còn tay kia để vào chỗ người ấy đau rồi nhắm mắt niệm một câu thần chú gì mình thích (ví dụ tôi đọc thần chú Chuẩn Đề). Sau chừng nửa tiếng đồng hồ thì ngưng. Trong khi chữa tôi thâm nghĩ là luồng điện trong người tôi thoát ra hai bàn tay của tôi chuyễn vào người bệnh, luồng điện đó điều chỉnh hệ thống điện trong người và trở nên mạnh và bình thường lại là hết bệnh. Bệnh là do âm dương không điều hoà. Chữa bệnh là điều chỉnh âm dương trong người bệnh. Đó là phương pháp trị bệnh bằng nhân điện.

Sở dĩ tôi ngưng không chữa bệnh nữa là vì tôi không học được cách ngồi thiền phục hồi lại luồng điện đã truyền ra cho người bệnh và đã thu lại vào cơ thể mình chứng bệnh của người bệnh nhân. Ngoài ra khi chữa những người bệnh vì nghiệp họ phải trả mà mình chữa tức là xen vào cái nghiệp của người ta là mình bị quả báo lãnh đủ. Ngoại trừ những bậc bồ tát các vị đó có huệ nhãn biết được người nào nên chữa khi họ đã hết nghiệp người nào không nên chữa vì họ phải trả quả, hơn nữa các bậc bồ tát mới đủ đức độ phước báu chuyễn nghiệp cho chúng sanh còn mình là phạm phu làm sai sẽ bị hoạ lây.

Ông anh Hai của tôi thích nấu phở đãi bạn bè, anh rất hãnh diện vì cách nấu phở của anh đúng kiểu Bắc. Ngày xưa anh được một ông người Bắc nấu phở bán trên xe đẩy ở Nha trang chỉ cho anh cách nấu phở. Anh thường chê những người khác nấu không chính truyền bắc phái. Một thời gian lâu tôi bái phục cách nấu theo quan niệm chính truyền đó. Tôi ăn phở anh tôi nấu sao không thấy hấp dẫn, không ngon miệng gì mấy. Tôi không hiểu tại sao chắc tại tôi không sành điệu ăn phở nên không thấy cái ngon của phở chính truyền bắc phái cổ điển. Nhưng khi nói chuyện với anh Hưng một chuyên gia phở thú thiệt anh có nói với tôi:

–Nấu phở cũng như các thứ thời trang khác, nên phở luôn phải đổi mới theo thời gian, khẩu vị của con người nó cũng thay đổi theo trào lưu hiện đại vì thế khi nấu phở phải đuổi kịp thị hiếu của khách hàng. Nếu mình không đuổi kịp thời đại thì mình sẽ bị phế thải. Nói chung là người nấu phở phải thay đổi nhanh lẹ mới được quần chúng đón nhận. Nay tôi mới hiểu tại sao anh tôi nấu phở cực khổ công phu mà không ngon, vì miệng của tôi nó đã biến đổi theo thời gian.

–Cuộc đời là một chuỗi biến đổi, mất còn mà mình không ngờ. Tôi vì mê vẽ nên không làm vừa lòng người đàn bà bên cạnh. Đúng ra tôi quan niệm hiểu nhau thì chấp nhận những gì là một thói quen của nhau. Bà đã bỏ tôi vì nay tôi là kẻ thất thế, bị lay off thất nghiệp. Mà tôi còn mê báo chí, vẽ vờ, và chính trị. Vì mê vẽ và báo chí cho nên nhà rất bừa bộn. Tánh tôi ăn mặc lè phè luôm thuộm nên không còn hấp dẫn nữa. Bên này phụ nữ họ lên chân vì họ nghĩ lady first. Bà bỏ tôi đi không một lời từ giã. Tôi im lặng vì mình nghĩ họ đã vứt bỏ mình rồi có nói cái gì cũng bằng thừa. Đôi khi họ vin vào những gì mình nói để họ đổ thừa là tại mình nói ồn ào. May mắn đã đến với tôi là tôi được khách đặt vẽ đủ loại, tôi gồm

---

được 10.000 dola và cho cô em gái mượn mua căn nhà tại đường Ellicott. Tôi về ở chung nên đỡ tốn tiền. Hơn nữa có chỗ tiếp khách, gặp gỡ bạn bè và đi học. Vì đi học ở Hillsborough Community College mà quen Hoa. Cô có căn trong apartment đường Clark, chúng tôi chung sống có hai đứa con trai.

–Tôi lại nổi hứng mở một tờ Nguyệt san là CẢM THÔNG chủ nhiệm kiêm chủ bút. Tôi vừa viết bài vừa đưa báo vừa lấy quảng cáo từ Tampa tới Orlando. Có người nói ở Orlando có hai tờ báo rồi là tờ Gia đình và Văn nghệ, mình ở xa khó lọt vào khu cấm địa đó mà lấy quảng cáo. Tôi thử thời vận và cũng để chứng minh một lý luận si củn củn của tôi là, chưa chắc họ thành công ở địa phương họ sống vì ở gần họ có nhiều khuyết điểm nên hàng xóm chán còn mình ở xa có nhiều hy vọng mới mẻ hơn. Tôi nghĩ như thế không ngờ đúng vì tôi xa lạ nên họ chưa có ấn tượng xấu về mình nên tôi xin được nhiều quảng cáo ở Orlando. Báo sống được là nhờ quảng cáo. Tôi đã in báo giấy trắng sáng đẹp nên báo CT được độc giả ưa chuộng. Tôi làm như thế được hai năm khi tờ báo đang lên thì tôi ngưng vì đi học ở HCC. Tôi suy luận là làm truyền thông phải có trình độ Anh văn cao, vì có khi có những cuộc họp báo mình phải tự nói không nhờ ai được.

–Cũng là một sự tình cờ là cháu DIỄM con cô em gái nó đi học ở HCC, về nó nói:

–Bác Minh ơi bác vô HCC học đi để có trình độ cao. Học được bao nhiêu hay bấy nhiêu. Không tốn tiền vui lắm bác ơi.

–Tôi vác cái thân nhà quê vô xin học. Chỉ cần dịch cái bằng tốt nghiệp lớp 12 là đủ. Ông Đ N Như dịch cho tôi, nộp vào trường là ok. Tôi nghĩ cứ vào học được một buổi hay một buổi, được một chữ hay một chữ. Học không được thì về làm báo tiếp. Không ngờ tôi siêng năng cố gắng học cứ thế mà lên

---

lớp. Tôi xin học kèm anh văn với hội họa. Phòng counselor nói tới trường Ebor xin ông thầy dạy vẽ nếu ông đồng ý là được học song song. Nào ngờ khi nói chuyện ông thầy nghệ sĩ đó thấy tôi vẽ đẹp ông nhận ngay, vì thế tôi học các môn như drawing, Painting, ceramic, sculptur đều được một cách dễ dàng. Năm này qua năm khác, sáng học HCC chiều ra biển vẽ, vừa được học full time vừa đi làm full time. Những buổi trưa tôi gục đầu nơi ghế đá của catin chợ mát sau khi ăn sáng trưa tại trường. Chiều 3 giờ tà tà ra biển Clearwater ngồi vẽ chân dung tiền đầy túi. Một cảm giác rất hạnh phúc, bao nhiêu mộng ước từ từ hiện ra và trước mắt không có gì khó khăn cả. Học và làm việc hỗ trợ cho nhau. Nhiều kỷ niệm lấm trong thời gian đi học. Như trường thường tổ chức thi tranh ảnh của sinh viên, ai trúng thưởng có tiền mặt. Tuy ít chỉ vài trăm dola như một miếng giữa làng bằng một sàng trong bếp. Tôi thường xuyên được thưởng về bộ môn chân dung trắng đen. Đây là cách vẽ đặc biệt ở quê nhà nên lạ với người Mỹ. Có lần trường tổ chức cho tôi một cuộc triển lãm tranh các loại tôi vẽ như sơn dầu, trắng đen, phong cảnh... Tôi được khen và nổi tiếng.

–Có nhiều người VN họ thấy tôi cấp sách đi học họ nói già rồi mà đi học làm gì, học xong già ai mà muốn. Tôi thấy những người đầu óc họ suy nghĩ buồn cười, họ mang mặc cảm ngu dốt, thấy ai làm điều gì tốt hơn hay hơn là họ chỉ trích dạy đời xỏ xiên. Vì họ không học nên nói tiếng anh không được người ta chửi cũng không biết. Học như một niềm vui thay vì đắm đuối vào những cái vô bổ như cờ bạc phim bộ của Tàu thì hãy đi học được chữ nào hay chữ nấy. Tôi học về nghệ thuật đâu phải để đi làm cho người khác mà tôi học để tôi làm cho tôi. Học để tác phẩm của mình hay hơn cao hơn. Học cũng như sáng tác nghệ thuật là một thú vui tiêu khiển thanh nhã

---

nâng cao trí tuệ và cuộc sống hạnh phúc hơn. Có những người họ ngồi không ngày này qua ngày khác mà họ chịu được. Lúc nào cũng phải làm một cái gì đó tôi mới thấy vui. Tôi học như một tấm gương cho con cháu noi theo. Bắt nguồn từ ngày xưa vì nghèo nên bị khi dễ nên tôi cố học để thoát ra khỏi cái nghèo và cái nhục. Học thết rồi nó như một thói quen không học không chịu được. Hãy tìm cho mình một niềm vui, một niềm đam mê.

—Mỗi năm trường có một cái gọi là INTERNATIONAL FESTIVAL, tức là bao nhiêu quốc gia có sinh viên học tại trường thì các sinh viên của nước đó có một gian hàng để trưng bày những gì của quê hương mình cho công chúng vào coi, ví dụ như quần áo, tranh ảnh, nghệ phẩm, thức ăn ... Rồi họ lên sân khấu ca nhạc quê hương của họ cùng những điệu vũ dân tộc dân gian cùng với quần áo truyền thống của nước họ. Gian hàng của VN có tôi ngồi riêng ra một góc vẽ tranh chân dung cho những ai muốn vẽ, tiền trả bao nhiêu là tùy hỷ. Trong khi nhà trường trả riêng cho tôi một số tiền theo hợp đồng thường là 250 dola. Mở cửa hội chợ là 8 giờ và đóng cửa là 5 giờ. Tôi ngồi đó vẽ liên tiếp, sinh viên phải ghi tên theo thứ tự. Chỉ có chỗ tôi vẽ là đông đảo nhất. Khi nào cũng thế cái danh sách thật dài và người ngồi chờ rỗng rần. Họ đứng lâu mỏi chân họ ngồi xuống đất. Có một bữa, tôi đang ngồi vẽ thấy đầu dãy người ngồi chờ ồn ào lên, người này người kia thày cô chạy tấp nập. Tôi không biết chuyện gì nên cứ ngồi vẽ một lúc lâu sau thấy mấy người mặc áo trắng security thổi còi và bót ồn ào, tôi cũng chưa biết chuyện gì xảy ra. Một lúc sau tôi thấy bà Dr LONO đi tới chỗ tôi nói như trấn an là sinh viên dành chỗ để vẽ đã đánh nhau, can mãi mới được. Bà nói đây là lần đầu tiên tại trường này có vụ sinh viên dành nhau đánh nhau vì tôi vẽ chân dung. Bà nhìn tôi không

---

biết bà nghĩ gì, nhưng những người ngồi theo thứ tự ngồi yên họ sợ nếu đứng lên hay nhúc nhích sẽ có người dành chỗ. Họ không muốn phải đánh nhau như đầu đàn kia. Tôi để một cái hũ thủy tinh bằng trái dưa hấu lớn của bà Lono có hàng chữ donation, tôi đếm khi cuối giờ cũng được hơn 150 dola. Trường HCC lớn lắm tôi đi tới đâu cũng có người chào tôi và dơ tay vẫy, họ biết tôi mà tôi không biết họ.

–Ngoài biển Clearwater mỗi ngày được ngồi vẽ 4 tiếng đồng hồ. Ở đây họ làm như thế là bất chúc ở Keywest. Mỗi năm cũng có hai ngày hội chợ cho mọi thành phần đến bày bán suốt ngày các thứ nghệ phẩm như nữ trang tự chế dây chuyền quần bằng dây.... tôi thì vẽ. Họ chặn bãi đậu xe làm hội chợ chia ô thành từng hàng có đánh số. Một lần ở ngoài đó có một cô họa sĩ chừng 25 tuổi từ một nước trong khối Liên xô cũ. Cô có mái tóc bạch kim, da trắng, mắt nâu pha đọt chuối, dáng cao chân dài, luôn mặc quần soc ngắn sát hông trông thật hấp dẫn. Cô cũng vẽ chân dung. Các chàng trai khách hàng hay các ông bạn bán hàng ở đó luôn ghé thăm chỗ cô ngồi vẽ. Tự nhiên chừng 10 giờ sáng tôi thấy mấy anh bạn cùng bán đủ thứ chạy tới chạy lui tấp nập ai cũng có vẻ mặt nghiêm trọng, tự nhiên họ nhìn tôi dò xét như tôi vừa chủ mưu hay vô tình làm một điều gì phạm pháp. Tôi vẫn tỉnh bơ sửa soạn như mọi khi trưng bày hàng của mình, họ cứ chạy ngược chạy xuôi. Tôi lo lắng vì hình như ai cũng nhìn tôi với vẻ xoi mói lạnh lùng. Sau đó lâu cũng cả tiếng đồng hồ mới có người bạn Mỹ chạy tới chỗ tôi nói cô bé họa sĩ kiêu diễm đó khóc, vì ban quản lý sắp cho cô ngồi gần tôi, chắc ban quản lý có ý sắp từng loại mặt hàng giống nhau vào từng khu, cô đã nói với ban quản lý từ trước là sắp cho cô ngồi xa tôi nhưng họ quên sắp cô ngồi gần tôi, cô nói ngồi gần tôi cô vẽ không

được vì bao nhiêu khách chạy qua gian hàng của tôi hết như thế cô không vẽ được nên cô khóc.

–Người đẹp như thế mà khóc thì thật là một chuyện to lớn ồn ào không tha thứ được, hơn nữa lại nghe nói phong phanh là cô khóc là tại tôi nên mọi người tự nhiên nhìn tôi với vẻ mắt thiện cảm là phải. Sau đó mấy ông bạn tốt bụng đã yêu cầu ban quản lý sắp xếp lại cho cô ta, chắc phải có anh chàng nào đó hoán đổi chỗ cho người đẹp để không ngồi gần cái thằng phải gió dễ ghét dành hết khách của người đẹp. Cái thằng vô duyên mà không làm gì được hẳn.

–Thiệt rõ khổ ở đâu chúng tộc nào cũng có người ưa tôi ái mộ tôi cũng có người bực mình về cái cây viết chì than của tôi.

–Năm 2004 tôi có một người bạn là anh Châu có người vợ bảo lãnh anh qua đây sau 17 năm trong tù CS. Anh chị có một nhà hàng tên VẠN LỢI trên đường Orange Blossom ở Orlando. Mẹ con Ngọc–Thắng làm trong nhà hàng đó. Anh tráng bánh ướn, chả giò, làm bánh hỏi bỏ mỗi các chợ, nhà hàng. Đêm về mẹ con nghỉ tại nhà anh chị Châu. Có một bữa anh Châu kêu tôi nói là anh có một người bạn tên Ân làm trong Disney Word đã 16 năm, Việc của anh ta là điêu khắc những công trình trong đó. Nay ông chủ muốn làm mới tất cả các cánh cửa bằng cách điêu khắc phù điêu trên đó hai cây dừa nằm chéo nhau nổi lên. Tôi có nói tôi quen anh là họa sĩ Minh và cũng là điêu khắc gia. Anh Ân nói mời tôi tham dự bằng cách lên nhà anh và nhận một tấm mốp hột nhuộm và mẫu hai cây dừa về điêu khắc lên mốp, một tuần sau đem xuống để anh trình ông chủ nếu ông chịu mẫu của ai thì người đó trúng tuyển. Tôi đã xuống gặp anh Ân và anh đã trao cho tôi một tấm mốp dày chừng ba đốt ngón tay màu xanh nhạt ngang 1ft50dài 3 ft và mẫu phác thảo hai cây dừa mọc chéo nhau trên

---

tờ giấy nhỏ. Tôi đem mẫu về và bắt đầu khắc sâu xuống cho thân hai cây dừa và khối lá nổi lên rồi tôi khắc từng tàu những lá dừa bằng dụng cụ điêu khắc có bán ở art supply. Trong thời gian tôi làm việc thì anh Châu kêu về liên tiếp nói rằng Ông Ân nói với bạn bè rằng chủ của ông ta sẽ không nhận mẫu của VQMinh đâu vì anh ta đã làm việc với ông chủ khó tánh này 16 năm rồi nên anh ta biết ý của ông chủ thích cách điêu khắc của anh ta mà thôi.

–Cách nói của anh Châu là lỡ giới thiệu tôi với Ân mà nếu tôi rớt thì kỳ lắm và anh sợ tôi buồn. Anh Châu còn nói thêm trong các nơi ăn nhậu hay uống cafe, Ân có vẻ tự tin, tự kiêu và miệt thị anh Minh nhiều lắm. Tôi nói với anh Châu:

–Anh đừng lo tôi buồn vì thất bại, tôi không hy vọng tác phẩm của tôi được nhận vì tôi không biết ý của ông chủ ấy ra sao. Hơn nữa trong nghệ thuật người này thích cái này người kia thích kiểu kia là chuyện thường. Tôi chỉ muốn đem tác phẩm dự một lần làm quen, tôi đã sẵn sàng tâm lý khi tác phẩm của mình bị loại.

–Anh Châu an ủi tôi đừng buồn nếu có gì không như ý. Tôi cảm ơn anh Châu đã nghĩ tới tôi, muốn đưa tôi lên để có cơ hội thi thố tài năng. Một hàn sĩ vô danh nơi Tampa thâm sơn cùng cốc. Ngày nộp tác phẩm Ân có đem bức phù điêu của anh ra khoe với tôi. Ý như anh muốn dạy cho tôi một bài học về điêu khắc. Tôi thấy anh làm rất kỹ như copy mẫu vẽ từng nét vẽ trên bản thảo, còn tôi chỉ lấy ý của bản thảo và cho các cành lá dừa bay lượn tự do phong phú. Tôi lý luận người vẽ mẫu hai cây dừa theo ý của ông chủ mà không bắt buộc phải copy như thế, vì phác bằng tay bằng viết mực trên giấy nên có nhiều nét vô lý phóng lớn ra xấu lắm. Cây dừa trên giấy bản thảo chỉ tượng trưng, người điêu khắc phải linh động chứ đây không phải chân dung một nhân vật mà phải copy thật

---

giống từng nét. Khi anh nhận tác phẩm của tôi, Ân có vẻ khoe khoang, ý anh muốn nói coi thầy mày nè mở mắt ra mà học, và anh lộ rõ vẻ tự tin tự đắc vào tác phẩm của mình.

Sau một tuần lễ anh Châu kêu phone và nói với tôi trong sự vui mừng là tác phẩm của tôi được ông chủ chấp nhận. Vậy qua lấy tiền và thực hiện trên tấm mốp lớn bằng cánh cửa thật để họ đồ khuôn và ráp lên các nơi cần thiết.

Tôi vui không tả xiết vì quan niệm điêu khắc của tôi thể hiện thành công trên tác phẩm. Sau khi làm tấm lớn Ân vui lắm vì dầu sao những gì Ân trình với ông chủ đã làm cho ông vui. Ân đưa tiền cho tôi nhưng không cho tôi gặp ông chủ của anh ta. Tôi không hiểu tại sao nhưng tôi không cần. Tôi nghĩ là anh đã nói với ông chủ đây là tác phẩm của anh tất cả để được lòng ông chủ. Anh mua lại tất cả những dụng cụ điêu khắc của tôi đã sai, tôi bán lại ngay vì những thứ đó giống như cọ thường bán đầy rẫy khắp nơi. Ân không hiểu được rằng dụng cụ là một chuyện nhưng quan niệm sáng tác là khác. Không phải anh có các dụng cụ của tôi mà anh điêu khắc được như tôi. Cũng như cây viết diên tả nên những vần thơ, vần thơ không nằm trong cây viết, mặc dù vần thơ nhờ cây viết diên tả nên. Tôi không biết Ân sẽ ăn nói thế nào với bạn bè ở Orlando mà anh đã nỗ quá đáng và miệt thị tôi trước khi nộp tác phẩm?

Tôi có quen một người chủ tiệm cho thuê đồ cưới tên LÊ THƯƠNG tại LARGO trên đường ULMINTON. Chị độc thân, thôi chồng, từ miền Bắc xuống đây mua tiệm làm ăn. Chị qua Mỹ trước năm 1975 chồng là lính Mỹ khi về nước chị đi theo. Chị kể về miền Bắc ở trong khu toàn người Mỹ nên chỉ nói tiếng Mỹ, chừng 20 năm là quên bót tiếng VN vì không có dịp nói chuyện với đồng hương. Khi về đây gặp người VN mới nói chuyện rồi quen lần trở lại. Chị kể lại cuộc

---

đời của chị là một bi kịch, Khi còn nhỏ bị ông cha ghê đánh đập tàn nhẫn. Người Mẹ yếu đuối không bảo vệ được con mình trước người chồng hung ác. Khi lớn lên chừng mười ba mười bốn tuổi bị hiếp dâm. Tinh thần bị khủng hoảng. Lớn chút nữa hai mươi tuổi lấy một người chồng, ông ta biết cô không còn trinh trắng nên cô bị hắt hủi, cuộc sống nghèo khó, chị sanh được một đứa con trai. Đi làm xa kiếm ăn nên phải gửi mẹ nuôi dùm. Vì thiếu thốn con trai chết mà cô không biết, khi về thì mới biết đứa con trai mồ đã xanh cỏ. Trôi dạt bốn phương kiếm ăn có người giới thiệu đi làm ở Mỹ bán trong cantin của lính Mỹ, gặp người lính này thương, chị lo làm ăn gom góp tiền bạc gửi về cho mẹ cực khổ thì bị ông dưỡng lấy tiền đi cờ bạc nên mẹ cũng chẳng được hưởng nên vẫn khổ sở nghèo túng. Tánh tình cần cù làm ăn cực khổ dành dụm cùng chồng tạo được nhà cửa. Nhưng người Mỹ có tiền họ bày ra mua tàu đi câu cá, khi câu được họ không ăn mà thả xuống sông trở lại nên tốn tiền xăng tiền mỗi câu cá, dụng cụ câu cá tốn thì giờ. Ở với nhau trên 20 năm cuối cùng cũng phải chia tay. Thương nói người đàn ông này họ khôn lắm, vợ chồng tiền bỏ chung trong ngân hàng họ lấy mua xe này xe nọ, Thương vội đến ngân hàng rút ra được số còn lại là 35.000 vội xuống đây mua cái tiệm này và cái nhà hết số tiền đó. Nhà của cô ta nằm ngay sau lưng tiệm, nhà là một căn đầu của một dãy 10 căn có hai phòng ngủ hai phòng tắm lợp ngói đỏ rất đẹp.

Ai thấy tôi cặp với Thương cũng nghĩ tôi theo nàng vì tiền, ai cũng nghĩ Thương giàu lắm nên tôi theo để đào mỏ. Chính vợ chồng ông bà Tiến mướn phòng trong nhà cô ta cũng nghĩ như thế. Bà Tiến đi làm hãng, ông chồng cũng thế, nhưng ông ta có nghề may từ khi còn ở VN nên ngoài giờ làm việc ông Tiến ra sửa đồ cho cô Thương, ông sửa cả những cái áo vest

---

rất khó như bóp nhỏ lại hay nói rộng ra lên lai áo. Ông bà ấy nói cô có nhiều tiền lắm không con cái làm ăn chăm chỉ, không tiêu pha phung phí, lại là chủ tiệm cho thuê đồ cưới làm sao không dư nhiều. Khi nghe họ nói thế Thương chỉ cười cười mà không nói gì cả, vì vậy nên họ tin như thế là đúng một cách chắc chắn.

Nhưng chắc chỉ có một mình tôi biết rõ là nàng không có tiền. Vì ông Tiến sửa đồ ăn 4/6 nên họ thì ăn trọn còn phần của chủ tiệm phải lo tiền rent, tiền bảo hiểm tiệm, nhà, xe, điện, nước trăm thứ khác nên không đủ. Nhưng không bao giờ có ai nghe Thương than thiếu thốn cả. Thương nói mới xuống đây không quen nghề cho mượn đồ cưới, nên nghe người ta bào chuốt màu mè khi mua rồi mới biết là làm vì đồ cưới đồ đầm treo đây như vậy chứ toàn là đồ cũ phế thải theo thời trang rồi, ai cũng biết cứ một năm là đồ cũ rồi mà có những món cả 10 năm rồi ai mà mua nữa. Không có tiền mua đồ mới chung bày nên không hấp dẫn khách. Thương nói tôi đã đăng trên báo Gia Định bán tiệm bốn năm rồi mà chẳng ai mua, mà cứ kéo dài như thế tiếp tục thì chịu không nổi. Nhưng mình phải làm mặt tỉnh như không có gì cả như vậy mới mong có người mua tiệm chứ nếu nói thật họ sợ ai mà mua, mà họ thấy mình tỉnh bơ ai hỏi cũng nói khá lắm nên ai cũng lầm tưởng mình khá thật.

Người ta nói ở trong chẵn mới biết chẵn có rận, đúng như thế, vô phòng của Thương mới thấy trong phòng chất đầy những thùng mì ly của Mỹ (một dola ba hộp) loại chế nước sôi là ăn liền, Thương nói mỗi khi nghe on sale là khuân về một đồng để dành trong phòng ăn dần không ai biết. Đi ra ngoài phải ăn mặc tươm tất để người đời lè mắt cứ tưởng bỏ là mình giàu. Cuộc đời là những dối trá, màu mè hoa lá cành che mắt thế gian mà thôi. Thấy như vậy mà không phải vậy.

Có bữa tôi nói đùa:

– Những người răng ngắn cắn không đau. Thương trùng mắt:

– Ủ răng tôi ngắn vậy đó ai nói không đau đưa đây cắn thử xem đau hay không biết liền hà.

Tôi nói đùa vậy là vì răng của Thương ngắn bằng nửa răng người thường. Thương bệnh đủ thứ tim, uống thuốc cho hormone điều hòa, bao tử... mỗi buổi sáng nàng uống cỡ tám hay sáu viên thuốc một lần, nàng uống một ly nước nhỏ cho trôi thuốc rồi uống ly café mang theo để đi ra làm ngoài tiệm. Có một bữa tự nhiên Thương nói sao chóng mặt quá, mặt nàng ngó tái xanh, nàng nằm ngửa trên cái ghế dựa dài. Thương nói anh kêu hộ tôi xe ambulace nhanh lên. Tôi nói với nàng khoan đã, em hãy nằm im uống hộ tôi một ly nước lạnh này, nàng uống xong ly nước nằm nằm nhắm mắt một lúc chừng 20 phút, tôi hỏi em thấy sao? Nàng nói nghe khoẻ một chút để thờ bớt chóng mặt, tôi đưa thêm một ly nước lớn nữa nói nàng hãy uống, khó khăn lắm mới uống hết ly thứ hai. Chừng nửa tiếng sau nàng từ từ ngồi dậy mỉm cười, da thấy hồng hào trở lại và nói cười khoẻ rồi. Nàng hỏi tại sao uống nước lạnh không mà hết bệnh vậy? Tôi nói em uống nhiều thuốc tây mà uống ít nước nên bị bệnh như vậy rồi vì trong người em thiếu nước để hoà tan số thuốc đó. Nay uống nhiều nước vô làm tan thuốc là máu lỏng ra và lưu thông dễ dàng là hết bệnh thôi. Nàng phục tôi lắm từ khi đó. Mỗi khi gặp nàng là tôi bắt uống một ly coi nước lạnh rồi mới nói chuyện.

Khi nào bác sĩ cũng khuyên nên uống nhiều nước nhưng người VN ít uống nước vì họ sợ uống nhiều khi đang làm việc phải ngưng để đi tiêu nên họ không uống vì thế bị bệnh nhiều vì một nguyên nhân đơn giản là không uống đủ nước.

Thương là người nói tiếng Anh rất hay pha một chút địa phương người miền bắc. Thương kể có những bà bạn hàng quen nhưng họ dọn nhà đi hơi xa chỗ tiệm của nàng, lâu lâu mấy bà đó đem mấy cái áo nhờ nàng sửa mấy bà đó nói:

–Lâu quá tao không gặp tao nhớ mày quá, nay tao tìm mấy cái áo đem tới cho mày sửa và để nghe mày nói chuyện, nghe mày nói sao thấy vui quá.

Thương nói cần gì phải sửa đồ mày mới đến thăm tao, rảnh cứ đến nói chuyện chơi với tao vui có sao đâu.

Thương kể có một bữa có một bà khách Mỹ đem một tờ giấy trong một quyển cataloge đưa cho nàng và nói hãy may cho bà ta một cái áo đầm giống như trong mẫu từ màu sắc cho đến loại vải kiểu dáng. Thương đo ni tắc cho bà khách xong, bà khách nói trong vòng một tháng nữa là đám cưới của cô con gái bà, thành ra áo phải xong trước một tuần lễ cho chắc ăn, nàng viết giấy cam kết giao áo đúng hẹn. Đến ngày hẹn bà khách tới lấy đồ. Thợ coi theo biên lai giao áo cho khách. Bà khách vui lắm mỉm cười cầm áo trên tay bước vào phòng thay đồ. Khi đi ra ngồi nơi ghế tự nhiên bà khách khóc, thấy bà khách khóc thợ trong tiệm sợ quá hỏi ra thì bà khách nói mặc cái áo vào sao xấu quá. Thợ không biết ăn nói ra sao liền chạy đi kêu Thương ra giải quyết. Thương đi ra chào hỏi khách rồi lấy nước cho bà khách uống. Thương hỏi áo mặc có vừa không? Bà khách nói rất vừa. Thương hỏi tại sao bà khóc? Bà ấy nói sao trong sách họ mặc đẹp thế mà bà mặc lại xấu thế?

Thương mỉm cười vừa nói vừa chỉ vào người mình:

– Bà thấy tôi không? Lùn nè, đít teo, ngực vú chảy xệ, bụng thì bự ra, da thì nhăn tuổi thì sáu mươi rồi, tóc thì rụng còn le ngoe thử hỏi tôi mặc cái gì cho đẹp được? Trong khi trong sách catalog con nhỏ nó trẻ 18–20, chân nó dài, bụng nó thon nhỏ, ngực nó căng phồng mặt nó đẹp tay nó dài, son phấn

---

vô nữa, nó đứng cái dáng đẹp người chụp hình là thợ chuyên nghiệp chiếu ánh sáng đẹp, làm sao tôi so với nó được.

Nghe tới đó bà khách bật cười vui vẻ không còn khóc nữa. Thật hứ hờn hứ vớ nhờ cái trí thông minh của Thương mà mọi chuyện êm xuôi. Khi bà khách cười làm cho mọi người trong tiệm thờ phào nhẹ nhõm.

Tôi đi vẽ ngoài biển từ 4 giờ chiều tới 10 giờ đêm. Tôi đã đưa nàng đi theo, vì chiều đóng cửa sớm một chút nhưng bên trong ông Tiến vẫn tiếp tục may, 7–8 giờ ông tự đóng cửa rồi về ngã sau. Tôi ngồi vẽ nàng nói chuyện với khách hàng. Nàng nói rất hay như giới thiệu với khách hàng đừng coi vẽ như là tôi có 3 đời là họa sĩ, tôi học 8 năm hội họa của Mỹ. Có những khi tháng 11–12 trời lạnh nàng chịu lạnh không được mặc dù đã mặc áo lạnh mấy lớp—nên ngồi trong xe chờ tôi vẽ xong rồi cùng về. Có lần nàng làm tôi hết hồn là vì nàng lạnh và ói mưa. Tôi sợ quá chỉ sợ nếu nàng trúng lạnh trúng gió chết trên xe thì tôi biết làm sao được. Lần sau tôi nói nàng ở nhà nhưng nàng cứ thích đi theo tôi. Nhờ có nàng đứng nói chuyện và thổi tiền nên tôi vẽ được nhiều người. Trung bình mỗi buổi chiều tôi vẽ cũng được từ 150–200 dola.

Có một buổi nàng nói với tôi về nghiêm trọng, tôi lắng nghe xem nàng nói gì. Thương bắt đầu nói với vẻ cẩn thận rào đón trước:

—Em tính rồi, muốn bàn với anh trước khi quyết định, là em sẽ bỏ cái tiệm đồ cưới này. Trước khi đóng cửa em để bảng on sale, bán đồ một đồng cũng bán, hai đồng cũng bán, gom được bao nhiêu hay bấy nhiêu của đồ mà hốt sau một tuần em bỏ tiệm cho chủ muốn làm gì thì làm.

Nghe Thương nói chuyện lạ vậy làm tôi bàng hoàng, nên hỏi lại:

–Em nói đùa hay nói dõn vậy, đang bề thế một tiệm đồ cưới nổi tiếng nay bán đồ đi bỏ chạy coi làm sao được. Làm vậy người ta nói chết. Nghe nàng nói “em tính rồi” tôi tưởng nàng có kế hoạch làm ăn lớn ai ngờ thua cuộc tính bỏ chạy.

–Em chịu hết nổi rồi, income mỗi tháng không đủ trang trải tiền rent, Em đã đổ vào tiệm này tới đồng bạc sau cùng rồi. Không thể nào gánh được nữa, hai tháng nay em không trả nổi tiền rent. Mình không chịu nổi thì bỏ cửa chạy lấy người chứ có gì đâu mà sợ người ta cười. Em cứ đi với anh như thế này mỗi ngày có một hai trăm dola hai đứa sống thoải mái, chẳng cần làm gì nữa.

Tôi nói vót vát, ừ thì bỏ nhưng thông thả để vài tuần nữa xem sao.

Tôi nói thế chứ vài tuần hoãn binh của tôi đưa ra cho có và cũng chẳng biết để làm gì. Tôi cũng hoảng trước một tình thế ngoài sức mình. Sau đó chừng vài bữa khi tôi đang chăm chú ngồi vẽ cho khách thì nghe loáng thoáng có người nói tiếng VN:

–Cái ông này người nước nào mà vẽ giống quá, lần đầu tiên tôi thấy người vẽ hay như thế.

Thương đứng gần đó lên tiếng:

–Ông họa sĩ này là người VN đó.

Vì tôi ngồi ngó vào bên trong để nhìn người mẫu mà vẽ nên ai cũng chỉ thấy cái lưng của tôi mà thôi. Người khách VN cười ồ lên và Thương nói chuyện làm quen và người kia hỏi chị làm nghề gì, Thương giới thiệu tiệm bán, cho thuê đồ cưới. Câu chuyện của họ tôi không nghe tiếp được vì mãi vẽ. Sau khi vẽ xong cho khách tôi đứng lên chào đôi bạn trẻ người đồng hương mới đến. Rồi Thương vừa gói tranh cho khách vừa lấy tiền vừa thối tiền vừa giới thiệu rất ngọt ngào. Tan buổi vẽ khi ngồi lên xe Thương vui lắm như bắt được vàng,

---

nàng nói hai vợ chồng tên Mai từ miền bắc xuống, nhà ở VN mấy chị em có tiệm may tại Saigon. Họ muốn mua tiệm cho thuê đồ cưới. Em có mời ngày mai vợ chồng Mai đến coi tiệm. Liên tiếp những ngày sau đó họ gặp nhau truyện trò khăng khít. Một bữa Nàng hỏi tôi tiệm mình cho giá bao nhiêu? Em nghĩ bán chừng 5-10 ngàn là được rồi.

Tôi nói em nói giá thấp vậy họ nghi. Mình nói giá cao một chút họ mới tin tưởng cái thói quen cái gì mắc là tốt. Rồi thế nào họ cũng bớt xuống là vừa. Cứ theo lời anh nghĩ em hãy nói giá tiệm 20.000. Họ sẽ yêu cầu bớt, khi đó còn bao nhiêu cũng bán, nhưng khi họ trả giá phải giả vờ cù cưa đừng bán liền họ sợ. Cái tâm lý muốn mua thì họ sẽ theo đuổi, còn khi họ không muốn mua có cho không họ cũng ỡng ẹo, thành ra em phải cẩn thận. Tôi nói thế chứ tôi cũng không biết cẩn thận là phải như thế nào. Chúng tôi vui lắm Thương phục tôi quá vì nhờ tôi nói thư thả hãy tính bỏ tiệm. Nếu nàng hấp tấp không nghe tôi là hỏng việc rồi. Cuối cùng nàng bán tiệm được 15.000. Thương nói với vẻ vui cực kỳ hào hứng là vợ chồng Mai năn nỉ em ở lại làm với họ vì họ nói tiếng anh kém, và chưa quen cách tiếp xúc với khách.

Thương tươi hẳn lên vì có tiền bỏ túi, lại có việc làm trả lương đàng hoàng, rồi không phải căng thẳng tinh thần tới ngày suy nghĩ nhưc đầu nữa. Một điểm nữa là vợ chồng Mai nấu nhiều món ngon như chiêu đãi Thương hàng ngày. Thương nói nay vui và khoẻ lắm không phải nấu nướng hay ăn mì gói nữa nhưng họ đãi mình hoài nghe ngại quá.

Tôi có một thói quen là khi đến với người nào tôi không lợi dụng ai mà tìm cách đem lại cho họ mỗi lợi nào đó. Nói cho cùng cũng tại tôi làm ra tiền nên không phiền ai cả nhưng chắc tại tôi không sửa soạn bề ngoài nên cứ bị mang tiếng oan là ăn ké đàn bà.

Có lần ngồi rảnh tôi hỏi Thương:

–Em thấy người chồng VN và người chồng Mỹ khác nhau ở chỗ nào và em thích chồng nào?

Nàng nói:

–Câu hỏi của anh khó trả lời dứt khoát, nếu trả lời đầy đủ thì nó dài lắm, vì nhiều chi tiết phức tạp. Người đàn ông VN có nhiều cái tốt cũng như nhiều cái xấu. Người đàn ông Mỹ cũng có nhiều cái tốt nhưng cái xấu cũng nhiều.

Người đàn ông VN hay đánh đập chửi bới vợ con. Hành động của người chồng VN có tính cách chèn ép khủng bố uy quyền trịch thượng. Hay có nhiều đào, ăn nhậu bê tha, hút thuốc lá nhiều, lỗ mãng chửi thề cờ bạc có khi bán tới manh áo cuối cùng vì cờ bạc, cả gia đình khổ sở, là một tấm gương xấu cho con cái. Cũng có nhiều người tốt không cờ bạc hút sách. Thường tánh tình hẹp hòi không tôn trọng quá khứ của người đàn bà hay moi móc chuyện đã qua mà khiển trách vợ.

Người đàn ông Mỹ không quan tâm tới quá khứ của vợ, họ chiều chuộng đàn bà, nhưng hay bỏ nhau. Họ tiêu sai không giới hạn, không tận tiện dành dụm cho ngày mai.

Người đàn bà lấy chồng Mỹ sẽ có những cái không hợp ý nhau về phong tục ngôn ngữ, một người thích football, một người thích cải lương hay tân nhạc. Mỗi người một phương trời cách biệt. Một người thích nước mắm, bún bò Huế, sào riêng, người kia chê hôi thối và thích bia rượu thịt nướng. Lấy chồng mỹ cô đơn khi nghĩ đến phong tục tập quán khác nhau, vui một nửa buồn một nửa. Có những niềm vui của người VN nhưng không được chồng chia sẻ. Ăn đồ Mỹ hoài chán lắm, thích tô bún riêu, bún ốc, xí muội, ốc hút, chanh muối, cà ghém, bún mắm, cháo lòng, gỏi ngó sen, đánh tứ sắc, cắn hạt dưa...không có nó đời mất ý nghĩa, không có người chồng cùng chia sẻ mất niềm vui trong cuộc sống. Bà mẹ vợ, gia

---

đình bên vợ anh chị em họ hàng bên vợ không được đón chào không đùm bọc thân thiết. Người Mỹ họ không thích những người bên vợ đến chơi dài ngày. Cái hụt hẫng chói với của người phụ nữ VN là khi không được quây quần trong một đại gia đình. Người thân không được ở lại để chị em mẹ con nằm ngủ với nhau chuyện trò cười dờn rúc rích, rồi bày ra nấu nướng ăn uống ồn ào đùa dờn với nhau mà vui.

Người chồng của Thương có ý muốn bỏ nàng nên hẳn nói cuối cùng mà nên trở về với cái cộng đồng cùng chủng tộc với mày đi. Thương không có con đường nào để lựa chọn. Nàng cứ nghĩ trở về sẽ được an ủi giấc mơ hồi hương. Nhưng đó chỉ là mơ thôi, với 30 năm sống bên người Mỹ cái cung cách sống Mỹ đã thấm nhập vào tim óc của nàng rồi, nay sống bên người đàn ông VN nàng không cảm thấy thoải mái. Nàng như đứng giữa ngã ba đường. Cuối cùng nàng trở về với một người bạn trai Mỹ mới quen.

Nàng nói nhiều người VN hay có ý nịnh người Mỹ. Ví dụ bà Tiến không thích tôi nên cứ khuyên Thương trở lại với người chồng cũ mà hẳn đã bỏ nàng rồi. Bà ta không biết tiếng Mỹ mà cứ khen thằng chồng cũ của nàng là hẳn quá tốt và rất tử tế. Thương nghe bà ta nói hoài những điều sai lầm ấy nhưng nàng tế nhị không nói ra sự thật phũ phàng sợ bà ta buồn và bẽ mặt. Là hồi thằng đó nó về thăm chơi và nó nói với nàng bà này ở dơ, bà đó đã đem những con chuột vào nhà này ngoài nhà lưới. Nó khinh bà ấy lắm nó kỳ thị số một, nhưng bà ta không biết mà làm như biết cứ nhắm mắt khen lấy khen để.

Kể về thằng chồng cũ của nàng, Thương nói sau khi nó ly dị với nàng, nó có tham vọng đi tiến lên, nhưng hình như nó đi xuống dốc.

Thương nói hấn học mới xong lớp 12 rồi đi lính, hấn làm trong ngành quân báo. Khi ra khỏi quân đội hấn làm cho chính phủ của tiểu bang Acanso, nhờ hấn khéo lấy lòng cấp trên và biết cách làm việc có hiệu quả, lần lần hấn leo lên bậc thang cao nhất trong ngành tình báo của tiểu bang. Hấn thường đại diện của vùng về Washington họp ngành tình báo với đại diện các vùng có vị cấp bậc tướng lãnh. Nhưng hấn đại diện tiểu bang đi họp nên được trung ương trọng vọng. Hấn không biết rằng những người cùng họp với hấn đa số họ có trình độ học thức cao cấp trình độ đại học có người tiến sĩ hay cấp bậc hàng đại tá hay cấp tướng trong quân đội. Hấn quên rằng ở địa phương hấn ở, hấn may mắn lên ngang xương không đòi hỏi có cấp bậc cao hay trình độ học bằng cấp cao như các nơi khác.

Khi ở vị trí cao trong xã hội người ta thường có cái tâm lý ngã mạn tự cao tự đại lâu dần làm cho hấn tự tin nếu về trung ương sẽ được nể trọng hơn. Trung ương họ nể trọng hấn vì hấn đại diện cho một địa phương, chứ đối với những nơi khác hay trung ương công bằng mà xét trình độ cá nhân học thức của hấn thì quá thấp quá tầm thường mà hấn không biết. Hấn đòi về làm việc ở Washington với những mơ ước đầy quyền lực làm cho hấn hoang tưởng rằng mọi chuyện vớ trời đang trong bàn tay hấn rồi. Tình cảm của giới chức địa phương muốn giữ hấn lại nhưng hấn nằng nặc đòi đi. Hấn có quen một người phụ nữ ở Washington hứa sẽ giới thiệu hấn làm việc ở thủ đô. Từ người phụ nữ này hấn đã li dị Thương để gắn bó với cô ta để có thể thăng tiến trên đường sự nghiệp. Hấn nhớ những khi về họp hấn được những người cao cấp trong đó đón chào kính trọng hấn, nay hấn về thủ đô chắc họ cũng đón chào niềm nở hấn giống như thế thôi...Hấn khăn gói quả mướp về Washington nhận việc lòng vui phơi phới, hấn

---

nghĩ sẽ giữ một chức vụ gì quan trọng cao cấp trong guồng máy chính phủ trung ương ghê gớm lắm. Hấn không ngờ tới đó hấn chỉ giống như một người thường xin việc trong đó họ xét trình độ học vấn bằng cấp và cấp bậc trong quân đội, họ sắp xếp cho hấn làm công việc rất nhỏ như tên gác gian hay tên lính bảo vệ mà thôi. Hấn bưng tỉnh cơn mộng hoang tưởng, hấn hỏi thì ban nhân viên trả lời rõ ràng những tiêu chuẩn chức vị mỗi người chính xác là như thế. Hấn bẽ bàng bưng tỉnh trong cảm lạnh hấn có cảm tưởng như hụt chân té lâu. Hấn định trở về cố hương làm lại việc cũ chỗ cũ nhưng chỗ hấn làm đã có người khác hăng hái đợi chờ đã lâu nay họ ngồi vào rồi, hơn nữa hấn không còn mặt mũi nào ăn nói với ai vì khi họ cần thì hấn phải hất bỏ cái cảm tình đó đi nay còn gì để nói nữa. Người đàn bà ở Washington khi thấy hấn chẳng có gì mục cũng lơ hấn luôn, mục lạnh nhạt với hấn. Hấn đã mất hết vì quá tham lam không biết mình, không biết người.

Nghe câu chuyện về hấn tôi bàng hoàng và rút ra được một bài học là trong trường hợp nào mình cũng cố gắng học cho có bằng cấp trước đã, nếu không thì sẽ làm một thằng Bin thứ hai khi đó cười đau khóc hận một mình mà thôi. Ngoài ra phụ nghĩa quên tình cho tham vọng chính trị coi chừng bị trừng phạt như hấn.

Thương kể tiếp về gia đình của chồng cũ, hấn chỉ có một người chị gái, hấn là con trai độc nhất trong gia đình, Bố hấn người làm vườn nên chân tay ô dề, ông còn một lá phổi sau lần giải phẫu bệnh phổi, nên ai trong nhà cũng nghĩ ông sẽ mất sớm, mẹ hấn trẻ hơn ông bố nó 10 tuổi, bà mạnh khoẻ nên lâu lâu lại bàn về cái chết của ông thì sẽ phải tổ chức tang lễ làm sao. Đi đâu ông cũng lái cái máy cày, nghĩ cũng buồn cười, ông không mua xe riêng vì ông ít đi đâu xa, từ vườn về nhà thì chạy xe máy cày cho rồi. Lâu lâu đi chợ quê ông cũng lái

---

máy cày, bắt đầu thấy kỳ cục thết rồi cũng quen, Bà mẹ hẳn cứ nghĩ bố nó chết trước nào ngờ bà ta lại mất trước và mười năm sau ông ấy vẫn còn sống với một lá phổi.

Sau khi bà mẹ hẳn mất thì chị em nó phát giác thấy trong tủ riêng của bà ta có một sấp thư tình của bà ta với một người đàn ông trong làng mà ông chồng tức là bố nó không hề hay biết mỗi tình lén lút của vợ mình. Qua ý trong thư là họ cũng có những lần gặp nhau mùi mẫn. Hẳn ngạc nhiên lắm về cuộc tình của mẹ nó. Nó không bao giờ thấy có dấu hiệu gì về chuyện đó, cho nên nó rất nể bà mẹ đang hoàng. Nó tự tin làm trong nghề tình báo nếu có chuyện đó thế nào nó cũng biết, nhưng qua chuyện này mới thấy rằng mẹ nó còn siêu hơn nó. Nó và chị nó bàn về sấp thư của mẹ nó có nhiều ý kiến mâu thuẫn. Đứa thì bảo đốt đi, đứa thì bảo đưa cho bố nó coi, đứa thì cản và nói giữ lại làm kỷ niệm. Cuối cùng thì chị nó giữ sấp thư đó. Cho tới bây giờ chị em nó vẫn nói về những lá thư đó chưa biết phải quyết định ra sao. Có khi nó nói có khi nào vong hồn của bà vẫn nâng niu kỷ niệm cuộc tình và những lá thư đó không?

Vùng quê này rất hẻo lánh và lạc hậu người ta ở đây lâu lâu mới có người lên tỉnh, khi người đó về là kể chuyện ở thành phố cho mấy ông bạn già nghe tại quán cà phê cả tuần lễ chưa hết, nào là ban đêm có đèn điện sáng, đường phố đông đúc, xe cộ tấp nập chóng mặt, đồ ăn thật ngon nhưng mắc, đàn bà con gái ăn mặc hở hang cao ráo sạch sẽ, chỗ nào cũng có thùng rác. Mấy ông già say sưa lắng nghe há hốc mồm ngó thật vui.

Lâu lâu nhìn những bức tranh chụp lại của một ông họa sĩ người da trắng tặng tôi là tôi nhớ đến ông bà ấy thường đến thăm tôi ở chỗ vẽ (2005) Đáng người hơi ốm nhưng ông rất nhanh nhẹn và ăn nói vui vẻ sâu sắc. Lòng tôi quận thắt vì tôi

---

không liên lạc được với ông bà ấy để tạ tấm lòng của ông bà dành cho tôi. Ông có cho tôi một cái business card nhưng sao gọi hoài không được, lâu rồi cũng không nhớ nó ở đâu nữa. Ông là một kỹ sư giàu có, các con ông bà đã lớn và cũng giàu và ở xa. Ở miền bắc nhà giàu họ thường đi du lịch, nhiều khi thích nơi nào trở lại nơi ấy chơi. Ông bà thích về Clearwater FL, vì bờ biển ở đây sạch đẹp rộng rãi. Mỗi lần đến ông đứng nhìn tôi vẽ cho khách, ông đợi đến khi hết khách để nói chuyện với tôi và mời tôi đi ăn. Bà vợ người mập mạp miệng liến thoắng:

–Ông ấy lái xe, ngồi mệt gần chết đến đây đói bụng thấy mẹ, tôi nói ghé ăn rồi hãy tới thăm Minh Vu nhưng ông ta không nghe nhất định tới đây thăm MV trước rồi mới chịu đi ăn. ở nhà ông thường nhắc đến Minh Vu.

Tôi ái ngại là vì có khi ông bà phải đứng chờ cả tiếng mới vãn khách, đến chào tôi rồi có khi lại có khách ông bà lại đứng chờ, ông nhìn tôi vẽ có vẻ thích thú, đợi cho tới khi tôi dẹp hàng để rủ tôi cùng đi ăn. Ông không nói ra nhưng tôi biết ông thích cách tôi vẽ chân dung cho khách. Đôi khi cũng có người vẽ chân dung nhưng ông chỉ kết cách vẽ của tôi.

Ông mời tôi với Thương đến những nhà hàng sang trọng của bờ biển Clearwater, nơi mắc tiền mà không bao giờ chúng tôi dám đến ăn. Tôi bàn với Thương là lần sau mình trả tiền ăn chứ để họ trả hoài nghe kỳ quá, danh dự một họa sĩ không cho phép cứ ăn của người ta hoài mà không đáp lễ. Nhưng có những lần tôi dành trả nhưng ông bà nhất định không cho, làm cho tôi càng ngại.

Tôi rất phục cách vẽ của ông, ông vẽ qua hình chụp, vẽ kỹ như ông có khi cả tuần lễ mới xong một hình. Còn tôi vẽ 15 phút một hình khách ngồi làm mẫu chắc vì thế nên ông thích nhìn cách vẽ của tôi. Ông đem đến cho tôi đủ thứ từ cái máy

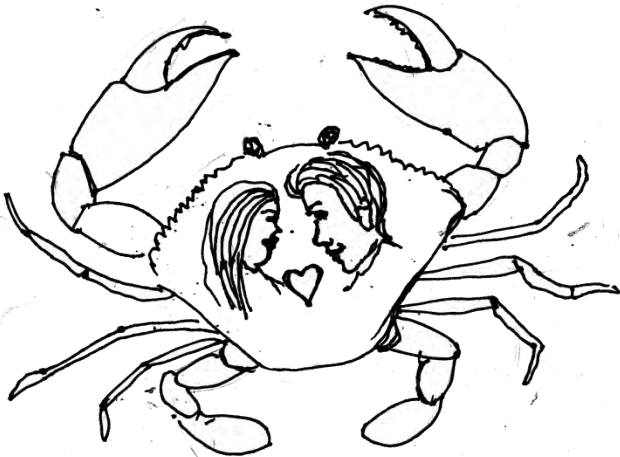
---

gôm viết chì giống như cái máy dũa móng tay của thợ nail, chỉ khác là cái đầu là cục gôm, ông mang tới các loại nhưng để vẽ tranh nhung. Ông giảng đủ thứ cho tôi nhưng chẳng bao giờ tôi đụng đến loại đó. Mỗi họa sĩ chuyên dùng một thứ để vẽ khác nhau. Chắc có nhiều điều ông chưa có dịp nói về những kinh nghiệm vẽ với tôi nhưng bây giờ nghìn trùng xa cách làm sao gặp được nhau. Có khi ông bà ấy đến Pier 60 Clearwater nhưng tôi không còn vẽ ở đó nữa.

Số phone của tôi đã đổi nhiều lần rồi, có gọi cũng chẳng gặp. Biết đâu có một dịp may nào đó tôi gặp lại được người bạn vong niên đó.

VU QUANG MINH

HOA ÍT BƯỚM NHIỀU

10-2-2014

*Nắng lên hoa nở ngập ngừng
Hàng ngàn bướm lạ chập chùng bên hoa
Hoa xanh tím đỏ gần xa
Gió xuân lất nhè chim ca đầu cành
Bướm nhiều hoa ít mong manh
Chen nhau cánh bướm tranh dành xác xơ
Lạc hồn xác bướm bơ vơ
Tả tơi cánh bướm nằm trơ bên đường
Bao giờ cho gió mưa tuôn
Cho cây xanh lá hoa vươn đầy cành
Để cho ngàn bướm lượn quanh
Không còn thảm cảnh tranh dành nhụy hoa.*

VŨ QUANG MINH

(Tặng các bạn trẻ VN đang đối diện với thảm trạng GÁI THIẾU TRAI THỪA là một tình cờ của thiên nhiên hay tại hủ tục trọng nam khinh nữ?)

Xin Đốt Một Nén nhang

10-6-2014

Trong nỗi nhớ thương về đất nước bị giặc Tàu xâm chiếm, trong nỗi uất hận vì bọn CS VN bán nước cầu vinh, trong nỗi nhục vì bó tay nhìn giang sơn gấm vóc bị tàu phù gặm nhấm, trong nỗi thao thức nguyện cầu phải lấy lại HOÀNG TRƯỜNG SA, xin đốt một nén nhang cho các Anh Linh tiền nhân đã khổ công khai sơn phá thạch gây dựng nên HOÀNG-TRƯỜNG SA.

Xin đốt một nén nhang cho những người vì đất nước bám đảo mà bỏ thân mạng vì bão đông sóng to gió lớn, tai trời ách nước.

Xin đốt một nén nhang cho các anh hùng Hải quân VNCH trong cuộc hải chiến Hoàng Sa ngày 19-1-1974 chiến đấu với giặc tàu để bảo vệ Tổ quốc và danh dự.

Xin đốt một nén nhang cho ngư dân Việt đánh bắt cá trong vùng HOÀNG TRƯỜNG SA bị tàu bắn giết cướp của phá ghe chìm tàu.

Xin đốt một nén nhang cho những người lính Việt nam không có súng bị quân tàu bắn giết trên biển Trường sa năm 88.

Xin đốt một nén nhang các người vợ ngư dân chồng con chết vì bọn hải tặc tàu vùng biển Hoàng Trường Sa.

Xin đốt một nén nhang tiếc thương cho bầy hải âu trên hải đảo Hoàng trường sa mất tổ vì bọn tàu chiếm đảo, bắn giết chim biển.

Xin đốt một nén nhang tiếc thương cho những người yêu nước đòi biển đảo cho quê hương mà bị CSVN hành hạ đánh đập đến chết trong tù từ Bắc chí Nam.

Xin đốt một nén nhang cho các đảo HOÀNG TRƯỜNG SA đã mất vào tay giặc tàu.

Chúng tôi thề không bao giờ quên mối thù này, và không bao giờ tha thứ cho kẻ ác là bọn tàu cộng.

Từ cõi u linh xin các ngài chứng giám và phù hộ cho con cháu Việt Nam chân cứng đá mềm đấu tranh đòi biển đảo của quê hương bị giặc tàu cướp đoạt.

VŨ QUANG MINH

LTG: Đây là những điều mới lạ chưa từng nghe thấy ai nói ra từ trong nước cho đến hải ngoại về Phật ngọc.

**CẢM TƯỞNG CỦA MỘT PHẬT TỬ VỀ SỰ
MÀU NHIỆM CỦA PHẬT NGỌC
CHO HÒA BÌNH THẾ GIỚI**

*Trong lễ khai mạc ngày 7-3-2015
tại chùa TỬ QUANG TAMPA*

NAM MÔ BỔN SƯ THÍCH CA MÂU NI PHẬT .

Kính thưa chư vị Tôn đức,
Kính thưa quý đồng hương Phật tử,
Kính thưa anh chị em có mặt hôm nay:

Ngày nay chúng ta đang sống trong một thế giới hoảng loạn hận thù chiến tranh khủng bố khắp mọi nơi, thiên tai động đất bệnh dịch ...đau khổ . Trong cuộc sống của chúng ta luôn bất an vì thế cho nên chư Phật thương chúng sinh mới tạo một cơ duyên cho chúng ta có cơ hội được thấy sự nhiệm màu đó là được chiêm bái tượng Phật ngọc giống như được thấy kim thân của Đức Phật khi còn tại thế. Thấy được Phật là phước báu nhiều đời nhiều kiếp, thấy được Phật được phúc lạc vô lượng vô biên được an ổn tâm, thân để tinh tấn tu học , giải thoát khỏi khổ đau không còn điên đảo, không còn sợ hãi đau khổ nữa.

Có người hỏi vậy chứ sự linh thiêng kì diệu của tượng Phật ngọc này là ở chỗ nào?

Một tượng Phật bằng đất, hay bằng đá, bằng xi măng hay bằng giấy tượng nào linh thiêng hơn tượng nào? Xin thưa tượng nào cũng linh thiêng hết miễn là ta tôn kính và tin tưởng đó là biểu tượng của Phật. Riêng tượng Phật ngọc này linh thiêng là vì nó mang một sứ mạng đã được CHƯ PHẬT chỉ định từ nhiều tỷ năm trước là đem lại khát vọng hoà bình hạnh phúc cho nhân loại trong thế kỷ 21 này.

Như nghiên cứu ai cũng đã biết tuổi trái đất của chúng ta thành lập được 5 tỉ năm, có nghĩa là khối ngọc này đã được hình thành cùng thời gian ấy là 5 tỉ năm, đó là một sự kì diệu nữa.

Khối ngọc vĩ đại này do ngài Lạt ma Tây Tạng ZOPA RINPOCHE nằm mơ thấy và khi có được rồi ngài đã đề nghị làm thành tượng Phật cho hoà bình thế giới. Sở dĩ ngài đề nghị như thế là vì chúng ta đang sống trong nỗi lo sợ chiến tranh khủng bố ngài muốn nhờ oai lực của chư Phật ban cho chúng ta sự an vui không còn đau khổ và sợ hãi nữa. Chúng ta phải hiểu rằng ngài Lạt ma và dân tộc TÂY TẠNG là nạn nhân oan nghiệt của ngoại xâm cưỡng chiếm của Trung Cộng tàn ác. Cả dân tộc này là nạn nhân khốn cùng khổ đau nhất của loài người nên Chư Phật đã chỉ định ngài là đại diện nói lên niềm khát vọng hoà bình cho mọi người trên thế giới là đúng nhất, đó cũng là sự màu nhiệm.

Việt nam vinh hạnh là nước đầu tiên được đón Phật ngọc, dân chúng đồng bào Phật tử VN được chiêm bái Phật ngọc trong vui sướng và nước mắt vì VN là một nước đã và đang chịu muôn vàn đau khổ của nội thù là CSVN và ngoại thù là Trung Cộng. Tôn giáo đang bị tha hóa, dân chúng lầm than, đói khổ, đạo lí bị băng hoại, xã hội suy đồi, hiểm họa mất nước đang đè nặng trên thân phận người dân VN nên VN xứng đáng được an lạc và giải thoát khổ đau, tuyệt vọng đó cũng là một sự màu nhiệm.

Tại sao tượng Phật Ngọc được tạc theo mẫu tượng Phật ở Bồ đề đạo tràng bên Ấn độ mà không tạc theo hình tượng nào khác trên thế giới?

Xin thưa là vì bức tượng ĐỨC BỔN SỰ THÍCH CA MÂU NI tại BỒ ĐỀ ĐẠO TRÀNG do chư thiên xuống làm nên chứ không phải do con người tạo ra vì thế tự nó mang một ý nghĩa cực kì linh thiêng vi diệu. Bức tượng này mới đầy đủ 32 tướng tốt và 80 vẻ đẹp của Phật. Cho nên tạc tượng Phật ngọc cho hòa bình thế giới theo bức tượng Bốn sự ở BỒ ĐỀ ĐẠO TRÀNG như một thông điệp từ cõi trời nay mang đến, thông điệp đó như một sự huyền ký của chính đức Phật đem đến cho chúng ta hôm nay, đó cũng là một sự kì diệu.

Nếu tượng PHẬT NGỌC tạc theo bất cứ tượng mẫu nào có sẵn sẽ gây tranh cãi phê bình mâu thuẫn, thay vì đem lại hòa bình thì lại đem lại sự bất hoà bất bình. Ví dụ tạc theo kiểu Tàu thì người VN hay Thái lan không thích...

Bất cứ nơi nào Phật hay Bồ tát xuất hiện thì nơi đó trở thành thánh địa linh thiêng và dân chúng cùng muôn loài chúng sinh nơi đó được an lạc giải thoát và hưng thịnh. Hôm nay chùa này được đón Phật ngọc về đây thì dân chúng vùng này được muôn vàn lợi lạc và nơi đây kể từ nay sẽ được hưng thịnh và trở thành một thánh địa linh thiêng đó cũng là một sự màu nhiệm.

Thưa quý vị,

Có một vị ni cô rất thân quen với phật tử của Tampa là cô đã treo bức hình chụp TƯỢNG PHẬT NGỌC trên tường trong tịnh thất, một đêm cô đã ngồi thiền trước bức hình đó đột nhiên bức hình đó tỏa ra ánh sáng chói chang làm chói mắt cô, cô bèn nhắm mắt lại một lúc lâu khi mở mắt ra ánh sáng đó vẫn còn tiếp tục tỏa ra rực rỡ . Tôi có hỏi sư cô là thời gian tỏa ánh sáng đó khoảng bao lâu? sư cô nói chừng nửa giờ . Cô là người tu thiền nghiêm mật nên không thích khoe những gì cô thấy trong khi tu tập, đây cũng là một sự màu nhiệm của Phật ngọc Nếu quý vị thực hành nghiêm chỉnh thành tâm sẽ thấy kết quả.

Ngày 30-12-2010 khi Phật Ngọc về tại LAS VEGAS vào lúc 12 giờ đêm, cô em gái của tôi là NGUYỆT ANH có mặt tại đó thì có một người phật tử đưa máy quay phim lên quay tượng Phật ngọc khi quay xong anh mở máy coi lại thì thấy tượng Phật ngọc miệng nhóp nhép đôi môi di động như Phật đang thuyết pháp rất lâu suốt đoạn phim đó. Mọi người xúm vô coi phim của máy thì đều thấy như thế và mọi người xa gần chạy tới coi đi coi lại nhiều lần thì đều thấy như thế.

Từ những yếu tố trên mới thấy rằng chúng ta được chiêm bái Phật ngọc ngày hôm nay là thấy được những sự màu nhiệm không thể nghĩ bàn của ĐỨC PHẬT, Phải nói rằng chúng ta đã có phước báu từ tiền kiếp nên hôm nay mới được đến đây mà chiêm bái Phật ngọc để được thêm phước báu trong hiện kiếp và còn cho nhiều kiếp về sau đó cũng là một sự màu nhiệm.

Kính thưa quý vị,

Sau cùng chúng con xin kính chúc chư Tôn đức, quý đồng hương và chư phật tử cùng gia quyến hưởng được phúc lạc vô lượng trong hòa bình an lạc từ sự màu nhiệm của Phật ngọc này.

NAM MÔ BỔN SƯ THÍCH CA MÂU NI PHẬT.

Xin kính chào toàn thể quý vị.

Họa sĩ VŨ QUANG MINH

Tám Su Một Loài Chim

ngày 8-6-2014

Tôi là con chim hải âu bé nhỏ vô danh
Vươn cánh dài bay lượn trên
vùng trời biển HOÀNG TRƯỜNG SA
Bao năm nơi đây vui sống hiền hoà
Cùng người dân Việt bắt tôm bắt cá
Những người lính Việt Nam Cộng Hoà hiền như cục đất hay
đũa hay nghịch với tôi
Nhúm lửa nấu cơm khói biếc bay xa
Các anh hát cái gì tôi nghe không hiểu
Nhưng nghe buồn thương nhớ nơi xa
Tôi ghénh cổ nhìn các anh cười nói nhạt nhòa
cùng tiếng sóng vỗ gần xa
Nhưng các anh cho chúng tôi hạt gạo, cơm dư, vỏ tôm ruột cá
Chúng tôi với các anh quen nhau tâm hồn
hoà nhịp yêu thương
Chỉ nhìn mà thương nhau dù không cùng ngôn ngữ
Bỗng một đêm
Bọn người lạ ùn ùn kéo đến như bầy thiên lôi như bầy ma quỷ
Chúng từ địa ngục chui lên hay từ lòng đất đen tối bò đến đây
Chúng đông như kiến
Xí xô xí xào, họ thét gào như tiếng la của loài ma quỷ
Họ phóng uế khạc nhổ bừa bãi,

*hôi thổi cả một vùng đất thơm tho
Bắt hải âu chúng cắt cổ vật lông moi ruột vít đầy mặt đất
Tiếng kêu của hải âu ngày xưa là gọi đàn,
gọi bạn, tỏ tình ca hát
Nay tiếng chim hải âu là hót hoảng
oán hờn than khóc tìm nhau
Bầy chim con có còn không hay lạc nơi nào
Lũ chim bạn tan tành thân xác
Chúng tôi có tội tình chi mà bọn người
đến đây gieo rắc tội ác tai ương
Nơi đây nghìn đời hạnh phúc bình yên nay không còn nữa
Không giống như người bạn Việt nam
Họ mang tàu to, súng lớn, những khối sắt đen xì dơ bẩn
Kênh cang to lớn rất quái lạ
Rồi đạn nổ bom rơi kinh hoàng
Khói lửa mịt mù, những người bạn Việt hiền hoà
Lăn ra chết máu đổ khắp nơi kinh hãi vô ngần
Bọn hải âu chúng tôi bay tản lạc trong kinh hoàng tan tác
Tổ của chúng tôi vỡ tan tành, đất họ cày xới lên
Không còn chỗ đậu,
Đâu đâu cũng nghe tiếng kêu thảm thiết của hải âu
Các anh lính Việt hiền hoà,
các người dân đánh cá năm xưa nay còn đâu
Biết đến bao giờ ta gặp lại
Biết đến bao giờ có nơi cho chúng tôi làm tổ
Tại sao bọn người lạ này đến đây làm gì?
Đến bao giờ họ đi?*

VŨ QUANG MINH tampa

Bí Mật

Trăng vẫn sáng trong tình ta lóng lánh
Nước vẫn trôi theo ngày tháng mong chờ
Hoa vẫn nở nơi cuối trời hy vọng
Chim vẫn ca hoà giọt nắng say mơ

Anh thức dậy vẫn nghe lòng rộn rã
Bước chân tình như lạc thuở ban sơ
Anh cất tiếng gọi tên em khe khẽ
Em ở đâu hoa lá cỏ thẩn thờ

Anh hốt hoảng tìm em trong hoang lạnh
Bốn bề sao vẫn im lặng như tờ
Anh gào thét tên em rừng câm lặng
Có ai không trời đất vẫn hững hờ

Anh gục xuống trong tái tê hoảng hốt
Biết tìm đâu nơi góc núi chân đèo
Chim vẫn hót bỏ mặc ta điên dại
Lá hỏi nhau xào xạc tới chân trời

Ngày qua đi khổ tìm trong vô vọng
Hỏi ai đây trong rừng thẳm hững hờ
Tiếng man dại hú dài ghê bí mật
Có nghĩa gì ta chẳng hiểu bơ vơ

Trên gò má nhăn nheo khô nước mắt
Rã chân tim trên gối mỗi tiêu sơ
Biết về đâu đời thâm u bạc bẽo
Sao em đi chẳng để một âm thừa

Em đi lạc hay là ai bắt cóc
Hỏi ai đây nơi rừng núi hoang sơ
Ta run sợ em nơi nào đau khổ
Tội tình chi em phải chịu từng giờ

Ta như chiếc lá con rơi vô nghĩa
Giữa rừng sâu núi thẳm rộng vô bờ
Bàn tay nhỏ cứu làm sao em được
Biết ở đâu mà tìm kiếm đợi chờ

Ta run sợ lạc lối rừng gai góc
Lối nào về nơi cố quận đường xưa
Bụng đói lá có gì ăn cỏ lá
Tuyệt vọng rồi ôi hạt cát bơ vơ

Cỏ khô ran đêm đen mưa với gió
Bao kinh hoàng làm sao biết lối ra
Còn gì đâu thân tàn đau giá buốt
Đi hướng nào hoảng sợ hãi vô bờ

VŨ QUANG MINH

ngày 8-2-2015

DRACULA GIÀN KHOAN 981 CỦA TÀU

20-6-2014

Tôi thấy cái giàn khoan giống như hàm răng có hai cái nanh nhọn dài của con quỷ Dracula

Hàm răng đó luôn dính máu đỏ lòm vì nó cắn cổ những người đang nằm ngủ trong đêm

Con quỷ Dracula dậy từ ngôi cổ mộ hoang lạnh không ai biết Nó lẩn mò trong đêm đen không trăng sao

Nó vào các nơi có những người phụ nữ yếu đuối đang say giấc nồng

Nó cắn vào cổ hút máu và người đó chết tội nghiệp không ai biết và rồi nạn nhân cũng biến thành quỷ Dracula

Những con quỷ dracula này hàng đêm âm thầm lặng lẽ lẩn mò đi cắn cổ hút máu người vô tội

Giàn khoan HD 981 cũng thế

Nó từ ngôi cổ mộ trung quốc u tối nghìn năm

Mỗi thời đại mỗi thế kỷ cổ mộ này luôn là hang ổ bày quỷ dữ hiểm độc Dracula

Chúng là loài quỷ nên không có trái tim yêu thương

Ai yếu đuối, ai nhân từ, ai thích hoà bình, ai muốn sống yên vui ...bầy quỷ này đều ủa đến xông đến bất kể trẻ hay già

cắn cổ hút máu, ăn thịt không thương tiếc

Dân tộc tôi nay đang là mồi ngon của quỷ Dracula giàn khoan HD 981 trên biển Việt Nam.

Vì chúng biết rằng VN là

Một dân tộc yếu đuối, ai làm gì mặc kệ

Một dân tộc yêu hoà bình, dù bị tát tai, xỉ nhục cũng vẫn cúi đầu xin tha

*Một dân tộc nhiều người vô cảm vô tâm, đứng dung trước
bọn CSVN bán nước cho tàu*

*Một dân tộc luôn là nạn nhân của chiến tranh
man rợ tội nghiệp*

*Răng của con quỷ Dracula cắn vào cổ người đang ngủ chỉ
bằng đầu đũa, làm chết một người*

*Cái gài khoan lớn bằng cái sân đá banh nó cắn vào cổ cả
triệu người dân VN một lần*

*Máu người VN vô tội sẽ chảy thành sông chảy vào bụng nó
suốt ba miền*

*Hàm răng con quỷ ghê tởm Dracula HD 981 này sẽ cắn mãi
vào cổ dân VN từ thế hệ này qua thế hệ khác.*

*Chúng muốn biến người VN thành bầy
quỷ Dracula như chúng.*

*CSVN là bọn Dracula, chúng đang cùng Dracula chủ tàu ô
ngày đêm nhập bọn hãm hiếp dân VN như cướp đất, cướp
của, buôn bán người, bán đất bán biển cho Dracula tàu phò
Dracula CSVN say máu còn đánh đập giết hại người dân vô
tội, người yêu nước.*

Tội nghiệp dân tộc VN yếu đuối thích hoà bình. /.

VŨ QUANG MINH tampa

GIÀN KHOAN 981 Ô NHỤC HÃY CÚT ĐI!

29-5-2014

*Cái giàn khoan tàu phù khôn kiếp
Hãy cút đi khỏi biển Việt Nam
Tao oán thù mày loài quỷ dữ gian tham
Không đội trời chung suốt dòng sử Việt
Những bài học xưa chúng bay còn nhớ
Ngô Quyền, Lê Lợi, Quang Trung Nguyễn Huệ anh tài
Đánh phủ đầu mày nhục nhã lui quân
Bao nhiêu lần rồi mà vẫn không sáng mắt
Ông cha mày chỉ đi cướp của dân
Bọn chúng mày cũng lại là phường đi ăn cướp
Hãy cút đi bọn tàu ô tham lam bạo ngược
Dân tao không hèn giống bọn cộng sản Việt Nam đâu
Chia chác bán buôn cho tụi bay biên cương biển đảo*

Để bọn bay tưởng bỏ coi khinh dân Việt
Hãy thử xem
Chín chục triệu dân Việt Nam anh dũng kiên cường
Dân tao đánh tụi bay tanh bành tan nát
Như ông cha mày chạy không còn manh giáp
Không có đất chôn thầy cho mộng bá quyền
Bọn chúng bay không cần lịch sự trang nghiêm
Nói với bọn bay chỉ bằng giáo gươm với thân công đại pháo
Đánh phủ đầu dù có phải hy sinh xương máu
Không còn cách nào dù có phải mất mát đau thương
Vào đường chết mới tìm ra lẽ sống
Đồng bào ơi hãy cùng nhau diệt cộng
Xong nội thù rồi ta đánh đuổi giặc ngoại sâm
Mất mát đau thương nhưng chỉ có một lần
Làm như thế mới có ngày mai tươi sáng
Nếu chúng ta won hèn là có lỗi với tiền nhân
Và xấu hổ với mai sau đàn con đàn cháu.

VŨ QUANG MINH

HÀM RĂNG NHUỘM MÁU HAY GIÀN KHOAN 981

12-6-2014

*Cái giàn khoan lờm chớm như những cây đình quái ác màu
máu đỏ lờm nhọn hoắt chìa lên trời
Có phải đây là cái bàn chông bọn quỷ tàu phù chúng đặt mà
người Việt Nam đạp lên trên đường sống máu thịt toé ra bàn
chông nhuộm đỏ
Có phải đây hàm răng con chó sói cắn phập vào cổ con nai,
Nó xé thịt nạn nhân máu thịt vung vãi,
những cái răng ngập máu đỏ lờm
Có phải đây là hàm răng cá sấu tàn nhẫn cắn phập vào con cá
vùng vẫy máu đỏ cả hàm răng lờm chớm
Có phải đây là những cây roi, cây gậy thời nô lệ bắc thuộc tàu
chúng vụt lên mặt lên đầu lên thân thể người dân Việt Nam
khốn khổ toé máu tươi
Có phải đây viên đạn lớn nhỏ quân tàu bắn vào những chiến
sĩ VNCH kiêu hùng trong trận hải chiến Hoàng sa 1974 máu
đỏ đau thương loang biển đông
Có phải đây là những cái lưỡi lê của mấy trăm ngàn tên đồ tể
lính Đặng tiểu Bình đã đâm chém giết trăm nghìn dân Việt
Nam năm tỉnh phía bắc năm 1979
Có phải đây là những viên đạn đã lên nòng của bọn tàu hung
ác đang sẵn sàng nhả đạn vào người Việt Nam
Có phải đây là tiếng cười chế diễu khinh bỉ của kẻ đắc thắng
tạt vào mặt dân tộc Việt Nam
Có phải đây là lời xỉ nhục, phách lối của bạo chúa tàu đối với
dân Việt Nam yếu hèn*

Có phải đây là món quà của đồng chí CS tàu khôn nạn dành cho CSVN anh em

Có phải đây là ngọn lửa đỏ oan nghiệt thiêu đốt tương lai con cháu người Việt Nam chúng ta?

Tương lai đất nước Việt Nam sẽ ra sao

Trong khi bọn CSVN bán nước đang làm tay sai cho bọn tàu phù chiếm nước Việt Nam

Toàn dân Việt Nam phải làm sao? Bạn trẻ Việt Nam còn đợi chờ gì nữa?

VŨ QUANG MINH

tampa

Thương Em

*Thương em ngời ngóng chiều tàn
Em như chiếc lá héo vàng cuồng quay
Thương em con nước đêm nay
Lớn dâng vỗ sóng ban ngày rút xa
Thương em gỗ mục tình xa
Tả trôi héo úa vỡ oà nỗi đau
Thương em lỡ dở cau trầu
Ngẩn ngơ cô quạnh bên cầu cô đơn
Lãng quên mòn mỏi tuổi hờn
Bước chân lưu lạc cát buồn ngón tay
Cú kêu thức giấc khuya nay
Thở dài số kiếp đoạ đày trống không
Em như ngọn nến bập bùng
Ngả nghiêng vụt tắt lạnh lùng chiêm bao.*

VŨ QUANG MINH

NGÀY-10-01-2014

CÁI NGHIỆP VĂN BÁO của SƠN TÙNG

16-9-2014

Kính thưa toàn thể quý vị,

Hôm nay chúng tôi được đón tiếp nhà văn SƠN TÙNG, một người có tài viết đa dạng, và một con người có tâm với ĐẤT NƯỚC với Công Đồng với bạn bè. Tôi xin nhấn mạnh chữ TÂM nơi nhà văn SƠN TÙNG. Ở chỗ anh luôn khẳng định lập trường chống CS, phong cách chính trực trong cách viết và anh can đảm thách thức với những gì xấu và không ngay thẳng của bất cứ ai gây rối trong CD.

Ngay trang bìa anh đã viết NHỮNG SỰ THẬT KHÔNG ĐƯỢC NÓI hay KHÔNG NÓI ĐƯỢC. Đó như mục đích của cuốn sách, đó là sứ mạng của anh nói riêng hay của người cầm bút nói chung. Anh đã nói ra những gì cảm kỳ một sự can đảm hiếm có vì thường thường người ta vì nể sợ mất lòng nên viết bênh nhau hay viết quá sự thật có ý bôi bác. Nhưng anh đã viết ở mực trung nên khó và nó nói lên sự công bằng. Theo tôi nghĩ không được nói hay không nói được hai ý đó là một chỉ khác cách viết mà thôi.

Như quý vị đã biết, VĂN BÚT VNHN là một tổ chức duy nhất còn lại sau NGÀY MẤT MIỀN NAM 30-4-1975 vẫn tiếp tục hoạt động trên diễn đàn thế giới. VBVN đã có từ lâu được các nhà văn nhà thơ danh tiếng thay phiên nhau làm chủ tịch như VŨ HOÀNG CHUÔNG, THANH LÃNG. . . Sau ngày mất nước ở hải ngoại Nữ sĩ MINH ĐỨC HOÀI TRINH vận động cuối cùng VBQT chấp thuận cho những nhà văn VN ở hải ngoại được sinh hoạt. VBVNHN có những nhiệm kỳ những nhà văn có tiếng lãnh đạo, nhưng VBVNHN nhiệm kỳ

của nhà thơ VIÊN LINH 1993-95, ông và một số người bày vẽ ra nhiều chuyện gây ra bao nhiêu rối rắm làm nản lòng những người cầm bút, và làm cho đồng hương mất tin tưởng vào VBVNHN. Trong thời gian đó nhờ có anh SƠN TÙNG tranh đấu nên VBQT đã can thiệp và VBVNHN dần dần đi đến chỗ vững mạnh trở lại.

SƠN TÙNG là người đã góp công làm cho VBVNHN tái hoạt động và lấy lại uy tín.

Qua quyển sách này tôi mới biết một việc đau lòng là 11 nhà văn là: ĐẶNG VĂN NHÂM-HÀ LAN PHƯƠNG-TRƯƠNG ANH THỤY-HỒ TRƯỜNG AN-HUYNH TÂM-TÙNG VÂN-TỪ NGỌC PHONG-NGUYỄN NGHIÃ-PHÚC HỮU-NGUYỄN NGỌC BÍCH- NGUYỄN TƯỜNG TỬ đã bị VBQT khai trừ ra khỏi VB trong lá thư của ông TTK Terry Calbom đề ngày-3-2001. Đây là lần đầu tiên Văn hữu bị khai trừ mà lại là nhà văn VN. Một nỗi xót xa và nhục cho giới cầm bút VNHN. Đây cũng là một bài học cho những người hay viết bậy bạ và hỗn láo tiêu biểu là ĐV Nhâm.

Kể đến là câu chuyện ĐÀI TIẾNG NÓI VNHN của anh NGÔ NGỌC HÙNG ở Washington DC. Đài đã phát triển trên nhiều tiểu bang và đã phát về Âu châu Úc châu và dĩ nhiên về VN. Nhưng bị một người phá phách đến nỗi điêu đứng. Người phá đó là HỒNG PHÚC từng làm trong đài.

Điều này nói lên là xây dựng thì khó mà phá hoại thì dễ. Điều này cũng nói lên nhiều người VN có óc nhỏ mọn, tâm hồn không ngay thẳng, thích bịa chuyện bôi xấu người khác. Nhà văn SƠN TÙNG đã nói rõ sự thật minh oan cho người bị hàm oan,

---

MÂY MÙ VÀ MẶT THẬT BUI TÍN

Tôi thấy một điều là người Miền Nam VN hay có tính rộng lượng, hời hợt. Đó là điểm yếu của chúng ta, nên CSVN đã nhắm vào điểm yếu đó để tuyên truyền, lừa gạt. Có thể nói chúng ta là nạn nhân của chính mình, kết quả là bọn CS chúng đã thắng vào ngày 30-4-1975.

Tâm lý dễ dãi như thế nên nhiều người VNHN sẵn sàng dang tay rộng mở để đón những người được gọi là phản tỉnh như DƯƠNG THU HƯƠNG, BUI TÍN... Nhưng nếu chúng ta đào sâu phân tích kỹ lưỡng qua những gì họ viết thì sẽ thấy họ chỉ phản tỉnh một nửa, còn một nửa họ vẫn là CS tức là vẫn ca ngợi bác Hồ.

Coi chừng ta lại mắc bẫy khi kết thân với họ xung tụng họ, để họ ngồi chung trong cuộc đấu tranh chống bạo quyền CSVN. Có nghĩa là ta đã vô tình làm hỏng cuộc đấu tranh của chúng ta, tức là cho CS vào trong hàng ngũ và anh em sẽ xáo xáo ngăn trở cuộc đấu tranh chống CS ác ôn không tiến được. Qua quyển sách này anh SƠN TÙNG phân tích vạch ra những chi tiết của những điểm nào trong lập trường mà BUI TÍN còn âm ố, chúng ta phải tỉnh táo phân biệt bạn thù.

Nói chung nhà văn SƠN TÙNG đã giữ vững lập trường chống lại CS bán nước, anh đã giữ tư cách của một người cầm bút tôn trọng sự thật, tôn trọng công lý, vô tư, chừng mực và can đảm. Anh đã nêu một tấm gương trong sáng của người cầm bút phải có để chúng ta làm tròn chức năng hay sứ mạng của một nhà văn.

VŨ QUANG MINH

THƯ GỬI VĂN HỮU YÊN SƠN

Sở dĩ tôi viết những dòng này cho bạn vì BỨC THƯ GỎI CƠ QUAN TRUYỀN THÔNG VÀ BÁO CHÍ của Yên Sơn.

Chúng tôi tự hỏi lý do nào thúc đẩy bạn viết lá thư trên? Có phải bạn xấu hổ rồi nổi điên bỏ phòng họp sau khi nghe công bố kết quả cuộc bầu cử bạn thua phiếu.

Chúng tôi thấy bạn Yên Sơn có những cái sai lầm như sau:

1-Khi bạn vi phạm nội quy bầu cử là bầu kín nhưng bạn đã yêu cầu những ai ủng hộ bạn hãy gọi bản đồng ý và còn nhắc giữ bản phụ, như thế bạn đã biết kết quả trước khi bầu. Hội đồng đã tuyên bố bạn vi phạm luật bầu cử và sẽ không khai phiếu, coi như bạn đương nhiên thất cử. Nhưng Chủ toạ đoàn đã rộng lượng chấp nhận lời xin lỗi của bạn và đã dặn bạn là nếu thất cử sẽ không quậy phá. Bạn đã chấp nhận lời giao ước đó.

Nếu liên danh VVT vi phạm luật bầu cử như Yên Sơn thì chắc chắn bạn đã làm ồn lên và không cho khai phiếu vì đương nhiên bạn thắng cử.

Nhưng chủ toạ đoàn đã không nở để bạn thất cử nên đã cho khai phiếu bầu. Đó là một hành động quá đẹp mà bạn không bao giờ có. Khi khai phiếu có một chi tiết nhỏ là cả hai VH Tuyết Nga và VH Hoàng Lan đều là người của phe Yên Sơn nên bạn không nói về phần đó. Khi công bố kết quả phiếu bầu VVT được 76 phiếu còn bạn được 60 phiếu, sau đó Yên Sơn đã đứng lên ra khỏi phòng họp không chào hỏi ai. Đó là một thái độ kém cỏi nhân cách. Yên Sơn đã ở Mỹ lâu mà vẫn không học được cách hành xử lịch sự của người văn

minh. Hai đối thủ thể thao khi người thua vẫn ôm người thắng hay bắt tay mỉm cười chúc mừng nhau. Trong cuộc đua chuyện thắng thua là chuyện thường, kỳ này mình thua kỳ sau thắng thì sao? Yên Sơn đã có thái độ thấp kém coi thắng là vinh quang, thua là nhục nhã, đó là thái độ tầm thường của người VN lạc hậu.

Rôi vì nghĩ rằng mình quá nhục nên Yên Sơn đã ra mở cuộc họp báo và ra thông cáo bôi xấu người này người kia. Nếu khi kiểm phiếu Yên Sơn thắng thì bạn có ra thông cáo và họp báo không? Chắc chắn là không. Cái tâm lý được làm vua thua làm giặc đó của Yên Sơn không phải là thái độ cung cách của một người cầm bút.

2-Điều thứ nhì là Yên Sơn khoe từng làm TTK VBVNHN từng đi họp ở Nhật và ở Secbia, điều đó chẳng có gì quan trọng để đáng hãnh diện cả. Mà cho rằng những điều đó là tốt đẹp trong quá khứ thì nó không thể biện minh cho những gì bất xứng trong hiện tại. Như NC Kỳ trong quá khứ làm phó tổng thống nhưng khi quỳ lạy CS thì quá khứ là gì cũng không gỡ được những sai trái trong hiện tại.

3-Bạn khoe những VH đứng bên cạnh Yên Sơn là những người danh tiếng, Tôi rất tiếc cho họ vì Yên Sơn đang lợi dụng danh tiếng của họ để quậy phá VB . Bạn đang làm nhục họ vì những hành động sai trái của Yên Sơn.

4- Cái vụ bầu VH Trần Đức Hân làm trưởng ban bầu cử đó là điều may cho anh em vì làm cái ban này chẳng có lợi lộc gì vì sau khi bầu ban này sẽ giải tán mà trách nhiệm lại nhiều, ngoài ra còn bị Yên Sơn chửi bới bắt bẻ khuấy phá mục đích làm cho chẳng ai làm hết và VB sẽ rơi vào cái bẫy của Yên

Sơn là trẻ nãi và rối loạn. Kỳ tới không biết có ai dám nhận cái uỷ ban bầu cử nữa không một khi Yên Sơn còn đó.

5- Yên Sơn đã có những lời lẽ xác láo hỗn xược khi viết:

Chưa nói tới việc thu nhận hội viên dồn dập của vùng Tây Nam và Đông Nam trong vòng 6 tháng trước khi bầu cử. VH Vinh Hồ đã yêu cầu Yên Sơn trưng ra những bằng chứng bằng văn thư cho những lời nói hồ đồ xúc phạm cả tập thể VBĐNHK đó. Nếu Yên Sơn không trưng ra được những bằng chứng cụ thể thì Yên Sơn phải viết văn thư xin lỗi anh chị em trong VBĐNHK. Những gì Yên Sơn nói có tính cách nhục mạ đó là thiếu hiểu biết vì bạn đã không biết rằng VBĐNHK có những nhà văn nhà thơ đáng bậc thầy của Yên Sơn. Lão Tử nói tri giả bất ngôn, ngôn giả bất tri. Người biết thì không nói, mà người nói thì không biết. Nhà văn nhà thơ ở đâu nhiều để mà thu nhận vô dồn dập? Có những trung tâm có năm bảy hội viên trải qua cả chục năm trời cũng chẳng thêm được hội viên nào làm sao ai mà thu nhận dồn dập được? Thường những người kém cỏi hay chửi bới những người làm được cái điều mà mình không làm được.

6-Yên Sơn càng quậy phá thì càng tự tố cáo những sai trái của mình. Một chuyện mà tôi không nói ra trước cuộc bầu cử VB Trung ương là Yên Sơn có lập trường quốc gia đáng nghi ngờ khi năm 2011 Yên Sơn ủng hộ HDHùng một cách điên cuồng không ngờ và Yên Sơn đã chửi bới, sát phạt tàn nhẫn những ai chống HDHùng. Tôi không công bố việc này sợ hiểu lầm là tôi bên phe này chống phe khác làm cho cuộc bầu cử không được vô tư.

Cuối cùng Yên Sơn còn kêu gọi các hội đoàn tiếp tay để đánh phá VB theo những trò của Yên Sơn và đồng bọn. Chưa

---

bao giờ tôi thấy Yên Sơn có một chi tiết nào nói lên thiện chí xây dựng đóng góp cho VBVNHN. Muốn xây dựng cho VB trước tiên phải xây dựng con người mình thành con người tử tế. Cai lòng tử tế đó mới làm nên tư cách của nhà văn.

Chúng tôi đang chờ xem những trò khả ố khác của Yên Sơn với anh em trong VB.

VŨ QUANG MINH

Chuyện của Phi

Phi chừng ngoài 40 tuổi tóc ngắn phủ lỗ tai có đôi mắt lanh lợi có hàm răng trắng đều đặn khá đẹp. Khi nhìn ai nàng như muốn phân tích xem người đó thiệt hay giả để sẵn sàng đối phó. Chồng đi làm xa nghề thợ hàn, mấy tháng mới về một lần. Nàng có hai tiệm nail cách nhau 10 phút lái xe. Nàng giữ được hai tiệm trên 10 năm rồi chứng tỏ người khôn ngoan bản lãnh quyền biến, vì phải luôn đối diện với trò phá phách lũ thợ rắc rối, tâm lý khách hàng khu mỹ đen đa dạng phức tạp. Hai đứa con của Phi là Du 14 học lớp 8 và Đô sáu tuổi hết hè vào lớp một. Du là cô bé có mái tóc dài dưới thắt lưng như một nét đẹp và hãnh diện của cô gái mới lớn. Phi qua Mỹ lưu lạc một mình nên ra đời sớm, đã ở Mỹ cỡ 30 năm nên nói tiếng Anh giỏi, tiếng Việt cũng giỏi. Phi muốn các con giỏi nên bắt chúng học đủ thứ như toán, võ thuật, vẽ, âm nhạc. Phần vì muốn cho chúng học nhiều để không có thì giờ chơi game. Hè này tôi dạy Du một tuần lễ ngày thứ 2 và thứ 5 về môn vẽ. Từ 4 giờ đến 6 giờ tại tiệm Flo nail trên đường Bush, cách nhà tôi 20 phút lái xe. Tạm dạy vẽ trong phòng để ăn uống của mọi người làm trong tiệm. Sát tường có một cái ghế nệm sofa màu xanh lá cây đậm.

Cô bé Du rất thông minh, nói tiếng Việt không khác người cùng tuổi từ trong nước ra, mẹ cô khoe gặp nó ai cũng hỏi con qua Mỹ hồi nào mà nói tiếng Việt hay thế, mẹ khoe em giỏi nhiều thứ một lúc. Mẹ Du kể đem nó về VN nàng đã dành ra

ba tuần lễ bà đã mượn cô giáo tới nhà dạy tiếng Việt cho nó nên nó mới nói tiếng Việt hay như thế.

Cô bé vẽ rất đẹp, mới vô học tôi đã chỉ cho bé vẽ chân dung, một buổi tôi bắt vẽ đi vẽ lại 3 lần một tấm hình, cô bé kiên nhẫn làm rất tốt nên lần thứ ba hình cô bé vẽ khá đẹp.

Cô bé thích vẽ tranh truyện trong Iphone. Tôi giảng lý do tại sao phải học vẽ chân dung trước? Vì bất cứ ai nhìn tranh người ta ngó cái mặt người trong tranh trước có đẹp không có lạ không rồi mới đến những phần khác của tranh. Nếu vẽ chân dung đẹp sẽ thành công trong các loại tranh khác.

Nhiều lần tôi mời khách làm nail ngồi cho tôi vẽ chân dung để Du vẽ theo cách vẽ người mẫu của tôi cho quen. Thứ 3-4-5-7 tôi đưa Đò vào thư viện mượn sách để cậu đọc. Đọc một chút rồi mê chơi game và coi film. Sau đó tôi bắt vẽ, nên ngày nào cũng có vẽ. Rồi tôi đưa Đò ra công viên, cậu bé như bị nhốt lâu trong nhà nên cuồng căng, ra đó cậu chạy như điên và leo trèo cầu tuột chỗ dành cho trẻ con chơi với tất cả sự hăng say của đứa con trai. Tôi nói với Phi là tôi huấn luyện cậu bé văn võ song toàn tức là trí và thể lực phát triển đều.

Hôm qua Phi ngồi khóc trong xe vì Phi kể con nhỏ Du cứng đầu này bây giờ nó chướng, ba năm nay nó đóng kín cửa phòng, chỉ nói chuyện với nó qua cánh cửa và nó nói muốn dặn cái gì nó đưa cây viết và tờ giấy nhét qua khe cửa viết xong đẩy vô cho nó. Nay nó chơi game số một, cái gì nó cũng số một. Phi nói hồi nhỏ nó dễ thương lắm nay không biết tại sao nó kỳ cục vậy. Tôi nghĩ bụng bây giờ tính chuyện bây giờ chứ cứ nói chuyện ngày xưa làm gì.

Phi nhờ tôi dạy chúng vì nàng như bó tay chịu thua và nàng như muốn nổi điên muốn đánh cho hả giận đánh cho nó bỏ cái tật mất dạy đó đi. Phi cũng sợ và bàng hoàng vì nghe

nó nói nếu làm dữ nó tự tử. Tuần rồi bố nó về thấy nó trong phòng kêu nó ra, nó không mở cửa, ông nổi giận đập bể cửa và đánh cô bé một trận nên thân, bầm tím cả chân tay. Ông về thăm nhà một tuần rồi ông đi làm ở California. Sau đó Phi phải nhờ người đi mua cánh cửa khác thay cái cửa bể. Hai người thất vọng và bối rối không biết làm sao để dạy con, hai người như chịu thua đầu hàng. Khi ra tiệm cô bé không muốn nói gì cả, chỉ chờ cho qua thời gian để về phòng riêng chơi game và kêu phone với bạn bè.

Cô bé nằm trên ghế sofa ở tiệm trùm mền quay mặt vào bên trong như ngủ. Cô bé không ăn uống gì từ sáng đến giờ vì nó giận mẹ nó. Nó cương tới cùng xem ai thua nó làm thế cho mẹ nó sợ. Tôi đến gần nói nhỏ nhẹ đủ cô bé nghe thôi:

–Du ơi thầy muốn con đi ăn với thầy một chút được không?

Tôi sợ cô bé từ chối, nhưng không ngờ cô bé đồng ý, vui vẻ bước xuống đất.

Tôi hỏi:

–Con thích ăn ở đâu?

–Mc Donald cũng được.

Tôi đưa bé ra xe, từ sáng trời mưa tầm tã, nhưng bây giờ đã bớt mưa và tạnh hẳn mặt đất còn ướt, nhiều chỗ còn đọng vũng nước nhỏ. Trên trời vẫn còn mây xám trôi vờn vờn. Bé mặc chiếc áo lạnh nhưng lại mặc quần sà lòn trắng sát mông. Tiệm ăn cách tiệm nail 5 block đường. Trên đường đi tôi hỏi cô bé:

–Trong đời Con thương ai nhất?

–Có kể ba mẹ hay không?

–Không giới hạn bất kể người nào.

–Con có một đứa bạn trai nó học với con từ lớp 3 cho đến bây giờ cũng vẫn học chung. Hai đứa con thích nhau và hiểu nhau.

–Nó cao hay thấp? Có đẹp trai không?

–Hồi nhỏ nó bằng con nay nó cao hơn con nhiều.

–Người con trai đàn ông lý tưởng của con như thế nào?

–Con không biết, con chưa có kinh nghiệm về con trai.

Du thích hamburger cá chiên, tôi cũng kêu như cô bé.

Khi ngồi ăn tôi không nói gì cả để cô bé ăn cho ngon, ăn xong tôi mới nói:

–Hồi nãy thầy hỏi con là con thương ai nhất, con trả lời đúng nhưng mới đúng có một nửa, nghĩa là chưa đúng hoàn toàn.

Cô bé có vẻ ngạc nhiên khi nghe tôi nói thế.

Tôi nói tiếp:

–Con thương con nhất. Con thương người con trai đó là vì người đó thương con. Có nghĩa là con thương người đó là vì con chứ không phải thương người đó là vì người đó.

Cô bé chợt hiểu ý tôi nói đúng. Tôi nói tiếp:

–Con có biết mẹ con thương con nhiều lắm không? Mẹ con muốn vô phòng của con vì sợ con có gì không tốt cho con ở trong đó chứ mẹ đâu có ý phá cái gì của con đâu. Tôi nói tiếp:

–Con giữ nơi riêng tư đó là đúng, thầy cũng thế, thầy không thích ai tự nhiên vô phòng của thầy, các con của thầy chúng nó cũng thế. Nhưng cũng có lúc mình cho người thân nhất vào phòng để họ dọn dẹp phòng cho sạch sẽ.

Con thương con 99% chỉ có một phần nhỏ dành cho người khác. Con muốn người khác thương con nhiều vì con thương con, con nên làm cho mẹ con thương con nhiều hơn nữa, mẹ con thương con một con hãy thông minh làm cho mẹ con thương con 10 lần hơn vì đó là cách con thương mình nhiều hơn.

Con biết không mẹ con có một kho tàng lớn lắm, mẹ con không cho ba con biết, nhưng nếu con khôn ngoan làm cho mẹ thương mẹ sẽ chỉ cho con kho tàng đó.

Tại sao mẹ không cho ba biết vì có khi ba thương người khác ba đem của đó cho người khác, còn con là con của mẹ mẹ sẽ dành cho con hết. Nếu mẹ ghét con mẹ sẽ không cho con gì cả. Con làm cho mẹ buồn chán nản nếu mẹ thương một người khác họ nịnh mẹ mẹ sẽ cho họ hết số tài sản đó con nghĩ sao? Có phải lỗi tại con đã không làm cho mẹ thương con. Tại sao con không làm cho mẹ thương để con được tất cả mà con có mất mát gì đâu? Đơn giản chỉ mở cửa phòng vui vẻ mời mẹ vô, mẹ vô mẹ dọn dẹp lau chùi sạch sẽ cho con rồi thì mẹ sẽ đi ra vì mẹ không có thì giờ ở lâu, nhưng con làm như thế mẹ vui lắm và thương con nhiều hơn... Cô bé im lặng trầm đôn.

Hôm sau tôi kêu Phi ra ngoài cửa tiệm nói riêng:

–Nếu muốn con bé thay đổi thì em phải tự thay đổi mình trước là hãy mềm mỏng, khéo léo, bình tĩnh không dạy con kiểu người VN xưa là la mắng đánh đập.

Hãy tìm hiểu về tâm lý trẻ con, nên nhớ mỗi lứa tuổi một khác. Vì cơ thể nó trưởng thành phát triển, vì nền giáo dục

---

Mỹ, vì bạn bè hay khích hay bày vẽ chuyện rắc rối, chúng muốn rủ rê nhau xa lánh gia đình để đàn đúm vui chơi.

Hãy tự tìm hiểu trước mọi thứ để hướng dẫn nó chứ đừng để nó làm cái gì đó xong rồi mình la rầy chửi mắng. Tức là ta không chủ động hướng dẫn nó, mà để nó dẫn mình đi theo hướng của nó.

Tôi nói:

–Phi phải tìm hiểu tâm lý con trẻ nay nó 14 là như thế đã nhưc đầu rồi, Năm 16 nó sẽ ra sao, năm 18 sẽ ra sao, năm 20 sẽ như thế nào? Mình phải đi trước để hoá giải những khó khăn khi cần.

Hãy kêu nó vô phòng hai mẹ con ôm nhau nằm với nhau và nói chuyện.

Nó đang thắc mắc về đàn ông con trai, chủ đề tâm lý con trai là chuyện cô ta thích nghe, câu chuyện hấp dẫn đó là cách để mình gắn gũi với con cái.

Nói thế chứ tôi biết Phi cũng không hiểu lắm về đàn ông con trai. Tôi đã phân tích sơ về con trai là hay thay đổi, hay nghịch hay đùa, hay phá phách, hay đòi hỏi và hay quên những gì đã nói. Thích cái gì khó không thích cái gì dễ dãi quá. Hay tự ái, bông bột thiếu chín chắn, hay liều bậy...thích bạo động, thích nổi.

Tôi nói với Du vào một buổi học khác:

–Con có biết con đẹp không? Con có mái tóc dài và dày đôi mắt con đẹp lắm, mặt con có duyên thông minh. Con có muốn thi hoa hậu không? Thầy là nhà văn, họa sĩ quen biết nhiều. Hội chợ Tết của Cộng Đồng mỗi năm ở Orlando tổ chức thi hoa hậu. Những người chấm giải hoa hậu đều là bạn của thầy. Con mà thi hoa hậu họ cho con nhiều điểm vì con là học trò của thầy.

Du nói ngay:

–Con lùn.

Trong lời nói đó pha chút mặc cảm. Tuy nhiên cô thích lắm, mắt ánh lên niềm hy vọng cô bé cười mắt chớp lia lịa. Chắc cô giống mẹ lùn đi guốc cao mà vẫn còn thấp.

Tôi an ủi:

–Con đừng lo còn 5 năm nữa, con sẽ cao hơn bây giờ, đi guốc cao tóc con đánh cao lên đầu còn lùn nữa, cứ uống sữa vào sẽ cao.

Mấy người trong tiệm thấy nó nói muốn là hoa hậu, nên cười chọc ghẹo chê bai mỉa mai. . . Tôi nói với mọi người là không nên làm thui chột cái ý tưởng tốt đẹp của nó, đừng làm tắt ngọn lửa hy vọng của nó vừa nhen nhúm mới cháy bùng lên, hãy vỗ vào để nó có một hy vọng nó vui và sẽ làm những điều tốt. Hãy vẽ ra cho nó một tương lai rực rỡ huy hoàng, chuyện của 5 năm nữa còn biết bao điều thay đổi. Tại sao cứ cản tại sao cứ làm nhụt chí của người ta? Dạy cho đứa trẻ mà tôi cũng dạy luôn cho người lớn một bài học tâm lý giáo dục, vì ai cũng cần một bài học để họ hiểu nhau hơn và gần với nhau hơn. Mẹ nó vui ra mặt nói nó đang tự học tiếng Việt và đọc sách tiếng Việt để mai một thi hoa hậu vì có những câu hỏi bằng tiếng Việt. Tôi vui vì tất cả đã thay đổi chuyển sang một tình huống mới tốt đẹp bất ngờ và quá nhanh không ai tưởng tượng nổi. Hoa hậu không phải chỉ có một giải mà có nhiều giải khác như hoa hậu ăn ảnh, hoa hậu duyên dáng, hoa hậu do khán giả bình chọn rồi hoa hậu do ban giám khảo chọn... Cô bé khoe với ai trong tiệm, Hà kể lại, là nếu cô thi sẽ đậu ngay vì người chấm là bạn của thầy. Nó nghĩ lạc quan một cách đơn giản ngây thơ.

Tôi nghe nói lại cũng hết hồn vì mình chỉ muốn khuyến khích cho qua tuông ngật nghèo rắc rối hiện nay mà thôi. Tương lai còn xa lắm.

Cũng may có người nào đó là họa sĩ người da đen bạn của Phi nói nó nộp 10 bức tranh để triển lãm vào tháng 10, Du vẽ miệt mài vừa hào hứng vừa lo âu. Tôi gợi ý và vẽ phụ cho cô ta.

–Du hỏi Thầy ơi vậy tranh sẽ bán bao nhiêu một bức?

Tôi nói 50 dola một bức, nhìn ánh mắt hồn nhiên, nụ cười cô nàng đang sướng ngây người. Cô tính 10 bức sẽ bán là 500 dola. Cô ta đang tính cái kiểu tính cua trong lỗ. Mỗi cái lỗ ngoài ruộng là một con cua. Chứ để gì bán được hết 10 bức. Tôi nói cho mẹ nó mừng theo để mẹ nó khuyến khích nó vẽ mà không ngăn cản nữa, vì mẹ nó cũng chẳng hiểu gì về chợ tranh ảnh ra sao, mua bán tranh ảnh thế nào và tranh của con mình thuộc cấp độ nào có bán được không. Tôi phải thuyết phục mẹ nó là hãy đẩy tới những mơ ước của con cái, có như vậy thì nó sẽ gần mình, khi đó sẽ có câu chuyện này khác bàn qua tính lại, tự nó xoá mờ cái biên giới ngăn cách mà nó đã vẽ ra bao nhiêu năm nay lúc nào không hay, rồi mình cứ giả vờ làm như cái chuyện rắc rối đó như là không hề có.

Tôi còn có một ý tưởng dự phòng là sẽ bàn riêng với mẹ nó là khi triển lãm tranh khi đó bà sẽ nhờ một ai đó mua hết tranh của cô nàng cho cô nàng sướng tốt cùng và sẽ hăng hái xông về phía trước mà quên đi những chuyện dở hơi trẻ con vờ rỗi.

Tôi biết khi nhờ tôi dạy bé Du, bà ta cũng không tin tôi có thể thay đổi được sự cứng đầu của con bé vì ai trong trường hợp này cũng sẽ nói:

–Tôi để nó ra tôi nuôi nó từng ngày từng giờ, mà tôi không hiểu biết nó hay sao? Anh mới gặp làm sao biết được về nó bằng tôi. Nhưng khi tôi làm có kết quả lạ lùng thì mọi người mới thấy rằng mình không biết gì cả về con của mình. Mà ông thầy mới biết sâu sắc những gì trong đầu con mình.

Đối với trẻ con muốn điều khiến nó dễ mà khó, dễ là khi mình hiểu nó, rồi mình tạo ra những câu trả lời bất ngờ kết quả là sẽ dễ dẫn dắt. Còn khó là vì mình không hiểu nó và cứ muốn nó uốn theo ý của mình, áp chế và không chú ý hay chà

đáp những ước mơ của nó. Tìm hiểu nó là theo nó chứ không phải mình nhìn nó theo những gì mình muốn, những gì mình nghĩ như thế này thế khác có nghĩa là mình chủ quan khuôn đúc nó như những gì mình tưởng tượng ra. Trong khi sự thật khách quan ở trẻ con lại khác hẳn.

Cô bé nói với mẹ là nó không học bác sĩ như mẹ nó muốn (đa số người VN nào cũng muốn con là BS vì muốn danh giá) mà nó thì muốn thành họa sĩ. Mẹ nó có vẻ thất vọng nào nê và có ý chống đối kịch liệt về việc nó muốn thành họa sĩ. Nhiều người nói họa sĩ nghèo lắm. Mẹ nó nói những buổi học vẽ là nó hăng hái không hề mề chặm chạp, có chuyện gì không nghe lời mẹ nó hăm là không cho học vẽ nữa là nó sợ lắm. Tôi giảng cho nó hiểu là nghề gì bên Mỹ cũng có thể giàu được. Con sẽ học FASHION DESIGN ở New York, rồi khi đi làm nghề đó chuyện có bạc triệu đôla là chuyện nhỏ. Các họa sĩ Mỹ giỏi họ giàu lắm họ là những triệu phú, bác sĩ không bằng đâu. Nếu một họa sĩ vẽ sai chẳng sao cả còn bác sĩ mà sai thì chết người thì ở tù thì đền tới đồng bạc cuối cùng. Cô bé nghe khoái quá mê học vẽ là phải. Tôi kể về những gì tôi biết về nghề vẽ tại Mỹ cho cô nàng nghe nên cô thích lắm. Nay chỉ nghe thầy thôi vì thầy mới hiểu nó. Phi nói với mọi người quen là thầy Minh là” bác sĩ tâm lý trẻ con.

Mẹ nó kể cho mọi người nghe đêm hôm qua nó mở cửa phòng cho mẹ nó vô một cách vui vẻ không những thế ba mẹ con ôm nhau nằm ngủ suốt đêm trong phòng của bé Du.

Nay cô bé vô chùa Quê Lâm (22-8-2014) sư cô chùa này ưu đãi cô bé chắc tại cô bé giỏi và thông minh hay tại chùa biết mẹ nó giàu –nói đùa thôi–nhưng cô bé vui lắm khi được mọi người trong chùa săn đón, ca ngợi nâng niu chiều chuộng. Lúc vẽ cô bé có những thắc mắc về đạo Phật tôi giảng giải cho cô bé và mẹ cô cùng nghe và họ thích lắm.

Nay cô bé được chùa kêu là hoạ sĩ, có nhiệm vụ dạy vẽ cho lũ nhỏ, bất ngờ cô thành cô giáo dạy hội hoạ.

Thứ hai hôm qua tôi dạy cho cô bé vẽ tranh Phật, tới chùa thì vẽ tranh Phật là đúng rồi, tôi đem bức tranh lớn in màu đẹp hình Đức Phật Thích Ca, tôi chỉ cho cô vẽ cái khuôn mặt đẹp, cách vẽ đơn giản và sau đó vẽ toàn thân Phật. Hình nào tôi cũng vẽ trước cho cô bé hiểu cách vẽ bằng viết chì từng bước một xong rồi lấy marker đen tô đậm đường viền, hình nào cũng vẽ hai lần, tôi sửa và giảng chỗ nào sai chỗ nào đúng để cô ta sẽ vẽ biểu diễn trước học trò và Phật tử trên chùa Quê Lâm để tranh vừa khéo léo nhanh nhẹn một cách chuyên nghiệp mà không còn lúng túng nữa.

Tôi đang gom góp hình các vị Phật để dạy cho cô bé cách vẽ các vị đó trong buổi học thứ 2 tuần tới. Như QUAN ÂM, ĐẠI THẾ CHÍ, DI LẶC TÔN PHẬT, A DI ĐÀ, TỔ BỒ ĐỀ ĐẠT MA...MỤC KIẾN LIÊN. Hôm nay tôi lên chùa MDQ lấy được một bộ tranh Phật, mỗi bức tranh lớn bằng quyển vở hình màu in đẹp lộng lẫy. Những tranh này chùa tặng không cho ai muốn lấy thì lấy. Đến ngày học tuần tới tôi sẽ giảng về các vị Phật và các tranh các thể loại. Phân tích những yếu tố nghệ thuật và các hoạ sĩ sáng tác trong tranh tượng Phật ra sao. Ví dụ như tranh Phật của Ấn độ, tranh Thái lan, tranh Tàu, tranh Nhật, tranh Tây tạng, tranh VN, tranh Hàn Quốc...

Du có hỏi tôi vẽ Phật làm sao vẽ được cho đúng là Phật? Tôi trả lời Phật là một người đẹp hoàn mỹ. Cho nên vẽ Phật là vẽ một người đẹp hoàn toàn. Vì trong kinh có nói Đức Phật có 32 tướng tốt và 80 vẻ đẹp. Cho nên vẽ người đẹp là Phật.

Tôi nói cho cô bé biết là trong kinh Địa Tạng có nói ai vẽ tranh, tô tượng Phật là phước báu lớn lao. Kiếp sau sẽ đẹp đẽ, giàu sang và trường thọ là sống lâu mạnh khoẻ, không bệnh tật. Cô bé nghe và thích lắm. Cô bé đặt nhiều câu hỏi khó, tôi

giải thích rõ hết nên càng lúc càng vui. Phi bắc ghé lấy cơm ra ăn cơm bên cạnh để nghe tôi nói gì mà cô bé thích thế, và cũng để học hỏi cách ăn nói ra sao để thuyết phục người nghe.

Hãy tạo cho người ta một lý tưởng hy vọng hạnh phúc ở kiếp sau để người ta yêu đời và đam mê làm việc. Hãy cho trẻ con đến chùa nghe các thầy cô giảng dạy chúng nó sẽ ngoan hiền hiếu thảo là một người tốt và sẽ giỏi về Phật pháp.

Tôi sẽ dặn má Du nhắc nó về lại một lần nữa cho nhuyền trước khi biểu diễn tạo một sự nể phục sâu sắc. Mọi người trong chùa này đã biết tôi là họa sĩ từ lâu nên rất nể Du vì cô là học trò của tôi.

Hôm trước tôi hỏi Du là con có quen với bạn mới nào không?

Bé Du trả lời: Con có quen một người đàn ông 20 tuổi trên internet, anh ta nói là một nhà tâm lý fortune teller.

Nói tới đó Bé Du ngừng vì không muốn thầy biết nhiều hơn, Du sợ thầy nói lại với mẹ thì rắc rối nữa.

Tôi đặt câu hỏi với bé Du:

–Con có biết làm sao mà con gái bị bắt cóc hãm hiếp rồi bị giết không?

–Tại chúng đi học về bị bắt trên đường đi.

–Đó chỉ là một phần thôi, nhưng thường là do bạn bè. Tụi xấu nó chỉ điếm cho nhau bắt cóc, chúng rủ rê vui chơi, rồi dàn cảnh cho đồng bọn bắt cóc, đem đi hãm hiếp rồi muốn an toàn chúng phải giết nạn nhân, nếu để sẽ khai nó ra. Internet nay có bọn xấu đi làm quen con gái ở nhà một mình rồi rủ đi ăn uống, lần đầu chúng chưa làm vì gần nhà, và các cô đi phòng. Lần sau quen rồi đi xa một chút cũng chưa có gì và vui, lần sau đi xa hơn vì các cô tin vào chúng là bạn quen thân

rồi không đề phòng lúc bấy giờ chúng mới bắt cóc đem đi luôn.

Tôi nói với Phi về người bạn trên internet của Du. Phi sợ lắm nhưng chưa biết phải làm sao. Phi dò hỏi tôi là nó còn liên lạc với thằng trên mạng không? Tôi nói để từ từ, đừng nóng vội nó dị ứng và không nói ra nữa.

Nó ở nhà một mình sau khi đi học về là nguy hiểm lắm đó. Nó trẻ con không biết cẩn thận sẽ vui miệng cho biết địa chỉ là rắc rối lắm với bọn người xấu.

Đó là chưa kể bạn bè trong trường rủ nhau hút thử ma túy, ma túy bây giờ ghê gớm lắm chỉ một lần thử là dính luôn. Chúng khích nhau hút thử có sao đâu, sau khi ghiền về lấy đồ nhà hay ăn cắp tiền của cha mẹ, nếu không có tiền thì bị bắt trở thành người trung gian chuyển ma túy, dẫu ma túy dùm tụi nó. Thế là tự nhiên phạm pháp, bỏ học thành gái làng chơi để có tiền hút ma túy. Nhiều đứa bị bệnh HIV hay có chửa khi còn tuổi vị thành niên lúc còn đang đi học.

Chuyện khó khăn này chưa xong thì khó khăn khác xuất hiện, mà khó khăn nào cũng phải giải quyết ngay nếu chậm trễ sẽ có khi là những thảm kịch ân hận một đời.

VŨ QUANG MINH
14-7-14

TIỂU SỬ VŨ QUANG MINH

Sinh năm 1944 tuổi Giáp Thân,

tại PHÙNG THIỆN-YÊN KHÁNH-NINH BÌNH,

Di cư vào Nam 1954 tại

NHA TRANG-PHƯỚC HẢI

Học trường VÕ TÁNH NHA TRANG và

LUẬT KHOA SAIGON.

Cựu quân nhân VNCH.

Sau 30-4-1975 có phòng vẽ QUANG MINH tại TRẦN

VĂN VẤN - Q10 SAIGON

Anh ruột bảo lãnh Qua Mỹ 1992.

Ở tại TAMPA FL cho đến nay.

Tốt nghiệp 8 năm

Commercial art & Fine art tại Mỹ.

Chuyên vẽ CHÂN DUNG-PHONG CẢNH-

THƯ PHÁP

Chuyên viết truyện ngắn-thơ-phê bình văn học, nghệ thuật.

Làm MC các dịp lễ, hội hè đình đám.

Hội viên Hội Văn Bút VN Hải Ngoại vùng Đông Nam HK

Hội Viên Hội Văn Nghệ Tự Do

